

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ...

Ο Ζάν Βαρνύ ανασκίρτησε, μόλις αναγνώρισε τη γυναίκα που είχε μπη στο γραφείο του. Εκείνη έσκυψε το κεφάλι, ντροπισμένη. Κι' ο συγγραφέας έκαμε το ίδιο, στενοχωρημένος για λογαριασμό της. "Επειτα τη ρώτησε απλά:

— Τί θέλετε από μένα; Δεν μπόρεσε να του απαντήσει άμέσως, γιατί την έπνιγε η συγκίνηση. Κι' αμέσως χτύπησε το κεφάλι της. Δεν είχαν ξαναδωθεί από δω και πέντε χρόνια, από τότε που η Ρενέ είχε εγκαταλείψει τον άντρα της, το Ζάν, για ν' ακολουθήσει ένα φίλο του. Είχαν γεράσει κι' οι δύο τους.

Η θλιβερή σιωπή τους έδωσε τον καιρό να ξαναθυμηθούν τα περασμένα... — "Αρκετά μ' εκδιώχθηκες, Ζάν... έλπε επιτέλους η Ρενέ. "Αν ήξερες πόσο υπέφερα, θα με συγχωρούσες!...

Θα μπορούσε να της απαντήσει: «Σ' έχω συγχωρήσει από καιρό!...» Μά η παρουσία της γυναίκας αυτής, που εξακολουθούσε να την αγαπά, αναζωογονούσε τη δυστυχία του, τον πόνο του. Και της είπε απότομα, σκληρά:

— "Αν ήξερες και σύ πόσο υπέφερα εγώ, δεν θα τολμούσες να μου ζητήσεις συγγνώμην...

— Ζάν! Η αγάπη σου μου φαινόταν τότε φυσική, δεν την έκτιμους όπως έπρεπε... Δεν ένιωσα την

αξία της, παρά μόνον άργότερα, όταν η πείρα με διδάξε να τη συγκρίνω με την αγάπη του άλλου. Τότε σ' αγαπήσα αληθινά!...

Ο Ζάν κούνησε το κεφάλι του μ' αμφιβολία.

— "Αν δεν ήταν αλήθεια αυτό, γιατί θα ξαναρχόμουν κοντά σου; φώναξε η Ρενέ.

— "Ισως σ' εγκατέλειψε ο φίλος σου...

— "Απεναντίας, με παρακαλεί να πάρω διαζύγιο για να παντρευτούμε.

— "Α, ώστε γι' αυτό έρχεσαι; Σύμφωνοι, σου δίνω το διαζύγιο...

— Σώπα! Τά λόγια και το ύφος σου μου κάνουν κακό... Γιατί να πληγώνουμε ο ένας τον άλλον, αφού νοιώσαμε κι' οι δύο τον πόνο του χωρισμού;... Έλα, άφησε κατά μέρος τον εγωισμό σου, όπως κι' εγώ!

— "Ας μη παίζουμε πια αυτή την κωμωδία...

» Πρόσεξε, μην καταστρέφεις το μέλλον, όπως εγώ κατέστρεψα το παρελθόν! Ρώτησε μόνο την καρδιά σου... Δεν θα κλάψω, δεν θέλω να με ξαναπάρης κοντά σου από οίκτο!... Θά σου πω μόνο πως σ' αγαπώ τώρα με μια αγάπη απόλυτη — αυτή που ζητάς και που αξίζεις. Και δεν μπορώ ν' αμφιβάλλω για την ειλικρίνειά μου, αφού αφήνω για χάρη σου έναν άντρα που μ' αγαπούσε και που η οικονομική του κατάσταση

είναι πολύ ανώτερη απ' τη δική σου...

Ο Ζάν σάπαινε, συγκρατούσε τη συγκίνησή του. Μά συγχρόνως επιθυμούσε όλοψυχα να ξαναρχίσει εκείνη να μιλάει, για ν' ακούει τη φωνή της που δονούσε την καρδιά του και ξαναγεννούνσε τις ελπίδες του. "Ωστόσο η στάση του, το ύφος του, προδίδαν τις σκέψεις του. Η Ρενέ πήγε κοντά του και τον αγκάλιασε, δίχως να της αντίσταθ. Και, κυττάζοντας τον στα μάτια, του ψιθύρισε με λυγμούς:

— Μην παλεύεις πια με τον εαυτό σου! Μ' αγαπάς τό ξέρω καλά, το νοιώθω...

Ο Ζάν έσκυψε το κεφάλι, σαν να τ' όμολογούσε.

— Συχαίνομαι τώρα τον Άντρέ, μούγινε μισήτος!... Είπε εκείνη.

— "Ωστόσο τον αγαπήσες κάποτε.

— Ποτέ! Ποτέ δεν μπόρεσα να τον αγαπήσω... Δεν κατάλαβες λοιπόν πως με παρέσυρε μόνον η πολυτέλεια που μου πρόσφερε;...

— Η πολυτέλεια μόνο;... πρόσφερε ο Ζάν, έκπληκτος. "Όχι, αδύνατον να το πιστέψω!

— Σου τ' όρκίζομαι! έπέμεινε εκείνη σταθερά, για να τον αποδείξει πως δεν άξιζε να ζηλευεί για ένα σφάλμα της άσημαντο κατά βαθος. "Αν και με περιποιήθηκε σαν βασιλίσσα, αν και μ' είχε μέσ' τα πλούτη, δεν μπόρεσα ποτέ να τον αγαπήσω... Πείσθηκες πως σου λέω την αλήθεια;

— "Αλλοίμονο, ναί!... απάντησε ο Ζάν.

Και την απομάκρυνε από κοντά του. Τον κυττάζε εκείνη έκπληκτη, άνικη να εξηγήσει αυτή την απότομη αλλαγή της συμπεριφοράς του...

— "Αχ, γιατί να ξαναρχής; της είπε εκείνος με παράπονο. Σ' αγαπούσα... Θά μπορούσα να σ' αγαπώ ακόμη... ενώ τώρα... τελειώσαν όλα!

— Μά γιατί;... Γιατί;... — Γιατί, όταν μ' εγκατέλειψες, νομίζα πως είχες υπακούσει σε κάποια τρέλλα της καρδιάς, ή σε κάποιον άδικα νικητή φανή των αισθήσεων, που τη δικαιολογούσαν τα νεύρα σου... Πίστευα πως ήταν μια δυνατή αγάπη ή ένα καπρίτσιο, χωρίς ταπεινό συμφέρον. Και τώρα μαθαίνω απ' τα χείλη σου πως μ' άφισες για τα λεφτά, για τα λούσα!... "Η, σου πω μια πουλημένη σκλάβια του συμφέροντος. Πώς μπόρα πια να σ' έκτιμώ;... Φύγε, φύγε, συχαμένη άγνωστη, που ήρθε να μου καταστρέφεις ό,τι πολυτιμώτερο είχα: την άνάμνησή σου!...

» Η επιπολαιότητά σου εκείνη που κατέστρεψε μια ζωή για το συμφέρον, για τα πρόσκαιρα λούσα και την καλοζωία, με άηδιάζει...

Εκείνη τράβηξε προς την πόρτα, ντροπισμένη, και βγήκε χωρίς να προφέρει λέξη. Είχε πεθάνει για πάντα μέσ' στην καρδιά του ανθρώπου που αγαπούσε.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτόζ

Τρία καινούργια έργα πρόζας παίζονται την εβδομάδα αυτή στα Αθηναϊκά θεάτρα.

Ο θίασος του κωμικού Λογοθετίδη παρουσίασε στο «Κεντρικόν» την ελληνική κωμωδία των κ. κ. Σακελλάρειου — Γιαννακόπουλου, «Δεσπίνης έτών 39», που παίχτηκε με πολλή επιτυχία πριν από λίγες μέρες στην Πάτρα, από τον ίδιο θίασο.

Ο θίασος 'Αργυροπούλου ανέβασε το πολυκροτο έργο «Παϊντός» του Τούρκου λογοτέχνη και δημοσιογράφου Τζεβάτ Φεχμή, που είναι και το πρώτο τουρκικό έργο που παίζεται στην ελληνική σκηνή.

Τέλος ο θίασος Μουσούρη έδωσε στο θέατρο «Αλίκης» την Αμερικανική κωμωδία «Ο άξιοθαύματος κ. Κράυτον».

Η κινηματογραφική εταιρεία «Αν. Ζερβός», θα παρουσιάσει για πρώτη φορά έφετος τη Μεγάλη Έβδομάδα την πρώτη ταινία των «Παθών του Χριστού», ντουμπλαρισμένη στην ελληνική.

Για τους διαλόγους, ύστερα από συστηματικές δοκιμές, έχρησιμοποίησαν γνωστού ήθοιοι του θεάτρου πρόζας. Έτσι τη φωνή του Χριστού ντουμπλάρει ο Μαρίνος, άλλοτε στέλεχος του θιάσου της κ. Κατερίνας, τη φωνή του Ιούδα, ο κ. Παπαγεωργίου και τη φωνή της Μαρίας Μαγδαληνής η Καίτη Άσπρεα.

Λαμβάνουν επίσης μέρος και πολλοί άλλοι ήθοιοι στους δευτερεύοντες ρόλους.

Το γνωστό θεατρικό έργο «Λεώφορεϊόν ο Πόθος» που έπαιξε πέρυσι μεγάλη επιτυχία ο θίασος Κούν, γίνεται τώρα κινηματογραφική ταινία στην Αμερική.

Τον τόσο δύσκολο ρόλο της Μελίνας Μερκούρη, υποδύεται στο φιλμ, η καινούργια στήρ Πατρίτσια Νήλ, που θεωρείται ως μια μεγάλη απόκαλυψη για τον κινηματογράφο.

Ο γνωστός Έλλην κιθαρίστας Άλκης Παύλου, από τα μεγαλύτερα ταλέντα της Αθήνας έπειτα από έφτα χρόνια άπουσίας στο εξωτερικό, Παράλληλα με τη μουσική, έχρημάτισε και προπονήτης ίππων ίπποδρομιών.

Απεκόμισε δε από το δεύτερο του αυτό έπάγγελμα, μεγάλα κέρδη.

Ο χορευτής Άγγελος Γριμάνης, έφυγε για ένα μεγάλο τουρνέ στην Ιταλία, Γαλλία και Έλβετία.

Στο τουρνέ του αυτό θα συνεργασθ με την εγκατεστημένη στο εξωτερικό γνωστή χορεύτρια Δώρα Προσίνου, που ανήκε άλλοτε στο μπαλέτο της Λυρικής Σκηνής.

Φαβορί του ραδιοφωνικού διαγωνισμού, με το τραγούδι «Έγκλειν» φέρονται δύο γνωστότατες τραγουδίστριες, η Μαίρη Λώ και η Έφη Πόλυ, που θα διεκδικήσουν με πείσμα το πρώτο βραβείο.

Μετά το «Αμάρτησα για το παιδί μου» που παίζεται αυτή την εβδομάδα σε 4 Αθηναϊκούς κινηματογράφους, τρία ακόμη ελληνικά φιλμ, γυρίζονται τώρα.

Τα «Τέσσερα Σκαλοπάτια» της Άν. Ζερβός με τη Ζινέτ Λά Κάς, το «Μητέρα στο βούρκο» της «Κρόνος Φιλμ» με τη Φωφώ Χαριμή και «Θυέλλα στο φάρο».

Την Κυριακή π. μ. δίδεται στο θέατρο «Κοτοπούλη» (Ρέξ) το «Μουσικό πριβιλέ» των καλλιτεχνικών περιδικών «Μοντέρων τραγουδιών» και «Καινούργιο τραγούδι» του κ. Κ. Μάνεση.

Θά εκτελεσθ ένα ωραιότατο πρόγραμμα με τη συμμετοχή των δημοφιλεστέρων καλλιτεχνών του θεάτρου και του τραγουδιού.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μετεμφορική γαλήνη!

Τελειώσανε κι' οι εκλογές κι' όλοι μας ήσυχάσαμε! Με όποιον και ν' είμαστε — κερδίσαμε ή χάσαμε — βρήκαμε τη γαλήνη μας, δόξα στην Παναγία κι' έπαψε κείνη η νευρική πολιτικολογία!

Πήγαίνεις στο κορίτσι σου, τουμίλαγες ώραία κι' αυτή... Τσαλδάρη σουλέγε, Κλικλή και Παπαντρέα κι' ζητάγε την ψήφο σου, ζητάγε το «σταυρό» σου κι' έχανες αναγκαστικά το ύφος το άδρό σου κι' έδριζες και βλαστήμαγες χυδαίσι πολλάκις κι' ο φυσικός σου άρχηγος... ήταν ο Κουλουμβάκης!

Μια τώρα πια τελειώσε των εκλογών ή μπόρα και ήρθε πια ή ώρα να φύγουν απ' τη σκέψη μας του "Έθνους οι πατέρες και να χαρούμε αμέριμνοι της "Ανοιξης τις μέρες. Αληθινά, τί εύτυχες που είν' ο ψηφοφόρος! Μόλις ο προεκλογικός θα τελειώσει ντόρος, τραβάει στην ταβερνούλα του κι' αρχίζει τα τραγούδια με κιθαρούλα και μεζέ, ή παίρνει κάποιον άγκαζε και χαιρείται την έξοχή, χαιρείται τα λουλούδια!... Δεν τον ενδιαφέρει πια για ύπουρους πολύ, και δεν ενδιαφέρεται για σπιτί, και το γλέντι — το μαγαζί νάνε καλά, το σπιτί, και το γλέντι και νοιώθει φιλοσοφικά τον εαυτό του άφεντη!...

Μά είνε και τα θύματα που γκάριζαν φανατικά, εκλογικά συνθήματα και τρέχανε και λύσαναν με πάθος φοβερό, γιατί... κάποιο αντίταγμα ζητούσαν σοβαρό! Σ' άλλον είχαν πάτωμα στο σπιτί να προσθέση και σ' άλλον πολλές καλές "δουλειές" και σ' άλλον... ό,τι τ' άρσει! Εξάλλες, λεφτά και τεμπελίες, σ' άλλον... ό,τι τ' άρσει! Ρουσφέτια και διορισμούς και άλλες παπαρδέλλες, ώστε να τρώνε τα παιδιά με δώδεκα μασσέλες. Κι' ενώ αυτοί βασίζονταν στών άρχηγών τη μύσα και πίστευαν πως σήμερα θα είχαν τα "μέσα", ο "Ιδιαίτερος" βαρύς και δύσκολα τους δέχεται, και λεί πώς "τέτοια ο Πρόεδρος ν' ακούση δεν άνεχεται! Κι' ο "κομματάρχης" ο φτωχός ανάβει και κορώνει βλέποντας πως δεν έμπνησε με υπόρμη και κορώνει και βρίζει πια και άπειλε και κυβερνήσεις και Βουλή κι' άλλα πολλά ακόμα. Μά τώρα δεν τον ώφειλε και αν αλλάξη κόμμα.

Μά τώρα στο κορίτσι του: "Έλεγε στο κορίτσι του: "Θά σ' έχω προικησέν! Κι' αυτή νομίζει τώρα πια πως έχουνε τα μέσα... Κι' αφού το μέσον το γερό στα χέρια του υπάρχει, ζητάει τον πατέρα της... να κάνουνε νομάρχη! "Ο φίλος — κλωστοβοληθείς! — της λεί πως κδεν γίνε- (ται)

και των προσόντων του πατρός εκείνη υπεραμύνεται κι' ακολουθεί καυγας σφοδρός, αυτόν τον λαύει ο ιδρώς, μα κείνη που την πιάνει! — Κατάλαβα! του λεί ξερά. Δεν θέλεις να το κάνης! Κι' ενώ εκείνος προσπαθεί να της εκφράση λύπη, τον στέλνει αυτή στο διάολο και τον εγκαταλείπει! Τον «κομματάρχη» το φτωχο και τον πιάνει τότε τρέλλα, να κινή άλλο δεν μπορεί, και λεί με λύσσα φοβερή: — "Ανάθεμα τα κόμματα! Μου φάγαν την κοπέλλα! Δεν βλέπεις πια τον άρχηγό, ούτε κι' αυτός σε βλέπει. Και ψηφοφόρων δίχτα καμμία δεν επιτρέπει. Χάθηκε το χαμόγελο κι' η καταβεκτημένης. Κι' άς ήσουν όπαδός πιστός ή και συμπαιγνής, Τελειώσαν οι εκλογικές χαρές, τα πανηγύρια και τα πατήρια μένουνε πάλιν ξανά πατήρια! "Ετσι έχουν τα πράγματα. Συμπέρασμά μας, όστε, αν έχουμε σταλιά εκλογές στο δίο μας να μένουμε άγνωστοι πάντα εκλογείς στο δίο μας να μένουμε νάχουμε κέρδος βετικό: Ρεζίλι να μη γίνουμε!

Εμμογραφία... Ταδία... Σωφροσύνη...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η Χονδρή

Άλλοι και τρισαλλοίμονο έρήμαζον ο τάλας κι' αίσθανομαι συγκίνηση και τρομερώδεις ζάλας, καθότι μετ' επιμονής ήγουν κοινός ντουγρού σφοδρώς ήράσθη την Χονδρή — Θεοί! — του «Θη- (σαυρού).

Υπό το κράτος δε αυτής της τρομεράς σαγήνης κι' έχον συγχρόνως πρό έμου το όραμα εκείνης έλαβον την απόφασιν και στρίψας το μυστάκιον: απέστειλον φεφλογερών προς ταύτην ραβασάκιον: «Ω! νταρντανώδης ύπαρξις, έγραφον συν τοίς άλλοις, ευρίσκομαι ο φουκαρέυς εντός μεγίστης ζάλης και άπαξ την καρδιαν μου ποθών να σας προσφέρω θά έλθω εις τον οίκον σας διά τα... περαιτέρω». Και πράγματι έστολισθείς μετέβην κατ' ευθείαν και άπενίσας την Χονδρήν, πανύψηλον και θείαν...

— "Ω! γύναι! ανεφώνησον, λυπήθητι τον τάλαν κι' ίν' άσπασθώ τα χείλη σας κοίμισαν μίαν... σκάλαν! Κι' ενώ τα πάντα έδαινον προς εύδαι-

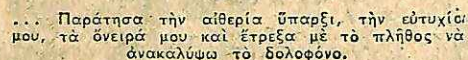
(μόνους λύσεις και της γυνής εκάμπτοντο αι πρώται (άντιρρήσεις, ήκούσθη κώδων ξαφνικώς και μέσω φα- (σαρίας)

— "Ο σύζυγός μου! άνέκραξεν, βαβαί (ό Ζαχαρίας!... Και πρό της καταστάσεως της τετρο- (μερωτέρας, μη ύπαρχούσης άλλωστε και λύσεως έ- (τέρας)

κατέφυγον εις της Χονδρής την σώτει- (ραν την σκέπην της και αυτή μ' ήρπασεν εύθως και μ' έ- (κρυψεν στην... τσέπην της!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δέν εἶνε ρόδινο τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα, ὅπως φαίνεται να νομίζουν πολλοί. Δέν εἶνε ἀπὸ τὰ ἐπάγγελματα ἐκεῖνα πρὸ κρατούντῃ τῇ ζωῇ τοῦ ἐργαζομένου σ' ἕναν κανονικὸ ρυθμό. Ὁ δημοσιογράφος δὲν ἐξουσιάζει τίς ἄρες του. Δέν εἶνε ποτὲ σίγουρος ὅτι θὰ γευματίῃ μὴ ὠριμένη ὥρα κι' ὅτι θὰ κοιμηθῇ ἐπίσης μὴ ὥρα καλῇ. Τὸν ὕπνου του, τὸ φαγητό του, τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ κανονίζουν οἱ ἀνάγκες τῆς δουλειᾶς.

Πέφτει ο αστυνομικός ρεπόρτερ να κοιμηθεί στις δυο μετά τα μεσάνυχτα και στις τρεις παρά τέταρτο τον ειδοποιούν έπειθώντας να σηκωθεί άμέσως και να φροντίσει για μάζη τις λεπτομέρειες μιας αυτοκτονίας για την οποία μόλις έφθασε στα γραφεία της εφημερίδος ένα τηλεφώνημα.

Ἀγούρευψινημα, ντῆσμο βιαστικό, τρε-
χάματα στὴ νύχτα ἐπιστροφή στὸ τυπογρα-
φείο, γραφίσι. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γί-
νουν σὲ λίγη ὥρα. Σὲ λίγα λεπτά ἴσως.
Εἶπε τὸ ρεπορτάζ πὺν δύναζαν οἱ παλαιό-
τεροι «ἐπὶ τοῦ πιστηρίου». Τὸ ἐπαγγελτι-
κό καθήκον δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ
τίποτε. Οὔτε καὶ στὶς αἰσθηματικὲς πε-
πτώσεις.

Στα πρώτα χρόνια της δημοσιογραφικής μου ζωής είχα δύο μεγάλα όνειρα: Το πρώτο ήταν να γίνει ένα καλός επαγγελματίας δημοσιογράφος. Το δεύτερο ήταν να συγ- κινήσω μια μικρούλα — ενώ θα ήμουν τότε 20 χρονών κι έβρισκεν 17 — που ήταν ο τέλειος τύπος των ρωμαντικών μου την έ- ποχη εκείνη τάσεων, ωχρή, εξευλαμένη με λίγες συμπαθητικότητες... πανόδες στο πρόσωπο, ξανθή, χαμηλοβλήπουσα και ντροπαλή όσο δεν περιγράφεται.

Δὲν ἦμουν ὅσο θὰ ἔπρεπε ἐπιδέξει στούς
αἰσθηματικούς ἐλιγμούς. Κάθε φορά που
τῆχαινα νά τή συναντήσω «κατά μῆνας» ἔ-
χανα τό θάρρος μου. Δὲν πολυρούσα νά τῆς
κάνω τή μεγάλη ἐξομολόγησή. Ἐπίσης ὅτι
κόποτε θὰ ἐμάνετο τό αἰσθηματ. μου καί
θὰ ἔκανε ἐκείνη τήν ἀρχή τῶν ἐκδηλώσεων.
Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα νά μένῃ ἀν-
τιπῶνι μου αἰγισματικός Βούδας. Μιλῶ...

Ὅσο περνούσε ὁ καιρὸς, τόσο ἐβράζετο τὸ ἡράκλειο μέγα μου. Λάβα. Φωτιά. Ἡ ἐξαυλούμενη ὑπαρξὴς, γιὰ τὴν ὁποία δὴν αὐτὴ ἡ θεελλα, ἦταν βλαστὸς μιᾶς πολὺ φιλικῆς καὶ ἐγγύρου αἰκογενείας καὶ αὐτὸς τῆς ἀν ὁλογος γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἤθελε ἀν σπεύσω ἀν κάνω μιαν ἐκδήλωση, πολὺ ἀν ἀπεκρουέτο θὰ με ρεζίλευε γενικώτερα. Προέμενα λοιπὸν ἀν ἔλθω μόνη τῆς ἡ με-γάλης στιγμῆς.

Δυὸ - τρεῖς φορές συνεκάλεσα ἐκτάκτως

σέ συμβούλιο τούς στενοῦς μου φίλους
 στους οποίους ἐξέθεσα τόν... καὶ μὴ νοί-
 και ζήτησα τὴ γνώμη μου περὶ τοῦ πρα-
 κτώ. Οἱ περισσότεροι μὲ εἶπαν να μὴ...
 «ὀρθωθῶ πρό οὐδενός» καὶ να ἀναλαβῶ
 ἀμέσως ἐπιθετικὴ δράσι. Ἐνὰς ὅμως μὲν
 συνέστησε... ψυχραιμία καὶ φρόνησι. Ὁ
 ἄλλος ἦταν ἐπίσης ἐνδιαφερόμενος γιὰ τὴν
 ἴδια ἐξαυλωμένη ὑπαρξί καὶ μὰς τὸ εἶχε
 μυστικόν.

Φυσικά άκουσα τη γνώμη των υπέρ της άμέσου δράσεως. Ήπιόσθηκα με άκοκτο θάρρος, φόρεσα ένα έκπληκτικής κομωτικής κοστούμου που το είχα παραγγείλει έπί πιστώσει (και πουστέθηκε πολύ να το έξοφλώω με δόσεις), πήγα στο κουρείο κι' έκανα διπλή κούτρα, έβαλα — για πρώτη και τελευταία φορά — και μπριγιαντίν στα μαλλιά μου, πήρα κι' ένα λεπτειλεπτο μπαστούνιακι στο χέρι με έπαργυρη λαβή — ήταν τής μόδας τότε τα μπαστούνια — και τράβηξα κατ' ευθείαν σ' ένα κοσμικό... μπουζατσέλιδικο τής Πόλης, όπου ήξερα ότι συχνάεκάθε μέρα σέ ώρισμένη περίπου ώρα η κόρη των δνείρων μου κι' έτρωγε τη μπουγάτσα της, κατά προτίμησή με τυρί, κάποτε δίως και με κιμά διακοσμημένο με τσιγαριστά κρεμμυδάκια...

Δέν τῇ Βρῆκα ἐκεῖ, ἀλλὰ τῇ περίμενῃ.
Ἦ ἀλβιθα εἶνε πὺς ἀναγκάσθηκα νὰ φά-
γω δω μερίδες μπουγάτσας γιὰ νὰ τυνάσω
τὸ θάρρος μου. Ἐτοιμαζοῦμαι νὰ παραγ-
γεῖλω καὶ τρίτῃ, ὅταν τὴν εἶδα νὰ μπαίνει
στὸ μπουγάτσατζῆδικο, ἐξάυλωμένη ὅσον
ποτὲ ἄλλοτε, με βαθουλωμένα μάτια, ὡ-
χρὰ σὰν σουβλινόρι, με τὶς πανδεῖες τῆς
σὰν κέντημα πᾶνω στὸ πρόσωπό της. Κά-
πως τὸ γεμάτο ρομαντικὴ γλυκύτητα
βλέμμα της πᾶνω σ' ἕνα πελώριο, ροδο-
κόκκινο καὶ ἀχνίζον κομμάτι μπουγάτσας
ποῦ ἔβγαίνει ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ φούρ-
νο, σκόμπει τὴ μύτη της ἣ ποῖα εἶχε
ὕγρανθῃ ἐλαφρῶς, ἴσως ἀπὸ τὴ συγκίνησι
καὶ ἀνέβηκε στὸ πατάρι, ὅπου συνήθως
συγκεντρώνονταν τὰ ἐρωτευμένα ζευγαρά-
κια.

‘Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει και ν’ ἀνακαταβούν τα κομμάτια της με τα υπολείμματα της δεύτερης μερίδας της μπογιάς τους. Άλλα εκείνη τη στιγμή άντέλειπθη ότι η εξευλωμένη υπάρχει δεν ήταν μόνη. Τη συνώδευε και η μαμάκα της. Η μαμάκα της ήταν ένα κήτος, κάπου 130 κιλών, ψηλή, δυσκίνητος, με κάτα πελώρια

Η εταιρία Ράντολφ Σέιλς του Όχαιο κατασκεύασε τη μικρότερη κι' ελαφρότερη μοτοσυκλέτα του κόσμου. Αναπτύσσει ταχύτητα 40 χιλιομέτρων την ώρα και κινείται μ' ένα δίχρονο μοτέρ, δυνάμεις ενός ίππου. Κοστίζει 150 δολάρια.

πολύχρωμα φτερά στο καπέλλο της και με ένα βέλο που έκρυβε ταύτο το δυνατόν τ' δυσμορφία της. Έν τούτοις αυτή η γυναίκα, μου ήταν αφάνταστα συμπαθητική. Πρώτα γιατί ήταν... περιέργως η μητέρα της αιθερίας υπάρεξας. Και δεύτερο έπειδι ήταν πάρα πολύ ευπρόσχαρη απέναντί μου. (Κάποτε ανησυχούσα μήπως η εγκαρδιότητά της αυτή επέγαζε από προσωπικό της ενδιαφέρον — ήταν χθρά — πρόσ έμένα, αλλά δεν άργησα να διαπιστώσω ότι δεν υπήρχε τέτοιο κίνδυνο).

Σπῳήθηκα, χαίρετ' ἄρα με ὅση χάρι ἔ-
πεβαλλον οἱ περιτάσιον, ἕκανα μιά βα-
ρυτάτη, γεμάτη ἱπποτισμὸ ὑπέκλει μτρο-
σοὶ στὴ μαμάκα καὶ τὶς κλέερα νὰ κα-
θίσουν στὸ τραπέζι μου. Ἡ ἀλήθεια εἶπε
πὼς τὸ πατρί ἦταν γεμάτο καὶ ἡ παρὰ-
κλησις μου θὰ εὗρισκε ποσωδῆποτε ἀντα-
πόκρισι.

Κάθισαν προθυμάτα κι' ἐγὼ χάλασα
κόσμο γιὰ νὰ τοὺς φανῶ εὐχάριστος. Ἔ-
βαλα τὶς φωνές γιὰ νάρθῃ τὸ γκαρσόνι μιὰ
ὥρα ἐνωρίτερα καὶ τοὺς σκεπτήσῃ αὖ-
τοπροθύμως υπογνάτῳ «πεινιρλῆ» — μέ-
τωρ! — ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποίημα.

«Η μαμάκα έφαγε δυο μερίδες, λέγοντας πως είχε κάτι στομαχικές ανωμαλίες και δεν θά ήταν φρόνιμο να φάγν περισσότερο. Η κορούλα της πήρε μόνο μία μερίδα. Με πόση χάρη κατέβαζε τις μουσικές, δεν λέγεται. Νομίζα πως έβλεπα τη θεά Αφροδίτη να τρώγν πρωί-πρωί φρούλους στον Όλυμπο. Όνειρο... Χαριτωμένος ήταν ο κύκλος που σχηματίστηκε γύρω στο στομάτι της από το βούτηρο και τα μικροσκοπικά υπολείμματα τυριών. Την κούταζα και δεν τη χόρταινα. (Άφιν που ήβλεα να παραγγείλω και τρίτη μερίδα μπουγάτσα, αλλά υπολόγισα ότι δεν θά μού έφτανε η περιουσία μου να πληρώσω το λογαριασμό).

Ξαφνικά συνέβη το έξης άπιστευτο: ή μαμάκα συνώθηκε κι' έφυγε, άφου μās έ-
ξήγησε ότι έχει ένα έπειγον ραντεβό με
τόν σπιτανοϊκοκύρη της στο Μπαλουκ Πα-
ζάρ (ίχθυαγορά) κι' ότι δέν υπάρχει λόγος
νά τί συνοδεύσει ή κόρη της σ' αυτές τίς
«Βασιλικές» συνηκίες.

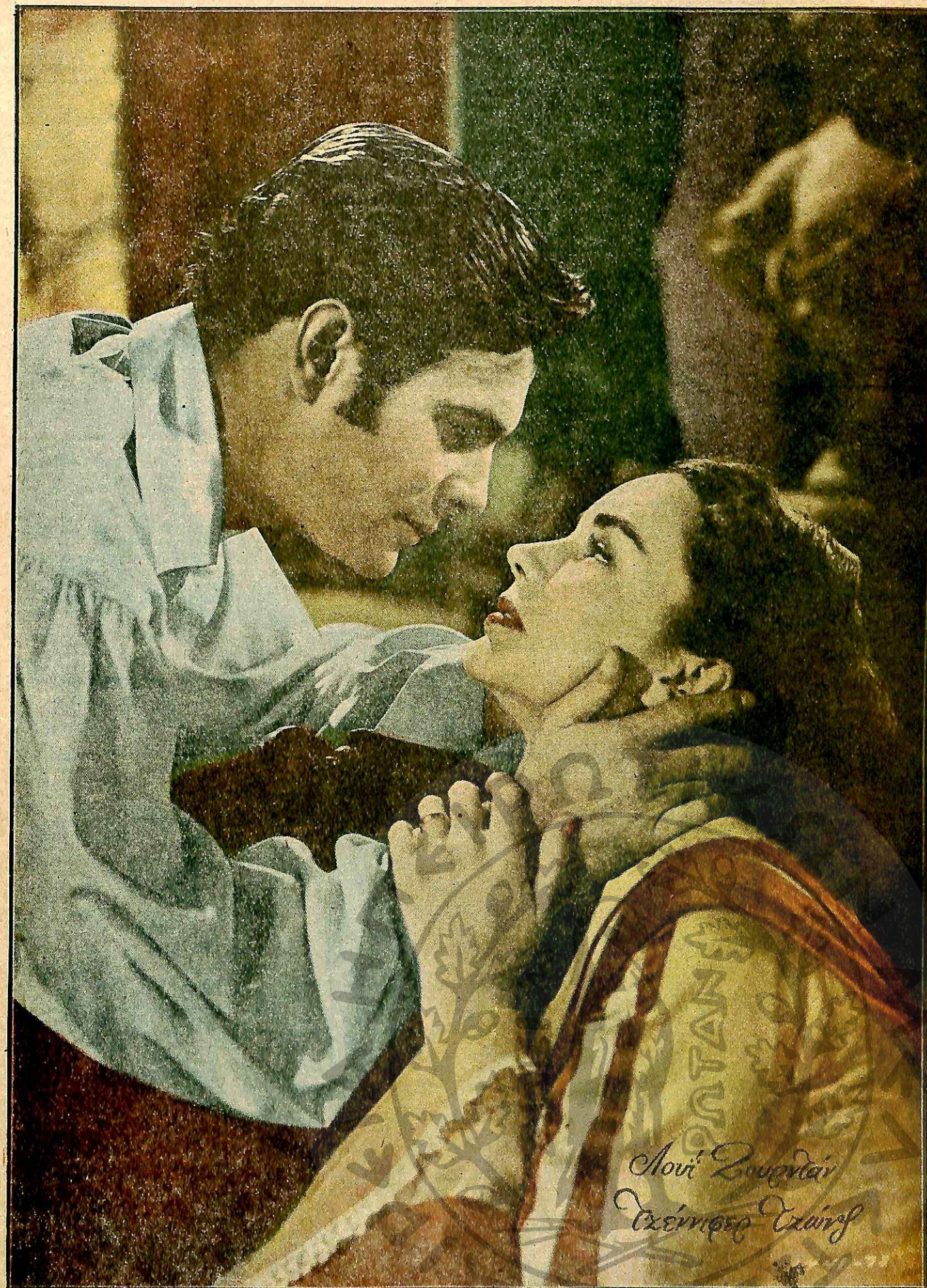
«Έπρεμα από συγκίνηση όταν έμεινα μόνος με την αιθερία ύπαρξη. Και πήρα την ηρωική απόφαση να κάνω επί τέλους την ιστορική έκμυστρήρευσι. Ξερόβηξα, άναψα ένα τσιγάρο, το πέταξα, δαγκώσα το τηλοπούλι, και επί τέλους άρχισα να τής μιλώ περί τής... μπουγατσάς. Άλλα από κούβεντα σε κούβεντα έφθασα στο ψητό. Άκριβός στην πιο κρίσιμη στιγμή άκούστηκε κάτι σαν πυροβολισμό, όπως άκριβώς συμβαίνει και στις περιπετειώδεις κινηματογραφικές ταινίες. Άνθρώποι έτρεχαν σαν τρελλοί έξω από το μπουγατσατζήδικο και άκούσθηκαν φωνές:

— Πιάστε τον δολοφόνο! Πιάστε τον...
Φόνος λοιπόν. Καί ήμουν νεαρός δημο-
σιογράφος. Δεν έπρεπε να χάσω την ευ-
καιρία. Παρατήρησα την αειερία ύπαρξη, την
ευτυχία μου, τὰ όνειρά μου (νομίω) (και
τόν λογαριασμό) κι' έτρεξα με τὸ πιάθος
να... ανακαλύψω τὸν δολοφόνο. Έκανα
ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ — ο δολοφόνος
ήταν ο υποδιευθυντής τῆς αστυνομίας —
τό πῆγα στήν ἐφημερίδα μου, εἰσέπραξα
ένα μπάρο, καί ἀργά τό βράδυ θυμήθηκα
τήν ἱστορία τού εὐδελίου πού έμεινε στή
μέση. Δεν κοιμήθηκα ἐκείνη τὴ νύχτα ἀπό
τήν ταραχή μου. Δεν τὴν ξανσείδα, παρά
τὴν ημέρα τῶν γάμων τῆς με ἑνα ὁμογενή
τῆς Ἀμερικῆς, πλούσιου ἰδιοκτήτη ἐστιατο-
ρίου. Τώρα ζῇ στὸ Σικάγο, εὐτυχισμένη,
ὡς πάλι πληροφοροῦμαι, σύζυγος, μητέρα καί
... γαγιά.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
☆☆☆

Τὴν περίμενε νὰ ξαναγυρίσῃ...

Ο Τόμας Ντίξον, ηλικίας 82 χρόνων, κάτοικος του Νιουκαστλ (Αγγλία), πέρασε διαζύγιό του. Σύμφωνα με τη σχετική αίτησή του, η γυναίκα του τον είχε εγκαταλείψει από τις 12 Ιουνίου 1907. «Αλλά», Ντίξον, σάν καλός κι' υπομονητικός σύζυγος, περίμενε πάντα πώς θα ξαναγυρίζε, ως που, τελικά, άπελπίστηκε και κατέφυγε στα δικαστήρια.

11

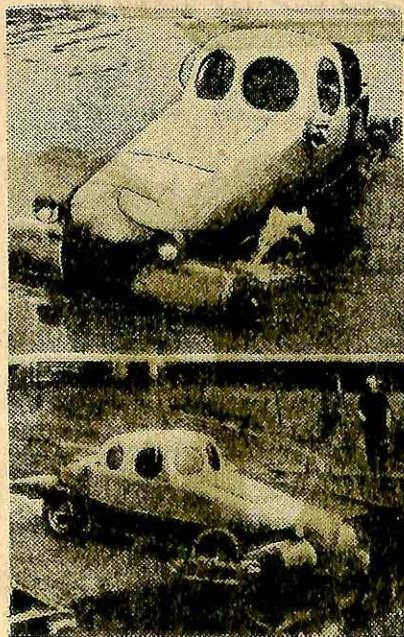

Αδύναμοι

Γιατί να μην ήταν ευτυχισμένη η Φλώρα; Ένα κακό προαίσθημα της δάγκωσε την καρδιά.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε η Φλώρα, που δεν πίστευε τ' αυτή της.
— Πράγματι να παντρευτώ!
— Τί; Να παντρευτής; Έκανε η Φλώρα, που δεν πίστευε τ' αυτή της.
— Ναί!...
— Όστε αγαπάς άλλη;
— Δηλαδή, δεν μπορώ να πω πώς την αγαπώ. Αλλά μ' αυτό το γάμο θα λύσω το οικονομικό μου πρόβλημα! Η κοπέλλα που πρόκειται να πάρω έχει μεγάλη προίκα. Θα μ' αρωματίσει στην επιχείρησή του πατέρα της και θα έχω μεγάλη υποστήριξη! Τό βρίσκεis σωστό ν' αφήσω μία τέτοια ευκαιρία;
— Όστε έσύ τό βρίσκεis σωστό ν' αφήσεις εμένα! απάντησε η Φλώρα.
Και πρόσθεσε:
— Και μένα μου δόθηκαν ευκαιρίες να βρω μία καλή αποκατάσταση, αλλά τις έδιωξα όλες. Γιατί έκανα τό λάθος να πιστέψω τά λόγια σου! Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς όλα όσα μούλεγες ήταν ψέμματα. Με μεταχειρίστηκες σαν μία όμοια-δήποτε γυναίκα για να περνάς ευχάριστα την ώρα σου και τώρα...
— Έλα, μην κάνεις έτσι! είπε ο Τώνης και της έπιασε τό χέρι. Δεν τελείωσα ακόμα. Αυτός ο γάμος μάς συμφέρει και τους δύο!...
— Ποιους δύο; ρώτησε με άπορία η Φλώρα. Εσένα κι εκείνη;
— Όχι. Εμένα και σένα!
— Δεν καταλαβαίνω.
— Μά δεν μ' αφήνεις να σου πω τά σχέδιά μου. Δεν έχω σκοπό να σ' αφήσω. Αυτή τη σκληρότητα δεν θα την επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου. Κι' εγώ, καθώς πρέπει νάχης καταλάβει, είμαι λεπτός άνθρωπος.

— Τί σκέπτεσαι, λοιπόν;
— Τό πράγμα είναι πολύ απλό. Πρώτα-πρώτα θα σου κάνω ένα καλό δώρο. Κι' αν τό προτιμάς, μάλιστα, θα σου τό δώσω και σέ χρήμα. Κι' έπειτα, με τά λεφτά της γυναίκας μου, θα σου εξασφαλίσω μία πολύ καλύτερη ζωή. Θα νοικιάσω ένα κομψό διαμέρισμα που θάνε για τους δύο μας μονάχα. Έτσι, θα βλέπωμστε συχνά, σαν να μη συνέβη τίποτα κι' από μένα θάχης ό,τι θέλεις! Πές μου, δεν τό βρίσκεis ώ-
— Ό Τώνης χαμογέλουσε ευχαριστημένος από την πρότασή του. Φανταζόταν πώς η

ΑΜΦΙΒΙΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ένας Γερμανός μηχανικός κατασκεύασε τό αμφίβιο αυτό αυτοκίνητο, που δοκιμάστηκε μ' επιτυχία πρό ήμερών σ' μία γερμανική λίμνη. Αναπτύσσει στό νερό ταχύτητα 70 χιλιομέτρων την ώρα και 130 στην ξηρά. Κοστίζει 3.000 μάρκα.

Ρομαντικοί περιπάτοι, χαρούμενες έκδρομες τό καλοκαίρι, μέρες γεμάτες ευτυχία. Ήρθε τό φθινόπωρο, ο χειμώνας. Που νά τρέχουν έξω, στα κρύα και τη βροχή; Έπειτα από πολλούς δισταγμούς κι' άφοδ πάλεψε με τον εαυτό της, πήγε στό σπίτι του.

Έγινε δική του.
Δεν τό μετάνοιώσε. Ο Τώνης της είχε πη πώς θα την παντρευόταν, της τόχε όρκιστή. Και τόν είχε πιστέψει.
— Πολύ γρήγορα, της είχε πη, θα γίνης επίσημα δική μου. Περιμένα μία δουλειά, που θα μου δώση οικονομική άνεση. Θα έχουμε τό σπίτικι μας και θα ζούμε ευτυχισμένα και ξέννοιαστα.

Γιατί να μην τόν πιστέψει;
Κι' έτσι τραβούσε σέ μακρος αυτό τό ειδύλλιο.

Η Φλώρα δέμ είχε πη στός δικούς της τίποτα γι' αυτό τό δεσμό. Ήταν απαίτησής του, Τώνης.

— Θα τό κρατήσουμε μυστικό, ως την ήμερα που θα τό αναγγείλουμε επίσημα... Ήταν ευτυχισμένη η Φλώρα. Και τίποτα δεν της είχε δώσει ως τότε την παραμικρή άφορμή για ν' ανησυχήσει.

Τό χτύπημα της ήρθε έντελώς ξαφνικά. Έκείνη τό βράδυ είδε τον Τώνη νευρικό και άφηρημένο. Με τη γυναίκα διάσπαση, κατάλαβε πώς κάτι σοδαρό τόν άπασχό-
— Τί έχεις; τόν ρώτησε. Είμαστε μισή ώρα μαζί και δεν μούχεις πη ούτε μία κουβέντα! Και όμως κάτι έχεις!
— Ναί, Φλώρα, της είπε εκείνος. Είναι κάτι που πρέπει να σου τό πω. Δεν ξέρω πώς θα τό πάρης, αλλά δεν όφείλει και να σου τό κρύβω, άφοδ έτσι κι' αλλιώς θα τό μάθαινες...

Φλώρα θα συμφωνούσε. Έκείνη όμως ση-
— Ποτέ δεν θα σε πίστευα για τόσο παληάνθρωπο, φώναξε με άγανάκτηση. Δεν φτάνει που πουλήθηκες έσύ στο χρήμα-
— Κείνης που θα πάρης, μά μου προτείνεις να πουληθώ κι' εγώ! Να γίνω έρωμένη σου, που θ' αγοράζης τά χάδια της! Πόσο λίγο με ξέρεις! Και πόσο λίγο σε ήξερα εγώ!
— Όχι, κύριε! Αλλιώς είχα φαντασθή εγώ την αγάπη μας και όχι σαν μία ύπόθεσι αγοραπωλησίας. Έγώ σου χάρισα ό,τι είχα, μόνο γιατί πίστεψα στα λόγια σου και στην ψεύτικη αγάπη σου. Και τώρα καταλαβαίνω πώς βουτήχτηκα στο βούρκο... Πώς έρριξα την καρδιά μου στα σκουπίδια. Κράτησε τό χρήμα που θα πάρης. Μπο-
— Εγώ όμως δεν είμαι από κείνες! Κι' ούτε θα γίνω ποτέ!... Γιατί σε συχαίνομαι!

Κι' έφυγε.
Σέ λίγο κάθισε σ' ένα παγκάκι κι' ά-
— Εγώ, άνικανε άνθρωπε! Ούτε βουλευτής δεν κατώρθωσες να βγής!..

Ουμότην με άνειπωτη θλίψη τό ειδύλλιο που είχε ζήσει με τόν Τώνη. Ουμότην τους ρομαντικούς περιπάτους που είχε κάνει μαζί του, τους όρκους της «αίωνίας» πίστωσης που είχαν ανταλλάξει, τη θυσία που είχε κάνει του εαυτού της στον άντρα που αγα-
— Είμαι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

Και να που ο άντρας αυτός είχε δειχτή σαν όλους τους άλλους: ένας παληάνθρω-
— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

Τώρα μπροστά της τό ώραίο παρελθόν κοιτόταν γκρεμισμένο. Η καρδιά της σπά-
— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

Τά δάκρυα την έπνιγαν, τό στήθος της άνεβοκατέβαινε από αγωνία. Η ζωή δεν είχε πιά κανένα θέλητρο γι' αυτή, κανένα σκοπό. Θα πήγαινε — αυτή, η Φλώρα, τό τίμιο κι' άγνό κορίτσι — να συμπληρώση τη στρατιά των δυστυχισμένων υπάρξεων, των άθων άμαρτωλών, που, με τσακισμένα φτερά, μάταια άναζητούν τη γαλήνη, ύστερ' άπ' τά σκληρά χτυπήματα της άδυσ-
— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

Κάθισε ώρες ολόκληρες εκεί. Άρχισε να φιλοδέχρη. Τότε συνήλθε. Κύτταξε γύρω της, έρημιά. Τό ρολόι της έδειχνε μεσάνυχτα. Τυλίχτηκε στό παλτό της και χά-
— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τό λουτρό της Χεντρεξ

Η κυρία Μπέρτα Σίνγκερ, κάτοικος του Μπρόκλιν, βάρους 145 κιλών, συνήθιζε να παίρνη ένα λουτρό την έβδομάδα. Όχι γιατί ήταν λιγώτερο καθαρή από άλλες γυναίκες. Αλλά γιατί οι υπερβολικές δια-
— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

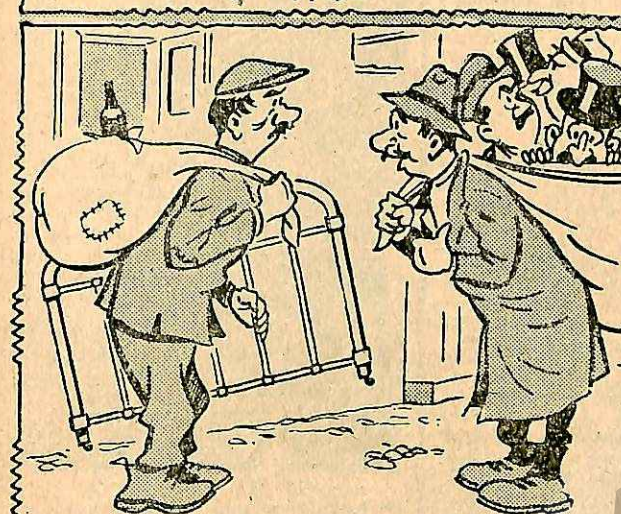
— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

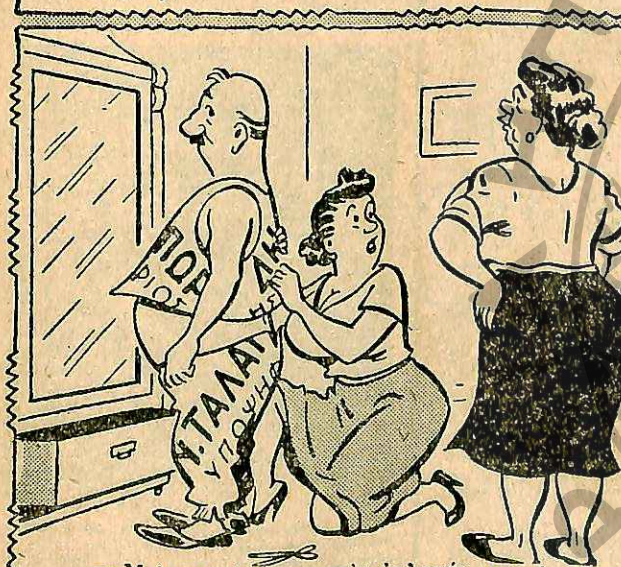
— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

— Εγώ, άνικανε άνθρωπε! Ούτε βουλευτής δεν κατώρθωσες να βγής!..

— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

— Είναι άποτυχόντες. Τους πέτυχα σέ τιμη ευκαιρίας!..

— Μία και απέτυχε στίς έκλογές, μαμά, είπα να μην πάη χαμένο τό κάμποτ που είχαμε στό μπαλκόνι!..

— Πάλι τά ίδια, Πιπίτσα; Δεν σούπαμε να διακόψης πια με τόν άρραβωνιαστικό σου, άφοδ τόν μαυρίσανε στίς έκλογές;

Σαν άρχη και σαν τέλος

(Η σκηνή σ' ένα μικρό διαμέρισμα πολυκατοικίας. Ένα λεπτό πορτάκι σκόνης στα έπιπλα, δείχνει φανερά την άπουσία του γυναικείου ενδιαφέροντος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας συμπαθητικός τύπος, χωρίς κανένα ιδιαίτερο εξωτερικό ενδιαφέρον. Ως 38 χρονών. Φορεί παλιά γυαλιά του φράκου και μία τριμμένη μπλε «ρόμπι ντε σάμπρ».

ΕΚΕΙΝΗ (θα τη δούμε αργότερα.

Στο άνοιγμα της αλφειάς. Εκείνος τριβεί τα χέρια του για να τα ζεστάνει από τη μοναξιά κι' απ' το κρύο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει το εσωτερικό τηλέφωνο που συκοινωνεί με το θυροφώνημα): Ναι... Δεν θ' ανάψετε ακόμα καλοριφέρ, κύρ Γιώργη;... Πώς;... Τώχτε φουντάει εδώ και μία ώρα;... Περίεργο! Δεν το κατάλαβα!... Ευχαριστώ. (Κλείνει το εσωτερικό τηλέφωνο και παίρνει το εξωτερικό). Μπρός... Ναι, εγώ είμαι... Τι να γίνουμε, μπρέ Κώστα; Έχω τρελλάθει στην πηλή και στην άναγκαστική... αυτοφυλάκισι! Γι' αυτό σε πήρα!... Πού να πάω, να βγώ;... Φρικτή μοναξιά, αλλά και γαλήνη, ή γαλήνη του χωρισμένου, ή γαλήνη του χωρισμένου. (Ακούει λίγο). Α, όχι! Δεν θέλω... αντικαταστάτρια. Καινούριοι υπελάδες να μου λείπουν. Θυμάσαι το σκύλο που μου τον σκότωσε το αυτοκίνητο; Έ, λοιπόν, ούτε γυναίκα, ούτε σκύλο ξαναπαίρνω. Συνηθίζεις και στα δυο κι' ύστερα μόλις τα χάσεις, αναστατώνεται η ζωή σου. Τι;... (Ακούει). Ναι, καλά... Τη γυναίκα μου δεν μου τη σκότωσε τ' αυτοκίνητο... Αλλά κι' αυτήν έν' αυτοκίνητο μου την πήρε... (Με πικρό χιούμορ). Φαίνεται πως οι γυναίκες παίρνουν τον κατήφορο πολύ εύκολα κυλώντας άπάνω σε λαστιένιες ροδες... (Ακούγεται κουδούνισι)... Παρντόν, διακόπτω μια στιγμή γιατί χτύπησε. Θα σε ξαναπάρω σε λίγο. (Κλείνει το τηλέφωνο κι' ανοίγει την πόρτα).

ένεχυρο γιατί χρωστάω σχεδόν δυο μήνες... (Χαμόγελο που στάζει πικρό πόνο). Αυτό έν' όλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ταραγμένος άφάνταστα γιατί η ιστορία της μοιάζει με τη δική του): Δεσποινίς... σάς συμπονώ. Βέβαια. Κι' εγώ είμαι χωρισμένος. Κάτι τέτοιο, περίπου, μου συνέβη κι' έμένα. Καλά κάνετε που δεν γυρίζετε στον άντρα σας... Η... μπορεί και όχι. Δεν ξέρω. Αλλά για μένα... (Την κυττάζει κατάματα)... είσαστ' επικίνδυνη. (Με πολύ κόπο) Δεν σάς δέχομαι, δεσποινίς! Έπειδή όμως βρίσκασστε σε δύσκολη θέση, θα σάς δανείσω ένα ποσόν. (Ανοίγει ένα συρτάρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Α, όχι! Αυτό, αδύνατον! (Σηκώνεται). Δεν θα τ' πάρω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Της δίνει ένα ματσάκι που αντιπροσωπεύει ένα σημαντικό «τρόπο» ζωής για λίγο διάστημα): Θα τ' πάρεις γιατί... (Βλέπει σ' αυτήν τη γυναίκα που αγάπησε κι' έχασε)... γιατί θα σε σπασώ στο ζύλο! Αν δεν τ' πάρεις αυτή, θα πάρης, έντελώς, τον κατήφορο!

ΕΚΕΙΝΗ (Τόν κυττάζει με θαυμασμό και με κατάπληξι): Καλά, θα τ' πάρω. (Τα βάζει στην τσέπη του άχαρου τριμμένου παλτού της). Αλλά τότε... Θα ξαναγυρίσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με χέρια που τρέμουν προχωρεί γρήγορα χωρίς να την κυττάζει κι' ανοίγει την πόρτα). Έλατε...

ΕΚΕΙΝΗ (Του ρίχνει μία φευγαλέα ματιά γεμάτη κρυφή συγκίνηση): Αντίο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο καλό!... (Κλείνει βιαστικά και παίρνει μια γερή αναπνοή. Αισθάνεται, τώρα μόλις, πόσο είναι ιδρωμένο το μέτωπό του. Σηκώνει το τηλέφωνο). Ναι, Λαμπή, εγώ είμαι πάρα... Μας διακόψανε. Κάποιο λάθος ήταν. Τι σου λέγα λοιπόν;... Ναι! Ούτε γυναίκα, ούτε σκύλο ξαναπαίρνω. Συνηθίζεις και στα δυο, κι' ύστερα μόλις τα χάσεις αναστατώνεται η ζωή σου... (Κλείνει. Σκέπτεται τη μικρή «επικίνδυνη» κυρία). Τι έλεπε; Ότι θα ξαναγυρίσει... (σιγά, στον εαυτό του)... Μακάρι...

(Ακούγεται το κουδούνισι της πόρτας. Ανοίγει. Είναι εκείνη που ξαναρχεται).

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείτε. Ξέχασα τα γάντια μου! ΕΚΕΙΝΟΣ (της τα δίνει): Ορίστε. Και που θα πάτε τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Στο ξενοδοχείο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε θέρμανοι εκεί;

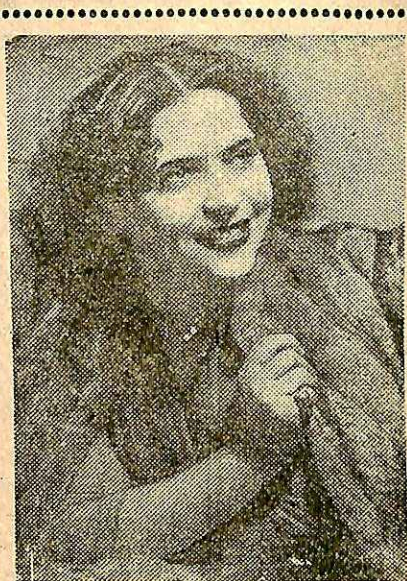
ΕΚΕΙΝΗ (Με ύφος μελαγχολικό): Θέρμανσι; Ούτε ιδέα!... Έδώ όμως έχετε τόσο γλυκειά ζέστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζέστη; Τι λέτε δεσποινίς! Έγώ αισθάνομαι φοβερό κρύο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως. Έπειδή είσθε μόνος!

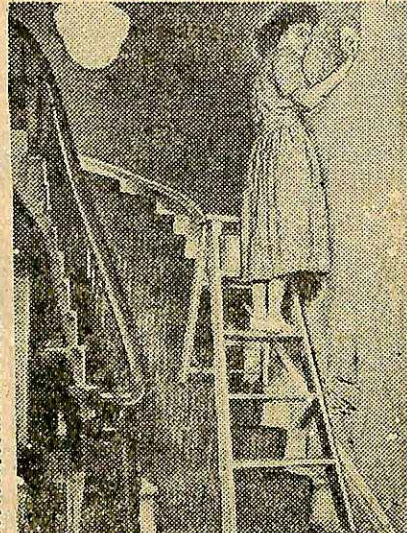
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε... δεν μένετε; Σκεφθήκα καλύτερα. Μείνετε... Για να καταλάβω λίγο τη ζεστασιά του σπιτιού, που τόσο μου λείπει. Αλφειά

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

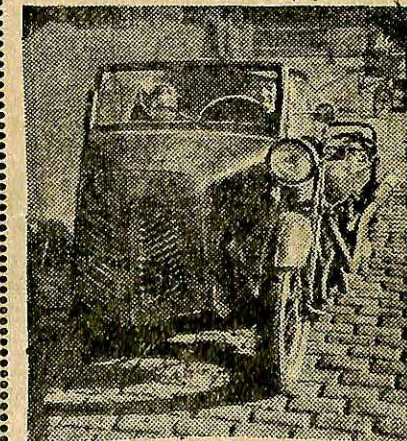
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η γνωστή καλλιτέχνις του ελαφρού μουσικού θεάτρου μας Φωφό Χωρμπή πρωταγωνιστρία στο νέο ελληνικό φίλμ «Μητέρα στο βούρκο» της «Κρόνος-Φίλμ».

ΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΗ ΣΚΑΛΑ

Η διπλή αυτή σκάλα που βλέπετε στη φωτογραφία μας έχει χωνευτά «πόδια» από αλουμίνιο και μπορεί να στηθή σε οποιαδήποτε ανάμιαλο μέρος, ακόμη κι' επάνω στα σκαλοπάτια ενός σπιτιού. Είναι πολύ χρήσιμη στις νοικοκυρές.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Ένας Γερμανός πρόσθεσε στη μονή μοτοσυκλέτα του ένα υπερπολυτελές «σαϊντ-κάρ» και μετέφερε μέσα σ' αυτό όλους τους «λεβιέδες» της μοτοσυκλέτας που θα κινούνταν με την βοήθεια μοχλών. Έτσι καθιέμενος άναπαυτικά με το «σαϊντ-κάρ» μπορεί να οδηγεί τη μοτοσυκλέτα του.

ΕΛΛΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΘΗΚΑΝ τις τελευταίες εβδομάδες μεγάλα τμήματα της λεωφόρου Έλευθερίου Βενιζέλου (Πανεπιστημίου). Αλλά με τον τρόπο που γίνονται τελευταία οι επισκευές αυτές ελάχιστον καιρό διαρκούν. Γιατί πρόκειται απλώς για «επισκευές»... Στο χαλασμένο τμήμα, πάνω στην παλιά ασφαλτόστρωση, ρίχνουν το νέο έπιστρωμα το οποίο δεν άργει να καταστραφεί. Το ίδιο συνέβη με τις παλαιότερες επισκευές της λεωφόρου Πανεπιστημίου, προ της Ακαδημίας και στην αρχή της οδού Κοραή. Κόπος χαμένος! Δεν τ' αντιλαμβάνονται αυτό οι αρμόδιοι του Δήμου;

Αλλά δεν επισκευάζει μόνον ο Δήμος τα κατεστραμμένα τμήματα της οδού Πανεπιστημίου. Και άλλες άναστατώσεις παρατηρείται τις ημέρες αυτές στο κεντρικό τμήμα του σημείου της πόλεως. Η «Εταιρεία Μεταφορών» αλλάζει τις παλιές σιδηροτροχιές του τράμ με νέες!... Αντί δηλαδή ν' απαλλάγει η πρωτεύουσα από τα παμπάλαια τροχιοδρομικά όχημα λαμβάνεται φροντίς... διαγωνισμός των. Θα έχουμε λοιπόν για πολύ καιρό ακόμα την άσχημη αυτή των ηλεκτροκίνητων άσχημάδων; Και δεν είναι δυνατόν να αντικατασταθούν, τουλάχιστον, τα τράμ με λεωφορεία και τρόλεϋ-μπας από της οδού Πατησίων μέχρι του Αγνώστου Στρατιώτου; Σ' όλες τις Ευρωπαϊκές πόλεις τα τράμ καταργήθηκαν προ πολλού. Έδώ τα διατηρούμε... ως δείγματα ίσως της νεοελληνικής κακομοιρίας και μοιρολατρίας!...

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ενδιαφέρον το θέαμα που παρουσιάζουν αυτές τις πρώτες μετεωλογικές ημέρες οι τοίχοι των Αθηνών. Μεγαλοχλίτες φάτσες αποτυχώντων κρέμονται στα ύψη, ώσαν να φιλοσοφούν επί της ματαιότητας των έγκρισμάτων. Άλλες, αυτές που βρίσκονται χαμηλότερα, μοιάζουν σαν να κλαίνε. Τα παιδιά που περνούν τους βγάζουν τα μάτια, ή τους προσθέτουν μουστάκια και γένεια, αν δεν έχουν. Είναι να λυπάται κανείς αυτές τις χάρτινες φάτσες που από το πρώτο της Δευτέρας έγιναν ο περίγελως του κόσμου...

ΝΟΜΙΖΕΙ κανείς πως αυτά τα άψυχα τοιχοκολλήματα πήραν εφάνγκι κάποιο ίχνος ζωής. Πρώτα, πρώτα εξαφανίσθηκαν, ως διά μαγείας, όλα τα μειδιάματα. Δεν υπάρχει ούτε ένα γλυκό χαμόγελο πάνω στα ντουβάρια. Κατούφα και... δάκρυ. Και να σκεφθή κανείς πόσες συγκινήσεις στοιχίσε αυτή η δουλειά, πόσες φωνές, πόσες... γαργάρες, πόσες λίρες, πόσα κεράσματα και πόση... κόλλα!

ΚΑΤΑ ΤΙΣ αρχές 'Απριλίου θα μάς επισκεφθούν από την Αμερική 800 μέλη της θαυμασίας οργανώσεως «Αχέπας». Στους ξενητεμένους αυτούς «Ελληνες», οι οποίοι δεν παύουν να προσφέρουν κάθε υλική και ήθικη βοήθεια στην Πατρίδα τους, πρέπει να γίνει μία μεγαλειώδης υποδοχή, όπως τους άξιζει. Η Κυβέρνησις, ο Τουρισμός και οι αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες πρέπει να φροντίσουν ώστε οι όμογενείς που θα μάς επισκεφθούν

ομαδικά να διευκολυνθούν στην αποβίβασι και στην παραμονή τους και ν' αποκομίσουν έντυπώσεις που θα συνεχίσουν δλως τους «Ελληνας της Αμερικής για τη συστηματοποίηση αυτών των ομαδικών εκδρομών...

ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΜΟΖΟΥΣΙΑ μεγαλοπρέπεια θα γιορτασθή το 1951 ή 1900η επέτειος από την άφιξη του Αποστόλου Παύλου στην Ελλάδα και το πρώτο κήρυγμά του στον Ίερό Βράχο. Έχουμε την πληροφορία ότι η Εκκλησιαστική αρχή κατέστρωσε ήδη τις γενικές γραμμές του προγράμματος του εορτασμού, στον οποίον θα λάβουν μέρος όλες οι Εκκλησίες του κόσμου, και τον οποίον θα παρακολουθήσουν δεκάδες χιλιάδες ξένων επισκεπτών. Το ζήτημα όμως είναι τόσο μεγάλη σημασίας, ώστε δεν είναι δυνατόν να πέσουν όλα τα βάρη στους ώμους της Εκκλησιαστικής αρχής. Με την προϋπόθεσι ότι ο παγκόσμιος εορτασμός της επετείου του Αποστόλου Παύλου αν δεν ξεπεράσει, τουλάχιστον δεν πρέπει να, ύστερησεν σε επιδητικότητα το «Αγιον Έτος» του Βατικανού, είναι ανάγκη να καταρτισθή από τώρα μία μεγάλη Επιτροπή, ή οποία να τεθή υπό την προεδρίαν του Αρχιεπισκόπου και στην οποία να αντιπροσωπευθούν όλες οι αρμόδιες αρχές, τα πνευματικά ιδρύματα, όλες οι υπηρεσίες και τάξεις που δικαιούνται να έχουν γνώμην πάνω στο θέμα...

ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ να ανατιμωθούν τα θεινά υφάσματα, αλλά «άνεσταλη η λήψις σχετικής αποφάσεως». Επρόκειτο να υπερτιμηθώ το ηλεκτρικό, αλλά «άνεσταλη η λήψις αποφάσεως». Επρόκειτο να υπερτιμωθούν τα ταχυδρομικά τέλη, αλλά και «ή επ' αυτού άποφάγις άνεσταλη». Με άλλα λόγια περνούμε περίοδο αναστολών και ο Θεός να βάλει το χέρι του την ημέρα που θα εγκαίνισσθ ή περίοδος τών... εφαιρώνων.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ του πλαστού γράφου, ο οποίος έκανε την μεγάλη άπάτη εις βάρος του Ταμείου Πληρωμών της οδού Λεωάρχου, όφειλεται στη γραφολογία. Ειδικότερα στον ειδικό γραφολόγο κ. Χάρτ, ο οποίος μελέτησε τα χειρόγραφα 65 υπαλλήλων και υπέδειξε αυτόν που είχε συντάξει την πλαστή κατάστασι. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι «Ελληνες γραφολόγοι» προσφέρουν θετικές υπηρεσίες σε αστυνομικές υποθέσεις. Και είναι δίκιο να εξασθ ή εύσυνειδησία με την οποία άσκουν την άποστολή τους. Γιατί είναι γνωστό πως ένα μικρό λάθος, μπορεί να... κρεμάσει άδικα ένα άθώο.

ΜΕΡΙΚΟΙ από τους υπηρεσιακούς ύπουργους έκαναν τάν... θαύματά τους κατά τις λίγες έβδομάδες της ύπουργείας τους. Ο ύπουργός της Παιδείας λ. χ. δεν παρέδωκε να κινή άποσπάσεις εκπαιδευτικών για τους όποιους ένδιαφέρθηκε ώρισμένο Κόμμα, και μάλιστα να φέρη μερικους από τη Βόρεια Ελλάδα στην Αθήνα. Μας καταγγέλλεται σχετικα και η περίπτωσις μίας δασκαλικής εκπαιδευτικής που είχε πολλούς μήνες κι' ο «ύπουργισιακός» ύπουργός όχι μόνον την επανέφερε, αλλά και την άπέσπασε στην κεντρική υπηρεσία στην Αθήνα. Υπάρχουν και άλλα, συγκεκριμένα περιστατικά, που θα μάς άπασχολήσουν αν δεν φροντίσει να άποκαταστήσει τον κανονικό ρυθμό πολιτικών ύπουργών που θα διαδεχθ τον «ύπουργισιακό».

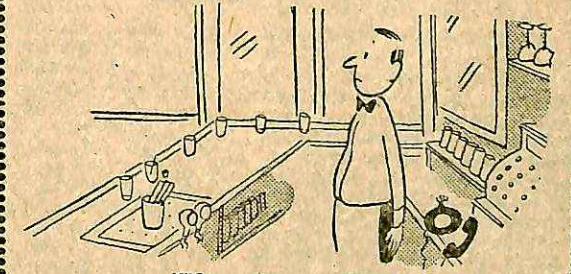
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Ναι... εδώ ένε το «μπάρ» του Τζίμη...

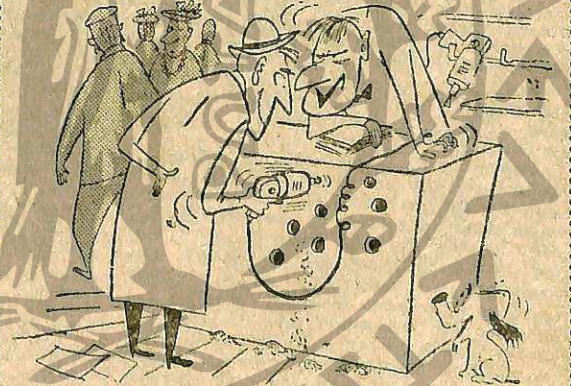
—Μάλιστα... εδώ ένε ο άντρας σας. Να σάς τόν δώσω...

Έξαφανίσθηκαν όλοι!

—Κι' αν καμμία φορά ή μηχανή σπάσει κανένα πιάτο, τότε πατάτε αυτό το κουμπι και... (Από το «France-Dimanche»)

—Λοιπόν, τί θα γίνη, κύριος; Θα τόν πάρετε τόν τρυπάνι; (Από το «France-Dimanche»)

Ο Μουσολίνι μ' έπηρε από το μπράτσο κι' άρχισε την κουβέντα μαζί μου.

ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ... άποτυχόντος Βουλευτού

(Μεταξύ σοβάρου και ευθύμου)

Το Βουλευτικό έχει δυό όψεις, όπως όλα τα πράγματα. Την καλή και την κακή. Γνώρισα και τις δυό. Μ' έφερε πρώτα - πρώτα σε σύγκρουση και διάσταση με τους καλλίτερους φίλους μου. Τα ζητήματα των έκλογών κι' οι ανάγκες της πολιτικής, πολλές φορές, ήταν αντίθετες με τα συμφέροντα καλών μου φίλων και ήταν φυσικό να τους δυσαρεστού. Η αντίζηλία πάλιν μεταξύ των Βουλευτών και τα αλληλοσυγκρουόμενα κομματικά τους συμφέροντα μ' έφεραν πολλές φορές σε διένεξη μαζί τους, που ήταν επίσης καλοί μου φίλοι. Έρθε τέλος σε διάσταση και με υπουργούς, με Γενικούς Διοικητές, παλαιούς μου φίλους, για ζητήματα των εκλογών.

Αλλά κι' απ' τη πρώτη στιγμή είχα καταλάβει πως η θέση του Βουλευτού μπροστά στην παντοδυναμία του Βενιζέλου ήταν μηδαμινή. Κάποτε ο 'Αθανάσιος στον «Ελευθερο Ανθρωπό» μ' είχε ονομάσει «νούμερα» και δεν είχε άδικο. Γιατί ο λόγος μας δεν περνούσε και πολύ. Συχνά μάλιστα άκούγαμε και παρατηρήσεις ή και επιπλήξεις για ό,τι κάναμε ή λέγαμε. Και δεν ήταν λόγοι πειθαρχίας στο κόμμα, που ανάγκαζαν το Βενιζέλο να μ' άσκησει παρατηρήσεις. Τα συμφέροντα διαφόρων επιτηδεύματων έπαιζαν τον κύριο ρόλο στους θυμούς του άρχηγου. Γνώρισα κάποτε τους θυμούς του, όταν νόμισε, ότι είχα ξεφύγει απ' την πειθαρχία του κόμματος. Είχα άνεμη στο βήμα της Βουλής για να προτείνω με μια τροπολογία μου την ελάττωση της φορολογίας των άμβυκων. Είχα προηγουμένως συνεννοηθί με τον Μαρή, υπουργό των Οικονομικών, ο οποίος βρήκε την τροπολογία μου λογική και την δέχτηκε. Ο Βενιζέλος ήταν στα νεύρα του την ημέρα εκείνη, γιατί η μικρή τότε αντιπολίτευσις χτυπούσε το νομοσχέδιο. Μόλις μ' είδε στο βήμα σηκώθηκε με θυμό κι' είπε:

— Κύριε συνάδελφε, υποθέτω πως είσθε κυβερνητικός Βουλευτής. Θα μιλήσετε και σε εμέναίον του νομοσχεδίου; Αυτό είναι άποράδειγμα.

Τον τράβηξε όμως απ' το σακκάκι ο Μαρής και του έξηγησε περί τίνος έπρόκειτο κι' έτσι μίλησα. Μίλησα, είνε τρόπος του λέγειν. Είχα ζαλιστή απ' τον αιδιονιδισμό. Νόμιζα πως θα έπεφταν πάνω μου όλα τα θεωρία μαζί με τον κόσμο τους. Μπροστά μου έβλεπα ένα μαύρο ντουβάρη, που μ' εμπόδιζε να διακρίνω τους Βουλευτές. Κι' απ' τη σκέπη μου πέρασε, σαν άστραπη, η συνέχεια του έπεισοδιού. Συλλογίσθηκα: «Το Βενιζέλος κατεβάσει απ' το βήμα κυβερνητικόν Βουλευτήν». Και σε συνέχεια τού διόλου μου... Η τροπολογία μου έγινε δεκτή κι' απ' τόν Βενιζέλο.

Είχε όμως και τα καλά του το Βουλευ-

τηλίκι. Τιμές, δόξες, προνόμια, που δεν μπορούσα να τα φαντασθώ. Συνώδευα στα 1928 το Βενιζέλο στην περιόδία του Ρώμη - Παρίσι - Λονδίνο - Βελιγράδι ως άπεσταλμένος της εφημερίδος μου. Στη Ρώμη, αφού υπογράφηκε το σύμφωνο φιλίας ο Μουσολίνι ζήτησε να ιδή τους Έλληνες δημοσιογράφους. Μού δόθηκε στη σειρά η πρώτη θέσις, η τιμητική, σαν Βουλευτής, που ήμουνα. Θα τώκερε κι' ο Μουσολίνι αυτό, γιατί μόλις τελείωσε τις δηλώσεις του, με πλησίασε και μ' έσυρε απ' το μπράτσο προς το παράθυρο του γραφείου του του Παλάτσο Βενέτσια. Κι' άρχισε την κουβέντα μαζί μου, ρωτώντας που βγήκα Βουλευτής, πόσες ψήφους πήρα, τι κόμμα έχω κτλ. Όταν του άπάντησα πως πήρα 52.000 ψήφους ανέκραξε:

— Μά, σεΐς, αγαπητέ συνάδελφε, έχετε μεγάλο κόμμα! Σας συχαίρω!

Σκέφθηκα μια στιγμή να του εξηγήσω πως το κόμμα ήταν το Βενιζέλου και πως όλοι μας βγήκαμε κάτω απ' την επίρροη τη δική του, άλλ' είπα μέσα μου «τι θέλεις τώρα τις μετροφορσύνες αυτές και π' άς να καταστρέψης την καλή εντύπωση, που έκαμες στον άνθρωπο αυτό;» Και δέχθηκα τα συχαρητήριά του με... τυψεις όμως. Κι' όλο «όνορέβολε» απ' εδώ, «όνορέβολε» απ' εκεί. Ήμουν «περσώνα γκράτα» χάρις στο Βουλευτικό.

Στο Παρίσι πάλι, που πήγαμε αργότερα, είχα τη μεγαλύτερη μου δημοσιογραφική επιτυχία, χάρις στο Βουλευτικό. Βρήκα εκεί τον Β. Μαριόκοβιτς, υπουργό των 'Εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας. Είχε φτάσει κατά σύσταση των Γάλλων για να συναντηθί με το Βενιζέλο και να κανονίσουν τα έκκρεμη ζητήματα και τις σχέσεις των δύο κρατών, που είχαν ψυχρανθή εξ' αιτίας των συμφωνιών Παγκάλου. Τον βρήκα στο ξενοδοχείο του.

— Πώς εδώ; ρώτησε.
— Συνοδοεύω το Βενιζέλο.
— Όραϊό! Να μία εύκαιρα να τα πούμε ιδιαιτέρως, πρόσθεσε.

Και με κράτησε στο διαιρέσιμα του δυό δόλοκληρες ώρες. Ήφερε πως ήμουνα Βουλευτής. Θα φαντάσθηκε πως ήμουνα και στην επίσημη ακολουθία του Βενιζέλου ή σύμβουλος του στα σεβρικά ζητήματα. Και θέλησε να με χρησιμοποιήσων σαν γέφυρα για τη συνεννοήσι του με το Βενιζέλο. Μιλούσε διαρκώς αυτούς. Άρχισαν απ' τα βάθη των αιώνων για τις σχέσεις Έλλήνων και Σέρβων για να καταλήξη στα έκκρεμη ζητήματα.

— Τις συμφωνίες Παγκάλου έχω τις έσχησα! είπε με έμφασι. Δεν μ' άφέλουν. Απ' τη στιγμή εκείνη νόμιζα πως καθόμουν πάνω σε αναμμένα κάρβουνα και παρακαλούσα να τελειώσω μια ώρα πιο γρήγορα για να προφτάσω να τηλεγραφήσω στην εφημερίδα μου. Αυτό ήταν τότε το ζήτημα, κι' αυτό ζητούσαν ο Βενιζέλος, να καταργηθούν οι συμφωνίες Παγκάλου. Εύτυχως τελείωσε γρήγορα. Και τηλεγράφησα πρώτος τη δήλωσι του στην εφημερίδα μου. Την άλλη μέρα όλος ο τύπος του κόσμου επανελάμβανε την είδησι μου.

Χάρις πάλιν στο Βουλευτικό πήρα πρώτος συνέντευξι με τον βασιλέα 'Αλέξανδρο της Γιουγκοσλαβίας, όταν κήρυξε τη δικτατορία του στα 1929. Ζήτησα άκρόασι απ' τα 'Ανάκτορα και στο βιβλίο πρόσθεσα κάτω απ' τον τίτλο του Βουλευτού και το εξής: «Μέλος της επί των 'Εξωτερικών 'Επιτροπής της Βουλής», κατά σύστασιν του πρεσβευτού Πολυχρονιάδη. Σε δυό μέ- τ' έγραψα πρόσκλησι για συνέντευξι. Η έ- ρες πήρα πρόσκλησι και τού μέλους της διότις του Βουλευτού και τού μέλους της επί των 'Εξωτερικών 'Επιτροπής έκαμαν το έπι των 'Εξωτερικών, χωρίς να άνακατευτεί στην έξωτερική πολιτική. Κι' έμεινα με τον βασιλέα μιόμισι ώρα αντί των δέκα λε- πτών, που ώριζε το πρωτόκολλο. Κι' είχα π' άνω την εύκαιρα να μεταδίδω πρώτος στο κόσμο τις σκέψεις του 'Αλέξανδρου για το καθεστώς του, που τού στοίχισε τη ζωή...

N. ΖΑΡΙΦΗΣ

Χιούμορ

Άπό πού θά τις άπαιρνε

Ένας τελειόφοιτος της Σχολής 'Εμποροπλοίαρχων δίνει εξέτασεις. Ο καθηγητής του, που είνε ένας γέρος θαλασσοδύκος, τον ρωτάει:

— Τι θά κάμης άν ξεσπάση μια θύελλα προς τα δεξιά;

— Θα ρίξω άγκυρα, κύριε καθηγητά.

— Κι' άν μια δεύτερη θύελλα ξεσπάση στην πρύμνη;

— Θα ρίξω μια καινούργια άγκυρα.

— Κι' άν μια τρίτη θύελλα ξεσπάση στην πλώρη;

— Θα ρίξω και πάλι μια άλλη άγκυρα.

— Έχει καλώς. Πρόσεξε τώρα τί θά σε ρωτήσω: Κι' άπό πού θά τις πάρης όλες αυτές τις άγκυρες;

— Άπό κεί που παίρνετε και σεΐς τις θυελλές σας, κύριε καθηγητά!...

Ο κύριος Κουφιοκεφαλάκης, συμπληρώνει ένα έρωτηματολόγιο, για να προσληφθί σε μια δημοσίωσι.

Το έρωτηματολόγιο γράφει: «Έχετε φυλακισθή;» ΝΑΙ - ΟΧΙ.

Ο Κουφιοκεφαλάκης σβύνει το ΝΑΙ.

Ακολουθεί η ερώτησις: «Για ποιά αιτία;», που άπευθύνεται προφανώς σε κείνους που έδωσαν το ΟΧΙ.

Ο Κουφιοκεφαλάκης άπάνταει σ' αυτή την ερώτησι ως εξής:

«Δέν μ' έπιασαν ποτέ».

Σε μία πόλι της 'Ιταλίας έπρόκειτο να συνέλθη ένα συνέδριο ραβδοσκόπων — που έχουν, ως γνωστόν, την ικανότητα ν' άνακαλύπτουν μ' ένα ραβδί που υπάρχει κρυμμένο νερό. Μόλις τόμαθαν λοιπόν, όλοι οι ταβερνιέσδες της πόλεως κρέμασαν έξω απ' τα μαγαζιά τους μία επιγραφή:

«Απαγορεύεται η είσοδος εις τους ραβδοσκόπους».

Δέν μου λές, μπαμπά, τί θά πη «έπιτίμους τίλους»;

— Θα σου πίνε παραδειγμα, για να καταλάβης. Η μητέρα σου μου δίνει έναν έπιτίμο τίτλο, λέγοντας με άρχηγό του σπιτιού... χωρίς στην πραγματικότητα να είμαι. Κατάλαβες;

Ο ταχυδακτυλουργός: Για να πεισθήτε, κύριοι, ότι δέν πρόκειται για καμμία κατεργαρία, θά φανάξω τον πρώτον τυχόντα για να με βοηθήση... Νά, αυτό το μικρό, που δέν μ' έχει ξεναδή ποτέ. Δέν είν' έτσι μικρό μου;

Ο μικρός (άθωότατα): Ναι, μπαμπά!...

Η σύζυγος: Είνε αδύνατον να συζητήση κανείς μαζί σου! Είμαι τόσο φλύαρος!...

Ο σύζυγος: Εγώ φλύαρος;...

Η σύζυγος: Μάλιστα, κύριέ μου! Δυό ώρες τώρα, μ' έχεις διακώ- ψει τέσσερες φορές!

Ο μικρός Ντιντής βρίσκεται στο ζαχαροπλαστείο, μαζί με τον πατέρα του. Στο διπλανό τραπέζι κάθεται ένα ζευγάρι: ένας νεαρός με μία κυρία άρτα της όλην την ύπολοιπη ζωή του, αποχτώντας δυό παιδιά του, Άλαν Χάιηλ (υιόν) και την Κάριν. — Γκρέτα.

Ο Άλαν Χάιηλ πέθανε άπό συγκοπή της καρδιάς σε ηλικία 58 χρόνων.

Σύντομες ειδησεούλες

Ο Τζών Λόντερ, τώας σύζυγος της Χέντυ Λομάρ, παν-

Ο Άλαν Χάιηλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο θάνατος του Άλαν Χάιηλ

Υπάρχουν στον κινηματογράφο μερικά άστέρια, που τα βλέπουμε τακτικά σε διάφορα φιλμ και που άγνωστε το όνομά τους, γιατί παίρνουν δευτερεύοντα ρόλους και δέν άναφέρονται στα προγράμματα. Ένα από τ' άστέρια αυτά ήταν και ο Άλαν Χάιηλ που πέθανε πρό ημερών στο Χόλλυγουντ.

Αν θέλαμε να σημειώσουμε εδώ όλα του τα έργα, οι δυό αυτές στήλες δέν θα ήσαν άρκετές, γι' αυτό θά σας δώσω μόνο τους τίτλους των πιο σημαντικών φιλμ όπου έλαβε μέρος. «Πρίγκηψ και πτωχός», «Μάρκο Πόλο», «Καντίνα του Χόλλυγουντ», «Μετα την Καζαμπλάνκα», «Ο άντρας π' άγαπώ», «Νύχτα και μέρα», «Τα νειάτα έξορμούν», «Ρομπέν των Δασών», «Ο γιός του Ρομπέν των Δασών» και τελευταίως στο «Δόν Ζουάν».

Ο Άλαν Χάιηλ, η με το πραγματικό του όνομα ο Ρούφους Άλλαν Μάκ Κάχαν, γεννήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 1892. Ήταν γιός ενός βιομηχανίου φαρμακευτικόν προϊόντων και άπό μικρός λάτρευε τον άθλητισμό, μένοντας πιστός του φίλος ως την τελευταία του πνοή.

Το 1911, σε ηλικία 19 χρόνων ο Άλαν ήταν δημοσιογράφος. Δέν έμεινε όμως για πολύ σ' αυτή τη δουλειά, γιατί την έγκατέλειψε για το θέατρο. Ο κινηματογράφος δέν άργησε να κινήσθι το ενδιαφέρον του.

Από το 1925 μέχρι το 1928 ο Άλαν ανέλαβε καθήκοντα σκηνοθέτου, ή επανάστασις όμως του όμιλούντος τον άνάγκασε να ζαναγυρίσθι στην ήθοποιά.

Το 1929 έγκατέλειψε προσωρινά την 7η τέχνη και άνοιξε ένα γραφείο χρηματοδοτήσεως διαφόρων έφευρέσεων. Την εποχή εκείνη παντρεύτηκε την Γκρέτχεν Χάρτμεν. Εξήσε κοντά της όλην την ύπολοιπη ζωή του, αποχτώντας δυό παιδιά του, Άλαν Χάιηλ (υιόν) και την Κάριν. — Γκρέτα.

Ο Άλαν Χάιηλ πέθανε άπό συγκοπή της καρδιάς σε ηλικία 58 χρόνων.

Σύντομες ειδησεούλες

Ο Τζών Λόντερ, τώας σύζυγος της Χέντυ Λομάρ, παν-

τρεύτηκε στη Νέα Υόρκη την Έβελιν Άουφμорт.

Ο Ράλφ Μπέλλαμου άστέρι του άμερικανικού θεάτρου και του κινηματογράφου παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, κι' αυτός, την Άλεις Μάρφυ.

Ο κύριος και η κυρία Ρέϋ Μίλλαντ υιοθέτησαν ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων.

Το 1950 θά είνε ο χρόνος της «Σταχτοπούτας». Ύστερα άπό έργασίαν 6 όλοκληρών χρόνων, ο Γουόλτ Ντίσνεϋ παρουσίασε στο άμερικανικό κοινό το νέο του άριστούργημα. Δώδεκα μεγάλες βιομηχανικές εταιρίες αγοράσαν ήδη άπό τον Ντίσνεϋ τα δικαιώματα χρησιμοποίησεως της νέας του ήρωίδος στη διαφήμισι των προϊόντων τους.

Ο Ροζέ Ντυσαίν, άλλοτε λαμπρό άστέρι του γαλλικού κινηματογράφου, συνεληφθι στο Παρίσι στις 28 του περασμένου Φεβρουαρίου, ως ένεχόμενος σε μία κλοπή που έγινε πρό ημερών σ' ένα κατάστημα της όδου Ρεωμόντου. Ένας άπό τους συνεχόνους όταν συνεληφθι και προέβη σε όμολογίες, ανέφερε μεταξύ άλλων όνομάτων και το δικό του. Βάσει των όμολογιών αυτών συνεληφθι και ο Ροζέ, ο όποιος παραδέχτηκε πως πήρε για μερίδιό του 270.000 φράγκα.

Ο Ροζέ Ντυσαίν που έδωσε σε πολλά φιλμ, μεταξύ των οποίων «Γιβαράντο», «Καρταλάς» και «Φυλακές χωρίς σίδερ», είχε άπομακρυνθί άπό τον κινηματογράφο για ύστερα άπό την «συναδέλφωσι» του με τον κατακτητή κατά το διάστημα της κατοχής, θεωρήθηκε «άνεπιθύμητος». Στέλνεται να κερδίσθι το ψωμί του έγινε συγγραφέας άστρνομικόν μυθιστορημάτων. Φαίνεται όμως πως τελευταία, άποφάσισε να εφαρμόσθι ο ίδιος τα κόλπα των ήρώων του.

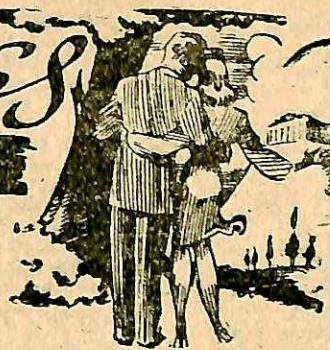
Η Ρίτα Χάιγους, ωρθ παρήγγειλε στο «Τμήμα καλλονής και μακιγιάζ» των στούντιο της «Κολούμπια» μία φιάλη άπό το είδικό υγρό που έδινε στα μαλλιά της το γυναικό πυροκόκκινο χρώμα τους. Δεδομένου ότι μετά το γάμο της ο Άλφρεντ ήθελε μελαχροινή, το γεγονός αυτό θεωρείται ως μια άκόμα άποδείξις πως το άντρώγυνο δέν τά πάει και τόσο καλά.

Ο «Ροβινσών Κρούσος» άφού περίμενε 231 χρόνια για να γυρισθί σε φιλμ πρόκειται ν' άποτελέσθι τώρα το θέμα τριών ταινιών: Η μία, γαλλική θά γυρισθί στο Παρίσι με τον Πιέρ Φρενέ. Η δεύτερη στην 'Ισπανία και η τρίτη στο Χόλλυγουντ με τον Σπένσερ Τρέισι. Ας σημειωθί ότι ο «Ροβινσών Κρούσος» έπρόκειτο ν' άποτελέσθι το θέμα τού πρώτου ρωσικού άνάγλυφου φιλμ που είνε άγνωστο άν γυρίστηκε.

Ο Σεσίλ ντε Μίλλν δέν έδόσε μόνο έκατομμύρια δολάρια για να γυρίσθι το φιλμ «Σαμψών και Δαλιδά». Προσέλαβε δυό γραμματέες κι' όργάνωσε όλοκληρή βιβλιοθήκη για να είνε έτοιμος ν' άπαντήσθι στις χιλιάδες των έπιστολών διαμαρτυρίας που προέβλεπε ότι θά λάβη μόλις άρχίσθι η προβολή του έργου, δεδομένου ότι πολλοί θά άμφισβητήσουν την ιστορική του άκρίβεια.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένας νέος άρχηγός

Όταν έφευγε πρώι - πρώι άπό το σπίτι του ο κύρ - Άποστόλης, για να πάη ν' άνοιξη το μαγαζάκι του, δέν φανταζόταν βέβαια ότι το βράδυ θά γυρίζε άρχηγός κόμματος.

Ο κύρ - Άποστόλης μας είνε ένας ανθρωπάκος τού Θεού, άκριβώς έτσι όπως σας τον δείχνει τ' όνομά του. Κοντόχοντρος, με παχουλά γυαλιστερα μάγουλα, μ' ένα μουστάκι παχύ και άτακτο, με μία κοιλίτσα στρογγυλή, γεμάτος καλωσύνη και άγαθότητα. Και είχε μία φιλοδοξία μονάχα: Να γίνη επίτροπος της έκκλησίας της γειτονιάς του. Αυτή τη φιλοδοξία του την είχε έμπνεύσει η κυρία Άγλαία, η γυναικίτα του, που ήθελε, όπωσδήποτε, ένα άξίωμα για τον άντρα της.

Μπακάλης ήταν ο κύρ - Άποστόλης. Μία μεγάλη επιγραφή απ' έξω «Έδωδιωπιω- λειον ή Άφθονία» σε πληροφορούσε ότι μπορούσε να μπη μέσα και να βρής και τού πολυτιού τού γάλα. «Έδωδιωπιω- λειον ή Άφθονία», λοιπόν, Άποστόλου Σκουροχέρη. Είχε και πεντέξη βαρέλια κρασί, που τόλγεα και «σπιτικό», άγνωστο για ποιά λόγο.

Αυτός ήταν ο κύρ - Άποστόλης και κάτι περισσότερο. Τα βαρέλια του, ό μπεαχτάς του, το τυρί, η ζάχαρη τού δελτίου, τα τεφτέρια με τα βερσέδια και το όνειρο να γίνη επίτροπος. Και όμως εκείνο το βράδυ έγινε άρχηγός κόμματος. Και η φιλοδοξία του περιέλαβε όλοκληρη την Έλλάδα.

Όταν πήρε να βραδυάξθι, όπως πάντα, μαζεύθηκαν στο

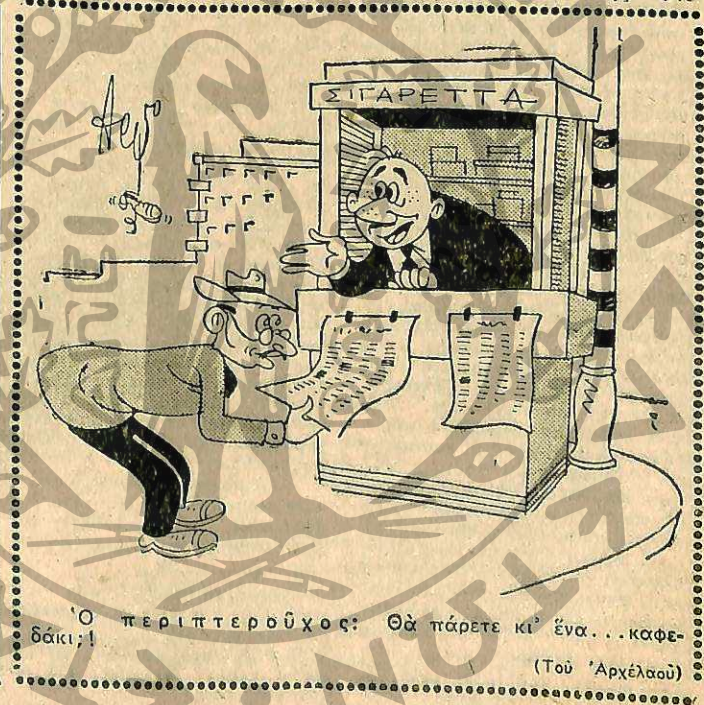
μαγαζί μερικοί θαυμαστές της ρετσίνας του. Προεκλογική περίοδος ήτανε, η κουβέντα ήρθε στα πολιτικά. Και ποιά είνε το καλύτερο κόμμα και ποίος είνε ο έδνοσωτήριος άρχηγός, και δυό - τρία ποτήρια στο άναμεταξύ και τούτο να λήθι ένας και κείνο να λήθι άλλος, κατάληξαν στην άποφάσι ότι όλοι λένε ψέμματα για να πάρουν την ψηφο τού λαού, ότι κανένα κόμμα δέν νοιάζεται πραγματικά για τον κοσμάκη και ότι όλοι κυττάνε νάρδουν στην εξουσία για να κάνουν τη δουλειά τους. Το συμπέρασμα τόβγαλε ο Κωστάκης, ο κουράς, ενώ τραβούσε το τέταρτο ποτήρι:

— Γιατί δέν βγήκε κανένας πολιτικός άπό μας, να πονέσθι τον εργαζόμενο λαό! Ένας άρχηγός άπό τα σπλάχνα μας.

— Μά έμεις δέν ξέρουμε άπό πολιτικά, παρατήρησε ο κύρ - Χρήστος, έπιπλοποιός το επάγγελμά. Τί νοιώθουμε έμεις άπό κυβέρνησι;

— Τι πάει να πη κυβέρνησι; πετάχτηκε ο Λάμπρος, ο καταστηματούχος των ψιλικών. Κυβέρνησι πείναι να πη κουμάντο, νοικοκυριό. Το κράτος είνε ένα μαγαζάκι. Ένας καλός μαγαζάτορας, λοιπόν, που διευθύνει καλά το μαγαζάκι του και τού σπιτί του, μπορεί μια χαρά να διευθύνη και το κράτος. Αλλά μ' άχουν στραβάσει οι πολιτικοί, τάχα πως αυτοί ξέρουν την τέχνη! Κολοκυθία!

Ο κύρ - Άποστόλης στε-

Ο περιπτερούχος: Θα πάρετε κι' ένα... καφέ- δάκι!

(Τού Άρχελαού)

κόταν πίσω από τον πάγκο του κι άκουγε προσεκτικά τη συζήτηση. Και πώς του ήθετο του χριστιανού, στα καλά καθούμενα, να μη κι αυτός στη συζήτηση να πη τη γνώμη του.

— Μου επιτρέπετε να έπειθω; είπε φέρνοντας το ποτήρι του. Ο Λάμπρος έχει δί- κιο. Γιατί δηλαδή, να μη βγ- ή από μας ένας πολιτικός να ζητήσει την ψήφο του λαού; Γι' μου κοπανάς, κύριε πολιτικέ; Ότι θα ενδιαφέρεσαι περί το λαό. 'Από πού κι ως πού; Λαός είμ' εγώ. Και άπαξ' εγώ είμαι λαός, εγώ θα κυβερνή- σω. Νομίζω; 'Ορίστε εγώ λό- γου χάριν, για να φέρω ένα παράδειγμα. 'Εχω το μαγαζί μου. Δόξα σοι ο Θεός, δουλειά ρολοί. Και το μαγαζί μου, ό- πως όρθως είπε ο προλαήσας, τί άλλο είναι παρά ένα κράτος; Κι' εν πρώτοις οι λογαριασμοί μου είναι πάντα εν τάξει! Δεν έχω πέσει ποτέ έξω. Χρεώσεις, πιστώσεις, εισπράξεις, πληρω- μέες, βερεσέδια, όλα στην πέννα. Γιατί, δηλαδή, δεν μπορώ να διευθύνω το 'Υπουρ- γείο των Οικονομικών;

— Έβίδα, κύρ - 'Αποστόλη!

— Έβίδα! Και προχωρώ: 'Από έποψως καθαριότητας, το μαγαζί μου λάμπει. Τα τρώ- φυμα σκεπασμένα, το κρασί μου άγνό, το Ντι - Ντι - Τι δουλεύει γραμιά, νοθεία μηδέν. Γιατί, το λοιπόν, έρωτώ, δεν μπορώ να διευθύνω το 'Υπουρ- γείο της 'Υγιεινής; Και προ- χωρώ. 'Ο,τι το καλύτερο υ- πάρχει στην αγορά, τόχω στο μαγαζί μου. Λόδι δεν βρίσκεις στ' άλλα μπακαλικά, έδω θα βρης. Ζαχαρι έξαφανίζεται, εγώ δίνω! Το πετρέλαιο χανέ- νται, ο 'Αποστόλης όλο και θα βρη για να ικανοποιήση την πλατεία του. Γιατί, λοιπόν, δεν μπορώ να διευθύνω το 'Υ- πουργείο 'Εφοδιασμού;

— Μπράβο! Έβίδα!

— Έβίδα! Οά μου πης πε- ρι διπλωματίας. Και τί είναι διπλωματία; Καλές σχέσεις με τους άποψ. Τάχω καλά με ό- λους, ναί ή ου; Έρωτώ!

— Μάλιστα! Μάλιστα!

— Και μόνον τούτο; Σε άλ- λα μαγαζιά γίνονται κάθε μέ- ρα καυγάδες. 'Εγινε ποτέ καυγάς στο δικό μου; Έρωτώ!

— Ποτέ κύρ - 'Αποστόλη!

— Ποτέ! Και κάνω δυό φο- ρές πού πήγε να συμβή παρε- ξήγησι άπάνω στο κρασί, εγώ έπεσεν αυθόρμητα και παρα- χρήμα και μια καλή κουβέντα στον ένα, λίγο στο φιλότιμο τον άλλο, γίνονται όλοι φίλοι γκαρδιακοί και τ'ό ρίχνουν στο τραγούδι. Τί άλλο, περικαλώ, είναι ή διπλωματία; Βάλε με 'Υπουργό των 'Εξωτερικών και να δης για πότε σου κάνω τον Τρούμαν και το Στάλιν να τσουγγρίζουν τα ποτήρια!

— Έβίδα κύρ - 'Αποστόλη!

— Ο κύρ - 'Αποστόλης τρά- δης πεντέξη ποτηράκια ακό- μα. Τα μάγουλα του άναψαν, τα μάτια του άστραψαν, τού ήθε εαφνικά ένας πολιτικός αίστρος, πού χρόνια κρυβόταν στο ύποσυνειδητό του.

— Μάλιστα! έξακολούθησε. Το κράτος είναι μαγαζί! Και μοναξιάπορα θέλει κυβερνήτη! Οί άλλοι πού τον άκουγον, έκλεισαν πονηρά το μάτι ο ένας στον άλλον. Και ο Κω- στάκης ο κουρέας, ή σπουδαία μάρκα της γειτονιάς, έρριξε το πρώτο σφόδι:

— Είσαι κρυμμένη μεγαλο- ούια κύρ - 'Αποστόλη! Και

πας να χαραιοτήης για έπί- τροπος! Πες μας κι άλλα! Πρώτη φορά άκούμε τόσο α- στές κουβέντες!

Δεν ήθελε άλλο ο κύρ - 'Α- ποστόλης, παρά ένα ποτηρά- κι ακόμα. Το τράβηξε κι' αυ- τό και συνέχισε:

— 'Οπως είπαμε, λοιπόν... — Στο τραπέζι! Στο τρα- πέζι! ρίχτηκε το σύνθημα.

— Σας περικαλώ!

— Άλλά δεν μπορείς ν' άντι- σταθής. Χωρίς να καταλάβη πώς, βρέθηκε άπάνω σ' ένα τραπέζι. Χειροκροτήματα ά- κολουθήσαν και φωνές:

— Λόγο! Λόγο!...

— Ο κύρ - 'Αποστόλης κύττα- ξε γύρω του. 'Ενα πλήθος ει- χε γεμίσει το μαγαζί. Πικνό άκροατήριο, σε αφάνταστο συναγισμό, ως τις πόρτες του μαγαζιού. Ο κύρ - 'Αποστό- λης χαμογέλασε. Σκούπισε τα μουστάκια του και άρχισε:

— Αγαπητοί συμπολίται!... Τα κόμματα ζητούν και πάλιν την σεβαστήν ψήφον σας. Και έρωτώ: Διαιτί; Τό όποιον, έρωτώ είναι κύριοι άρχηγοί πού σου λένε σταύρωσέ με να σε κυβερνήσω; Και τί θα κυβερ- νήσουν, αγαπητοί συμπολίται; Το κράτος, κύριοι, είναι ένα με- γάλο μαγαζί! Και έρωτώ: Δι- αιτί αυτό το μαγαζί να μη το κυβερνήση ένας μαγαζάτορας;

— Μπράβο!

— Πες τα, Χρυσόστομε!...

Μισή ώρα μίλησε ο κύρ - 'Αποστόλης. Κι' όσο άκουγε χειροκροτήματα, τόσο έπαίρνε θάρρος και τούρκοταν ή έμ- πνευσί κι' άράδιαζε ό,τι τού κατέβαινε στο κεφάλι. Και κα- τάληξε:

— Αυτά είχα να σας πώ, αγαπητοί συμπολίται! Και τώρα βρήτε το μαγαζάτορα πού πρέπει να σας κυβερνήση!

— Εσύ! Εσύ! άκούστη- καν φωνές στο άκροατήριο.

— Ζήτω ο άρχηγός μας!

Τον σήκωσαν στα χέρια και τον έδωσαν έξω. Διαδηλώσις στη γειτονιά. Για πότε μαζεύ- τηκε τόσο πλήθος; Ο κύρ - 'Αποστόλης, χαιρετούσε δεξιά κι' άριστερά και σκόρπιζε χα- μόγελα. 'Η παρέα τον ξαναφε- ρε στο μαγαζί. 'Εκλεισαν τις πόρτες, μαζεύτηκαν γύρω από ένα τραπέζι κι' έφτιαξαν το ένα πρόγραμμα του κόμματος: «Κόμμα Βιοπαλαιστών ή «Α- φθονία». 'Αρχηγός 'Απόστο- λος Σκουποχέρης.

Περασμένα μεσάνυχτα τον πήγαν στο σπίτι με φωνές: «Ζήτω ο άρχηγός». 'Αναστα- τωμένη από το θόρυβο, βγή- τωμένη από τη κυρία 'Α- κε στην πόρτα ή κυρία 'Α- γλαΐα. 'Άλλες ζητωκραυγές: — Ζήτω ή κυρία προέδρου!

— Μά τί τρέχει; ρώτησε άνήσυχη ή κυρία 'Αγλαΐα.

— Σας φέραμε τον Πρόε- δρο! είπε ο κουρέας. Βάτε τον να κοιμηθής, γιατί αύριο έχει δουλειά!

— 'Η κυρία 'Αγλαΐα σταυρο- κόπηθηκε. Ο κόσμος δεν έν- νοούσε να φύγη. Τότε ο κύρ - 'Αποστόλης ανέθηκε στο κεφα- λίσκαλο κι' έκανε έκκλησι προς το πλήθος:

— Αγαπητοί συμπολίται! 'Αγαπητοί! Και τώρα σας εύχαριστώ. Σας διαλυθίτε ήσύ- χως. Αύριο άρχίζει ο άγών!

— Όταν συνήλθε ο κύρ - 'Α- ποστόλης, άρχισε να σκέπτε- ται τα χθεσινά.

— Σε δουλεύουν! τού εί- πε ή κυρία 'Αγλαΐα. Θά γί- νης νούμερο!

— Δεν τό πιστεύω! είπε ο κύρ - 'Αποστόλης. Θα ιδώ, τώ- ρα πού θα πάω στο μαγαζί.

Πλήθος τον περίμενε στ' μαγαζί. Χειροκροτήματα. Κά- ποια ύποψία όμως τούμενε ότι μπορεί όλ' αυτά να ήταν δού- λεμα. 'Άλλά ήταν εκεί όλη ή χθεσινή παρέα, για να τον βγάλη από την πλάνη.

— Τί λές κύρ - 'Αποστόλη! είπε ο Κωστάκης ο κουρέας. Δεν βλέπεις τον κόσμο πού μαζεύτηκε; Είσαι ο άνθρωπος της ημέρας!

— Πραγματικά, από το μαγα- ζι περνούσαν πολλοί και τού- σφιγγαν το χέρι:

— Να μας ζήσης!

— Εσύ θα μας σώσης!

Δεν θέλει και πολύ; ο άν- θρωπος. Ο κύρ - 'Αποστόλης την φώνισε κανονικά και χωρίς κρασί. Το μεσημέρι, κατάρτί- σθηκε ο συνδυασμός. Μπήκαν έξη ακόμα. Τρία «φώνια» της γειτονιάς και άλλοι τρεις για να σπάσουν πλάκα. Σ' αυτούς τους τρεις και ο Κωστάκης ο κουρέας, πού ήρθε άμέσως στο κύριο θέμα:

— Ο άγών χρειάζεται χρη- μα, άρχηγέ! Φωτογραφίες, ψηφοδέλτια, μεγάφωνο, αυτο- κίνητα!

Ο κύρ - 'Αποστόλης άρχι- σε να δίνει. Έδωσε όλες τις οικονομίες του. Το μαγαζί ξε- πούλησε βερεσέ όλο το εμπό- ρευμα κι' έγινε κέντρο του κόμματος. Τοποθετήθηκε με- γάφωνο όπου μίλούσε ο άρχη- γός. Και παντού όπου εμφα- νιζόταν ο κύρ - 'Αποστόλης, χαλούσε ο κόσμος:

— Λόγο! Λόγο!

— Εσένα θέλουμε!

— 'Η τελευταία του συγκέν- τρωση είχε χίλιους ανθρώπους. — Πόσους λές να πάρουμε; ρώτησε ο κύρ - 'Αποστόλης τον υπαρχηγό του τον Κωστα- κη, δυό μέρες πριν από τις εκλογές.

— Τουλάχιστον ογδόντα χι- λιάδες!

— Τόσο λέω κι' εγώ!

— *

Και ήρθε ή μέρα των έκλο- γών. Ο κύρ - 'Αποστόλης με τό έπιτελείο του, πήραν γραμ- μή τα έκλογικά τμήματα. Έν- θουσιασμός παντού: «Ζήτω ο άρχηγός!» «Ζήτω ή άφθονία!»

— Τί ογδόντα! είπε ο κύρ - 'Αποστόλης του Κωστάκη. Παιψίψηθ' θα βγούμε.

Αργά τ'ι νύχτα, στο σπίτι του άρχηγού. Το έπιτελείο πα- ρακολουθεί τα αποτελέσματα από το ραδιόφωνο: 'Ιον τμή- μα, εκατόν δέκα ο ένας, εκα- τον πενήντα ο άλλος, ογδόντα ο άλλος. Σκουποχέρης μηδέν. 34ον τμήμα. Τόσους οί μ'έν, τόσους οί δέ. Σκουποχέρης μηδέν. 8ον, 14ον, 42ον, 87ον, 96ον, Σκουποχέρης μηδέν.

— Δεν είναι δυνατόν! λέει ο κύρ - 'Αποστόλης. Μηδέν, μηδέν, μηδέν! Πери κάποιο λά-θος θα πρόκειται!

— 278ον έκλογικόν τμήμα. — Το τμήμα μου! λέει ο κύρ - 'Αποστόλης.

— Ψηφισαντες 296. Σκου- ποχέρης 1.

— 'Η δική μου! φωνάζει ο κύρ - 'Αποστόλης.

Και καμιά άλλη. Το πρωί παίρνει τις έφημερίδες. 'Απο- λα τα τμήματα, ο κύρ - 'Απο- στόλης είχε πάρει όλη κι' όλη μια ψήφο. Δεν τον είχε ψηφί- σει ούτε ο συνδυασμός του.

— Προδοσία! φωνάζει ο κύρ - 'Αποστόλης. Νοθεία!

Κι' άρχίζει να κάνει νευρικές

βόλτες στη σάλλα του. Τα μου- στάκια του έχουν πεταχτή σαν του άγριέμένου γάτου. Τα μα- τια του πετούν σπίδες. Οί μα- γούλες του είναι κόκκινες σαν παραγινωμένες ντομάτες.

— Απάτη! Συνωμοσία! Με ψήφισε ο λαός και μου κρύβουν τα ψηφοδέλτια. Θα κάνω κινή- μα!... Θα καταγγείλω τη νο- θεία στον ΟΗΕ!... Είμαι Πρόε- δρος!... Πρέπει να μου δώσουν την κυβέρνησι!...

— 'Η κυρία 'Αγλαΐα κάθεται σε μία πολυθρόνα και κλαίει. Την πλησιάζει ο Κωστάκης. — Άλλά άρχίζει άσχημα! — Κυρία Προέδρου! — 'Η κυρία Προέδρου άρπάζει ένα βάζο και τού το κοπανάει στο κεφάλι.

— *

Ο άρχηγός έχει κλειστή στο δωμάτιό του και φωνάζει: «Απάτη! Νοθεία! Προδοσία!» Είπε ή πέμπτη μέρα από τις εκλογές. 'Από ένα μικρό παρόν- θυρο τού δίνουν το φαί του. Δεν έννοεί να βγη έξω. Δεν θέ- λει να ιδή κανένα: Όλοι είναι προδότες.

Αυτός ο σοβαρός κύριος πού άνεβαίνει, είναι γιατρός. Κ'ή μάλιστα νευρολόγος. Ο άρχη- γός όμως δεν τον δέχεται!

— Φύγε, προδότη! φωνάζει.

Ο γιατρός άποσύρεται με τους συγγενείς του άρχηγού.

— Δυστυχώς, λέει, την έπα- θε. Πρέπει να τον μεταφέρουμε στο ψυχιατρείο!

Καλούν μερικούς χερδούνα- μους. Άδύνατον να τον πλησιά- σουν. Ο άρχηγός κρατάει ένα καρεκλόξυλο και τους τρέπει εις φυγήν. Τί θα γίνη τώρα;

— Εύρηκα το μέσον, λέει ο νευρολόγος. Θα πάη πειθαρχι- κά μόνος του. Θα ιδίτε... Μία ώρα αργότερα, δύο πό- λισμαν φέρνουν ένα έγγραφο. — 'Η κυρία 'Αγλαΐα σκουπίζει τα δάκρυά της, παίρνει το χαρτί και πάει στο παράθυρο:

— 'Αποστόλη! 'Ηρθε χαρτί ν' αναλάβης την Κυβέρνησι.

Τού τό δίνει από το παράθυ- ρο. Ο άρχηγός τό παίρνει. Είναι γραφομηχανημένο, έχει και κάτι βαμπίρ σφραγίδες.

— Πρόεδρος της Βουλής. — Προς τον άρχηγόν του κόμμα- τος 'Αφθονίας κ. 'Απόστολον Σκουποχέρην.

— Κύριε Πρόεδρε, — Διαπιστώνόντες ότι κατά τας έκλογάς συνεκentrώσατε την άπόλυτον πλειοψηφίαν, σας παρακαλώ ν' ακολουθήσετε τους άπεσταλμένους μου διά τού ει- δικώς άποσταλέντος αυτοκινή- του, διά να σας άνατεθ' ο σχη- ματισμός Κυβερνήσεως.

Μετά τιμής

— 'Ο Πρόεδρος της Βουλής. — Λάμπουν από χαρά τα μάτια του κύρ - 'Αποστόλη. Διπλώνει το έγγραφο, προσεκτικά άνοί- γει την πόρτα και βγαίνει με πόδα.

— Επί τέλους, λέει, έλαμψε ή αλήθεια!

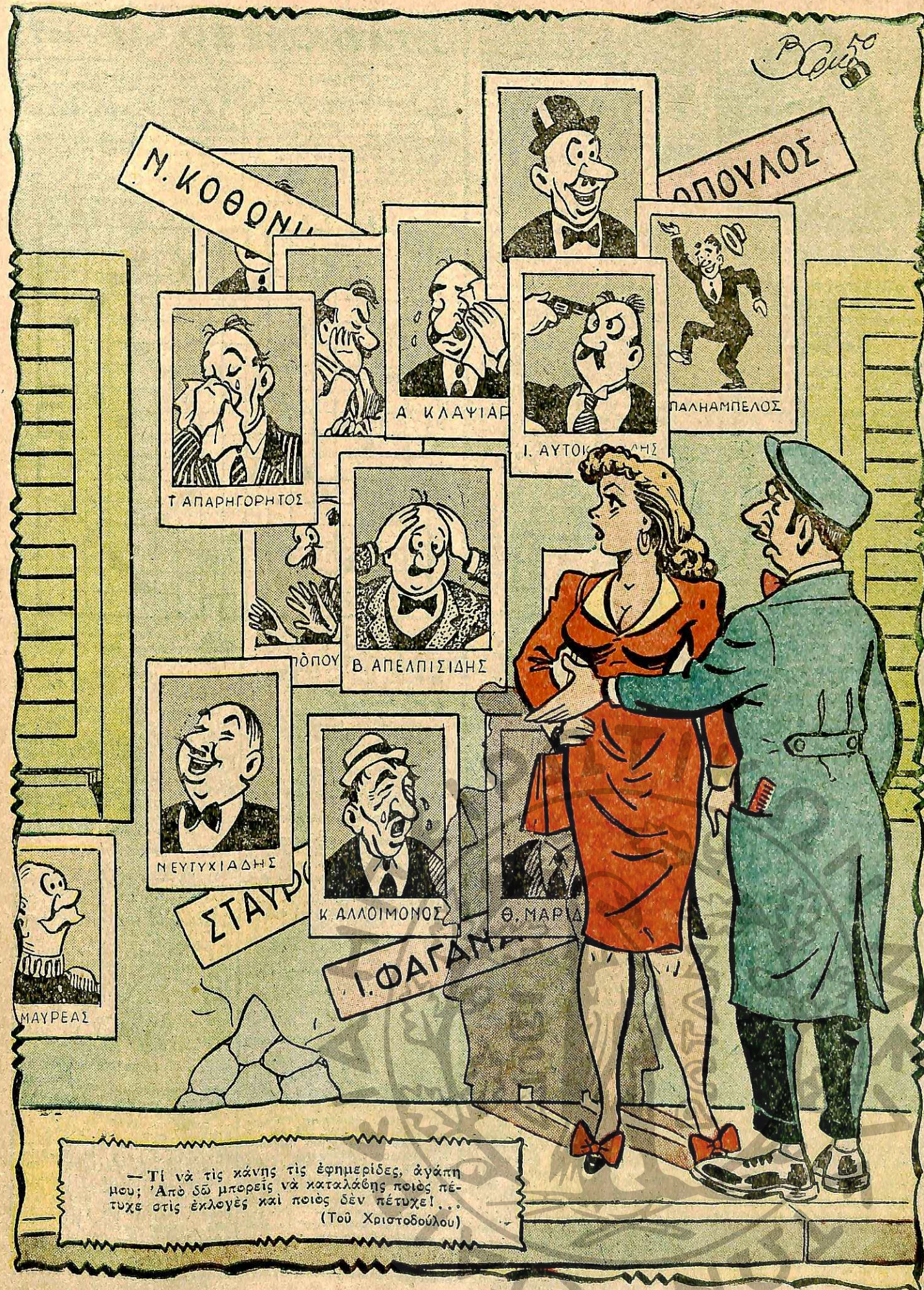
— Από δώ, κύριε Πρόεδρε! λένε οί πόλισμαν. Το αυτοκίνη- το σας περιμένει!

Μπαίνει στ' αυτοκίνητο ο άρχηγός, σκουπά χαιρετούρες στο πλήθος πού έχει μαζευτή και πεί στο καλό... Κι' έκει πού πάει θάχη πολύ άκροατή- ριο για ν' άγορευή και να σχη- ματίση κυβέρνησι.

— *

— 'Ετσι τελείωσε το στάδιο του άγαθού κύρ - 'Αποστόλη. Και τό πιδό άστείο άπ' όλα είναι ότι έλεγε σωστά πράγματα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

... 'Ο Μπρένναν παρέδωσε το παιδί στη θετή μητέρα.

Ο σύγχρονος Σολομών ΧΩΡΙΖΕΙ

Το κόλπο της κινηματογραφικής μηχανής

Ποιος δεν ξέρει την απόφαση που έβγαλε ο σοφός βασιλεύς Σολομών, όταν παρουσιάστηκαν μπροστά του δυο μητέρες, που διεκδικούσαν το ίδιο παιδί; Τους πρότεινε τότε να το κόψουν στη μέση και να το μοιραστούν. Κι' έπειτα τώδεσε 'ο έκεινον, που διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή τη λύση και που προτίμησε ν' αφήσει την άλλη να πάρει το παιδί, δείχνοντας έτσι ότι το αγαπούσε πραγματικά.

Σ' ένα ανάλογο λοιπόν τέχνασμα κατέφυγε και στην εποχή μας ο 'Αμερικανός δικαστής Βένσων Μπρένναν, στο Νη-τρώιτ. 'Η μητέρα ενός παιδιού το είχε παραχωρήσει σε μίαν άλλη γυναίκα, αφ' ότου γεννήθηκε. Τρία χρόνια αργότερα, θέλησε να το πάρει πίσω, αλλά η θετή μητέρα του το είχε αγαπήσει κι' επέμενε να το κρατήσει. Κατέφυγαν λοιπόν στο δικαστήριο για να λύση τη διαφορά τους.

Όταν έφθασε η στιγμή να εκδώσει την απόφασή του, ο δικαστής Μπρένναν διέταξε ν' ανύψουν δυνατά φώτα μέσα στην αίθουσα και να κρυφτεί αντίκρυ στις δυο γυναίκες ένας όπερα-τέρ με μία μικρή κινηματογραφική μηχανή.

— Δεν θα κρατήσει καμμία από σας το παιδί, είπε έπειτα ο δικαστής στις δυο αντιδίκους. Θα το κλείσουμε σ' ένα όργανο-ντροφέο.

Συγχρόνως, ο όπερατέρ είχε βάλει εις ένεργειαν τη μηχανή του... Μόλις ετοιμάσθηκε το φιλμ, ο δικαστής το μελέτησε κι' είδε ότι μόνο το πρόσωπο της θετής μητέρας είχε μίαν έκφραση πραγματικού πόνου, στη σκέψη πως θα χανε το παιδί που αγαπούσε. Έπειτα απ' αυτή τη διαπίστωση της αγάπης της, ο Μπρένναν της παρέδωσε το παιδί.

Και σε πολλές άλλες όμως περιπτώσεις, στα 26 χρόνια του σταδίου του, ο δικαστής Μπρένναν έδειξε κατανόηση, αντίληψη και καλωσύνη. Έγινε έτσι αγαπητός σ' όλο τον κόσμο. Και γι' αυτό η κοινή γνώμη συγκινήθηκε ζωηρότατα, από μιά περιπέτεια που του συνέβη τελευταίως μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον του.

Μιά μέρα δηλαδή, που βρισκόταν μόνος στο σπίτι, παρουσιάστηκε ένας δικαστικός κλητήρας και τώδεσε ένα δικόγραφο. Ήταν μιά αίτηση διαζυγίου που είχε υποβάλει η γυναίκα του έπειτα από 34 ετών συζυγική ζωή!

Ο δικαστής που είχε εκδώσει περισσότερα από 15.000 διαζύγια σ' όλο του το στάδιο, έμεινε για πολλή ώρα κεραυνό-πληκτος, βλέποντας να γκρεμίζεται ξαφνικά η οικογενειακή του ευσυχία... Έπειτα πήρε το καπέλλο και το παλτό του και πήγε σ' ένα μπάρ, για να πιη κάπτε καρδιακή κρίση και λιποθύμηση. Τον μετέφεραν σπίτι του, κι' αφού συνήλθε έτοιμασε μιά βαλίτσα και πήγε σ' ένα νοσοκομείο, για τη θεραπεία που απαιτούσε η καρδιά του.

Η γυναίκα του δεν έζητησε καθόλου να τον δει.

Στην άγωγή της, έγραφε ότι ο άντρας της έννοωσε να ρυθμίσει απολυταρχικά τη ζωή της και των παιδιών τους, όχι σαν σύζυγος και πατέρα, αλλά σαν δικαστής. Έκείνη του είχε κάμει επανειλημμένως παράπονα, που δεν ωφέλησαν όμως σε τίποτε. Περίμενε λοιπόν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους κι' έπειτα ζήτησε διαζύγιο για ν' ανακτήσει την ελευθερία της.

Πρόσθεσε ακόμη ότι ο άντρας της τη μάλλωνε συνεχώς για ανύπαρκτα λάθη και παραλείψεις της, ότι την είχε χτυπήσει 3-4 φορές, ότι την είχε διατάξει επανειλημμένως να φύγει απ' το σπίτι κι' ότι έδωσε τα είσοδοματά του όπως του άρεσε, άδιαφορώντας για τη συντηρησί της. Την είχε προσβάλει και ταπεινώσει πολλές φορές μπροστά σε φίλους και συγγενείς και της έλεγε συχνά ότι η παρουσίας της κι' η συμπεριφορά της τον εξευτελίζουν.

Ο Μπρένναν αρνείται όλες αυτές τις κατηγορίες.

— Ποτέ δεν περίμενα, λέει με παράπονο, ότι η γυναίκα μου θα ζητούσε διαζύγιο, χωρίς να κουβεντιάσει προηγουμένως μαζί μου!

Οι 'Αμερικανοί περιμένουν τώρα μ' ανυπόμονο ενδιαφέρον την απόφασή του δικαστηρίου.

Ο Θεός φυλάει το νοικο-κύρη...

Στην 'Αλάμπρα των 'Ηνωμένων Πολιτειών, μερικοί λαοδύ-τες μπηκάν σ' ένα κατάστημα υφανμάτων κι' άρχισαν ν' αδειάζουν τα ράφια. Οι σύντροφοί τους περιέμεναν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο λίγο πιο κάτω.

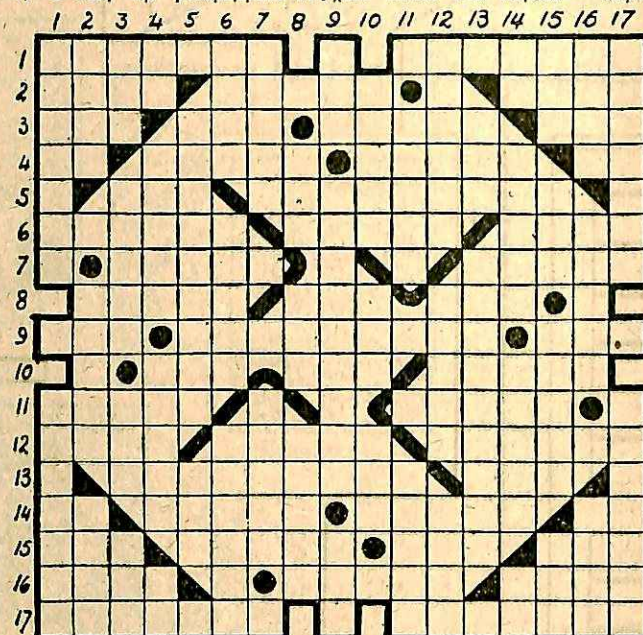
Καί, για να περάσουν την ώρα τους, είχαν βάλει το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου να παίζει. 'Η συσκευασία κι' η μεταφορά των κλοπιμαίων κράτησε περισσότερο από ώρα. Όταν, τέλος, οι κακοποιοί θέλησαν να φύγουν, παρατήρησαν ότι το ραδιόφωνο είχε εξαντλήσει τη μπαταρία και ότι το αυτοκί-νητο δεν έπαιρνε έμπρός. 'Ανητο να κάστανται τότε ν' αφήσουν και τα κλοπιμαία και το αυτοκίνητο και να φύγουν. 'Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν έχασαν τίποτε άλλο εκτός από τον κόπο τους. Γιατί και το αυτοκίνητο ήταν κλειμένο. Τό είχαν πάρει μερικές ώρες πρωτίτερα από ένα σταθμό, σε μιά στιγμή που ο σωφεί απομακρύνθηκε για να αγοράσει τσιγάρα και του είχαν αλλάξει τον α-ριθμό. 'Αλλά φαίνεται πως ο καλός Θεός δεν εύνει μόνο τους κλέφτες...

Τό ξύπνιο πουλί πιάνεται καμμία φορά απ' τη μύτη δ-τως λέει μιά σοφή παροιμία.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 267

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Τιμωρείται αυστηρά. — Σί-γυρα.
- 2) Προϊόντα του γάλακτος.—Θεός ξένης θρησκείας.— Τροφή αγριμιού.
- 3) Προστατική των παραπομπών.— Έυλο στη γλώσσα των μαρών.
- 4) Πολύτιμος για τα πλοία που ταξιδεύουν νύχτα.— Τίτλος στην 'Αγ-γλία.
- 5) Ο Ζεύς την μεταμόρφωσε σε

- 6) Γνωστό όρος της Π. Διαθήκης.
- 7) Διοικητικών διαμερίσματα.— Ι-σταρική πρωτεύουσα.
- 8) Κρατικό εισόδημα. — 'Ανάμνη-ση καταστάσεως του οργανισμού μας.
- 9) Ποσότης φαρμάκου.— «... — άουτ».— 'Οχι (ξεν.).
- 10) Κιτάρες.— Τέτοιοι ήταν ο Λυ-κούργος.— 'Αγαπά (άρχ.).
- 11) Τίτλος σε ευρωπαϊκό κράτος.— 'Αρχαία θεά.— 'Ελαχίστη ποσό-της ύψους (δην.).
- 12) Συντελεί στην καθαριότητα.— Μολυσμένα.
- 13) Σημείο της άριθμητικής.— Κατοικίδιο πτηνό.— Δεν νοστιμίζει ένα φαγητό χωρίς αυτό (γεν.).
- 14) Συγκοινωνιακά μέσα.— Πρό-θεσις (δην.).
- 15) Πρόθεσις (καθ.).— Το ένομα γυναικός πρωταθλητριάς και στάρ.— 'Αφορμή.— 505.
- 16) 'Αποσεμνύω.— Κατοικία ζώ-ων.— 'Αριθμητικό (θελ.).— Πολεμι-κό παράσημο.
- 17) Φωνή.— Μνημείο.— Καθέ-νας νομίζει ότι είναι...
- 18) Σητή μέση.— 'Αρχων του ακό-τους.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κατάλληλες προς χρῆσιν(καθ.)
- 2) Νησί της Μεσογείου.
- 3) Πέριε.— Σώμα, άνάστημα (άρχ.).— Κατοικίδιο ζώο (καθ.).
- 4) Κραυγή πτηνού.— Τό τέρας του έπί της γῆς ταξιδιού μας.— Χλόη.— 'Οργανα αίσθησεως.
- 5) Κινέζικο νόμισμα.— 'Υπάρχουν πολλοί στο δέρμα μας, εδω μόνον έ-νας.— Διαταράσσουν την ήσυχία.— 'Εναντιωματικός σύνδεσμος.
- 6) Πόλις της Πελοποννήσου που έ-δωσε το ένομα της σε Ιστορική ναυ-μαχία.— 'Αγγλος θαλασσοπόρος.
- 7) 'Αθλητικά συνάντησις.— 'Ε-πίρριμα.— πάρα πολύ.— Πέλαγος.
- 8) Χημικά προϊόντα.— Τα φρού-τα αυτά δεν τρώγονται.
- 9) 'Αγγλικό γυναικείο ένομα.— Βαρβάς (γαλλ.).— 'Ισιώνει έύλα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΑΓΑΜΟΣ — ΝΟΗΤΩΣ. 2) ΠΝΙΓΗΡΟΣ — ΝΑΥΤΙΛΙΑ. 3) ΛΑ — ΕΠΑΛΘΕΥΣΙΣ. 4) ΑΝΑ. 5) ΑΜΑ — ΩΜΟΣ — ΙΣΙΣ. 6) ΕΛΑ. 7) ΚΙΝΑ — ΟΠΩΣ. 8) ΕΞΑΡΑ — ΚΟΡΟΣ — ΚΑΙΣΕ. 9) ΣΙΓΑ — ΡΩΣΙΣΤΙ — ΑΚΙΣ. 10) ΣΕΙΡΗΝ — ΡΑΔΙΟΣ. 11) ΤΕΛΙΚΩΣ. 12) ΑΝΟΜΟΣ — ΤΙΡΑΝΑ. 13) ΔΑΗΣ — ΣΟΛΟΜΟΣ — ΝΩΠΑ. 14) ΝΗ-ΣΟΣ — ΝΟΣΟΣ — ΣΙΝΑΙ. 15) ΕΡΙΣ — ΑΙΤΑ. 16) ΤΙΣ — Η-ΡΟΣ — ΙΧΘΥΣ. 17) ΑΗΡ. 18) ΟΤ — ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΟΣ — ΛΑ. 19) ΝΟ-ΣΤΙΜΟΣ — ΗΡΟΔΟΤΟΣ. 20) ΣΕΙ-ΣΙΣ — ΙΣΑΛΟΣ.

- 9) 'Αεροπορική δύναμις. — Το-πείον.— Τό τρυφερόν ήμισυ Ιστορι-κού ζευγαριού.
- 10) Τουρκικό λουτρό.— Νησί του Αιγαίου.— Πρόθεσις.
- 11) 'Εκ των ιδρυτών της Ρώμης.— Έδωσε το ένομα του σε μιά χερ-σόνησο.
- 12) Χρησιμοποιείται κατά την το-ποθέτησιν ενός τζαμιού.— 'Υπάρ-χουν πολλά στο Αίγαίο.— Μερικά.

Λευκή αγέλαδα.— Γλύκισμα.— Πρω-τεύουσα κράτους της Δ. 'Ασίας. — Κτητική αντανούμια.

- 5) 'Αρβρο (γεν.).— Πληρωμή.
- 6) Γνωστό όρος της Π. Διαθήκης.
- 7) Διοικητικών διαμερίσματα.— Ι-σταρική πρωτεύουσα.
- 8) Κρατικό εισόδημα. — 'Ανάμνη-ση καταστάσεως του οργανισμού μας.
- 9) Ποσότης φαρμάκου.— «... — άουτ».— 'Οχι (ξεν.).
- 10) Κιτάρες.— Τέτοιοι ήταν ο Λυ-κούργος.— 'Αγαπά (άρχ.).
- 11) Τίτλος σε ευρωπαϊκό κράτος.— 'Αρχαία θεά.— 'Ελαχίστη ποσό-της ύψους (δην.).
- 12) Συντελεί στην καθαριότητα.— Μολυσμένα.
- 13) Σημείο της άριθμητικής.— Κατοικίδιο πτηνό.— Δεν νοστιμίζει ένα φαγητό χωρίς αυτό (γεν.).
- 14) Συγκοινωνιακά μέσα.— Πρό-θεσις (δην.).
- 15) Πρόθεσις (καθ.).— Το ένομα γυναικός πρωταθλητριάς και στάρ.— 'Αφορμή.— 505.
- 16) 'Αποσεμνύω.— Κατοικία ζώ-ων.— 'Αριθμητικό (θελ.).— Πολεμι-κό παράσημο.
- 17) Φωνή.— Μνημείο.— Καθέ-νας νομίζει ότι είναι...
- 18) Σητή μέση.— 'Αρχων του ακό-τους.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κατάλληλες προς χρῆσιν(καθ.)
- 2) Νησί της Μεσογείου.
- 3) Πέριε.— Σώμα, άνάστημα (άρχ.).— Κατοικίδιο ζώο (καθ.).
- 4) Κραυγή πτηνού.— Τό τέρας του έπί της γῆς ταξιδιού μας.— Χλόη.— 'Οργανα αίσθησεως.
- 5) Κινέζικο νόμισμα.— 'Υπάρχουν πολλοί στο δέρμα μας, εδω μόνον έ-νας.— Διαταράσσουν την ήσυχία.— 'Εναντιωματικός σύνδεσμος.
- 6) Πόλις της Πελοποννήσου που έ-δωσε το ένομα της σε Ιστορική ναυ-μαχία.— 'Αγγλος θαλασσοπόρος.
- 7) 'Αθλητικά συνάντησις.— 'Ε-πίρριμα.— πάρα πολύ.— Πέλαγος.
- 8) Χημικά προϊόντα.— Τα φρού-τα αυτά δεν τρώγονται.
- 9) 'Αγγλικό γυναικείο ένομα.— Βαρβάς (γαλλ.).— 'Ισιώνει έύλα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΑΓΑΜΟΣ — ΝΟΗΤΩΣ. 2) ΠΝΙΓΗΡΟΣ — ΝΑΥΤΙΛΙΑ. 3) ΛΑ — ΕΠΑΛΘΕΥΣΙΣ. 4) ΑΝΑ. 5) ΑΜΑ — ΩΜΟΣ — ΙΣΙΣ. 6) ΕΛΑ. 7) ΚΙΝΑ — ΟΠΩΣ. 8) ΕΞΑΡΑ — ΚΟΡΟΣ — ΚΑΙΣΕ. 9) ΣΙΓΑ — ΡΩΣΙΣΤΙ — ΑΚΙΣ. 10) ΣΕΙΡΗΝ — ΡΑΔΙΟΣ. 11) ΤΕΛΙΚΩΣ. 12) ΑΝΟΜΟΣ — ΤΙΡΑΝΑ. 13) ΔΑΗΣ — ΣΟΛΟΜΟΣ — ΝΩΠΑ. 14) ΝΗ-ΣΟΣ — ΝΟΣΟΣ — ΣΙΝΑΙ. 15) ΕΡΙΣ — ΑΙΤΑ. 16) ΤΙΣ — Η-ΡΟΣ — ΙΧΘΥΣ. 17) ΑΗΡ. 18) ΟΤ — ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΟΣ — ΛΑ. 19) ΝΟ-ΣΤΙΜΟΣ — ΗΡΟΔΟΤΟΣ. 20) ΣΕΙ-ΣΙΣ — ΙΣΑΛΟΣ.

Αθηναϊκά Εδώ και τώρα

Λογική άποψις

Έδω και μήνες άρκετούς, — τρεις - τέσσερις σειρά, — το κεφάλισιο χάθηκε από την αγορά και χάνει χρόνον, το κοινόν και χρήμα με τσουβάλι για να μπορέση, δυστυχώς, να βρη ένα «κεφάλι»!

Στις αποθήκες, λέγεται, βαθεία πώς τώχουν βάλει, αλλά και ισχυρίζονται συνάνθρωποι πολλοί, ότι θα έγινε κι' αυτό πολιτικό... κε φά λ ι κι' αυτές τις μέρες, πιθανόν, να μπηκε στη Βουλή!

Δασχημες πληροφορίες

'Απ' των Μάκ Κόρμικ έγιναν δηλώσεις μερικές, πραγματικά περίεργες και καταπληκτικές, γιατί σε μιά συνέντευξη άποκαλυπτική, είπε πως η μιση 'Ελλάς είναι... «Κ α θ ο λ ι κ ή»!

Δεν είχε, όπως φαίνεται, καλές πληροφορίες και θεωρείται η γνώμη του, βεβαίως, λαμβασμένη, γιατί ο λαός μας πάντα ζη με διαμαρτυρίες, κι' είν' η 'Ελλάδα η μιση... «δ ι α μ α ρ τ υ ρ ο - μ έ ν η»!

Έτσι φαίνεται...

Κάποιος τάλας 'Αθηναίος που 'Αράπογλου λεγόταν κι' από βάσανο μεγάλο και σαράκι έτρωγάταν, δεν έδίστασε καθόλου να βουτήξει μιά λεπίδα και να κόψη άπεπειραθή, έντελώς την καρωτίδα!

Μά με την άπόπειρά του, η το παρ' όλιγον δράμα, ήμπορει να υποθέσει όποιοςδήποτε τυχών, αφού μάλιστα λεγόταν και... 'Α ρ ά π ο γ λ ο υ (συνάμα, όστι θάταν, δίχως άλλο, βουλευτής... ά π ο τ υ χ ώ ν !

Ρεκόρ!

Πληροφορείται, κατ' ατάς, δόλοκληρος ή σφαίρα, πως μιά κυρία, στο Κογκό, ένευετο μητέρα κι' εν τέλει ότι κατώρθωσε, χωρίς να υποφέρει, εις φώς και στον παληόκορμ... έξάδυμα να φέρη!

'Ως τώρα τα πεντάδυμα τα σκήπτρα έκρατούσαν και μόνο για τον Καναδά το κράτη συζητούσαν, μα το Κογκό του έκανε στραπάτσα και λαχτάρες και τα πρωτεία κέρδιζε, γιατ' έφερον... έ ξ ά ρ ε ς !

Ευγένεια...

Κατόπιν νέων έρευνών και νέων πειραμάτων, άνεκαλύφθη, τελικώς, το θαύμα των θαυμάτων και θα θεθούν σ' ένέργεια, τους προσεχείς τους μή- (νεκ, εκτός απ' τις πολλές γνωστές κι' οι... «Κ ο σ μ ι - (κ έ ς ά κ τ ί ν ε ς»!

Ζούμε σ' αιώνα, βλέπετε, υπερπολιτισμένον και να πεθάνουμ «εύγενώς» είν' έπιβεβλημένον. Να μη πηγαίνουμε, κοινώς, με παληοκαρμπίνες και να χυη ο κόσμος «κοσμικές» κι' όχι... «μ π ά ς (κ λ ά ς» ά κ τ ί ν ε ς !

Νέα «γρύκ»...

Πλην των Χαίηγουωρθ και Μπεργκμαν, μήτηρ έγινε (κι' η Βάλ και κανείς δεν άμφιβάλλει, ότι σύντομα θα γίνουν, όπωσδήποτε, μητέρες κι' οι λοιπές οι γόσσες μας και του Χόλλυγουντ (άστέρες

Είναι, φαίνεται, της μόδας, μάλλον ντόρος και ρε (κλάμα του Χόλλυγουντ μεγάλη διαφήμισις συνάμα, για ν' αφήση πιά ο κόσμος τις γνωστές κατακραυ- (γέως πως του Χόλλυγουντ στερείται τις... «ύ π ε ρ π α (ρ α γ ω γ έ ς»! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Λήξις

Τελείωσε των έκλογών, λοιπόν, το πανηγύρι, και του λαού μας έγινε και πάλι το χατήρι. 'Αλλοι θα μπουνε στη Βουλή κατενθουσιασμένοι και άλλοι κλαίν τη μοίρα τους σκυφτοί και πικραμέ- (νοι.

Σεμνά και μάλλον ήρεμα έληξεν ο «άγών». Κόπασε ο σάλος των φωνών και των ζητωκραυγών. Κάθε άρχηγός πιά ήσυχος μετράει τα προβάτα του. Κι' ο «άρχηγός» ο Τρικατζής γυρίζει στα τυριά του.

Οι τοίχοι καθαρίζονται απ' τους ύποψηφίους. 'Η έξουσία δέχεται τους νέους της νυμφίους. Οι ρήτορες έσίγησαν, που όλοι είχαμ' άκούσει. Οι ύποσχέσεις τελείωσαν και έμεινε τό... μούσι!

Και τώρ' άς περιμένουμε με ύπομονη και τάξη να γίνη η 'Ελλάς παράδεισος, όπως μας έχουν τά- (ξει!

Οι άποτυχόντες!

'Ω! σεις που αυτή την Κυριακή σας σκέπασε ή (μαυρίλα! 'Εσεις που πάθατε άδικα πολύ μεγάλη νίκα! Που βάζατε τη φάτσα σας σε όλα τα ντουβάρια και βράδυ - βράδυ πηρατε τα θλιβερά χαμπάρια.

'Εσεις που έξοδέψατε ένα πουγγί βαρβάτο κι' όγδόντα λόγους βγάλατε σε στυλ παλληκαρίσος, μα ξαφνικά κι' άπρόοπτα βρεθήκατε στον πάτο, τί να σας πώ, μωρέ παιδιά, να σας παρηγορήσω;

Άδικα πάν οι κόποι σας, τα έξοδά σας όλα. Κρίμα, λοιπόν και στα λεφτά και κρίμα και στην... (κόλλα!

'Αλλοι θα πάρουν τις τιμές, θα πάρουν κι' ύπουρ- (γεία... Λοιπόν, συλλυπητήρια και σ' άλλα με ύνεα!...

Πρός τους έπιτυχόντες

Κι' έσεις που σας βοήθησε ή τύχη σας πολύ και μπαίνετε θριαμβευτικά στη νέα μας Βουλή, κυττάζτε το καθήκον σας να κανετε όπως πρέπει γιατί έχει μάτια ο λαός κι' από παντού σας βλέπει.

'Οχι βρισιές, όχι φτυσιές, μες στής Βουλής τη δίνη. Ούτε μαγγούρες σθουριχτές, ούτε μεγάλα λόγια. Και να μη δώσετε άφορη συζήτηση να γίνη για ρύζια και για καύσιμα, για λίρες και ρολόγια!

Σεμνοί, άγνοί και σοβαροί και άξιοι να σταθήτε. 'Ετσι σας θέλει ο λαός! Βάλτε το στο κεφάλι. Και προ πάντως ό, εκλεκτοί, να μη το λησυνοήτε: Θά ξαναγίνουν έκλογές κι' έδω είμαστε πάλι!...

Οι πωλήσαντες

Τό θρυλικόν το ζήτημα, λοιπόν, των πωλησάντων — για το όποιον έκαμαν άγώνα ύπερ πάντων — και πάλιν περιπλέκεται.

Διότι άλλοι δικαστάι μας λέν όριστικώς ότι ο νόμος είν' όρθος και συνταγματικός κι' άλλοι πως είν' παράτυπος και νομικώς δεν στέ- (κεται!

Κι' έτσι με τις αντίθετες έπαιυτες αποφάσεις το ζήτημα των πωλητών παίρνει κοινουργίες φάσεις. Με άλλα λόγια οι πωληταί, έτσι που τους τα φέρ- (νουν και παίρνουνε τα σπίαία τους άλλα και... δεν τα (παίρνουν!

Ύποσχέσεις

Είχε δηλώσει ο ύπουργός ο ύπηρεσιακός ρητώς, σαφώς, σαφίστατα, ότι όριστικώς των ύπαλλήλων το ύψοςμα έν πάση περιπτώσει που τόσο άλλοι άρνήθηκαν, εκείνος θα το δώση! 'Αλλά έν τέλει, ο ύπουργός, το λόγο του δεν ήρησε, κι' έτσι ξανά το ζήτημα του ύψοςματος πατήρησε. Κι' ο ύπουργός έδήλωσε — κουβέντα όλο κρίσις — «ή νέα ή κυβέρνησις πως πρέπει να το λύση»!

Κι' ή νέα ή κυβέρνησις άφού το θέμα θίξη στην άλλη την κυβέρνησι κι' εκείνη θα το ρίξη. ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΟΠΟΥ ΠΟΔΟΓΥΡΟΣ και κουτσομπολιό

Το φαναριώτικο λούσο, ο χορ-
σές του αξιωματικού και άλλα

Είτε γιατί ήταν εξυπνότερη από
τον βασιλέα Όθωνα — όπως το
λέγανε πολλοί — είτε από φυσική
γυναικεία ζήλεια — όπως το ή-
θελαν άλλοι — η 'Αμαλία αντιπα-
θούσε αρκετούς από τους εύνομε-
νους του Όθωνος, ανθρώπους πο-
λύ μορφωμένους, ώστόσο, που τον
είχαν βοηθήσει να ξελασπώσει από
δυσκολία ζητήματα, σε κρίσιμες ώ-
ρες, κάνοντάς τον ή να τα παίρνει
από την όψη την πιο λογική και
την περισσότερο νόμιμη ή δινοντάς
του επιχειρήματα βάσιμα κατά την
επιθυμία και τους σκοπούς του.

Ετσι δεν χώνευε η 'Αμαλία τον
Κωστάκη Προδελέγγιο, τον 'Ανδρό-
νικο Παϊκό, δυνατούς νομικούς, κι
άλλους αξιωματικούς του στρατού.
Ανώτερος αξιωματικός πήρε κά-
ποτε πρόσκληση να πάει σ' ένα
γεύμα βασιλικό. Ντύθηκε τη μεγα-
λη του στολή και ανέβηκε στο Πα-
λάτι. 'Αμα τον είδε η βασίλισσα
έδειξε ότι παραξενεύτηκε κι έκανε
σαν να είχε θυμώσει.

— Ξέρετε πώς σας εκάλεσαν κα-
τά λάθος; του είπε.

— Όχι, Μεγαλειότητι, απάντη-
σε παραγμένος ο αξιωματικός. Πα-
ρακαλώ, ν' αποσυρθώ...

— Όχι, μείνετε!

— Έμεινε, αλλά δεν μπορούσε να
πίσση πηρούνι στο τραπέζι, κι
ήταν όλη την ώρα σκεπτικός και
στενοχωρημένος.

Ο Όθων τ' είχε δη όλα αυτά,
κι' αφού τελείωσε το τραπέζι, τον
πήρε χωριστά.

— Η βασίλισσα, του είπε, σας
απήντησε μίαν σκληράν φράσιν.
Σας παρακαλώ να την λησμονήσε-
τε και να την θεωρήσετε ως ουδέ-
ποτε λεχθείσαν.

Αλλά η προσβολή δεν ήταν μι-
κρή. Καί, ύστερα, ο αξιωματικός
σκεπτόταν πως μπορεί κι' επιτί-
δες να τον είχαν καλέσει. Γι' αυτό
κι' εκείνος στά 1862 έγινε ένας ά-
πο τους πιο αδιάλλακτους επανα-
στατές αντιβασιλικούς.

Ο Α. Γούδας, ο διογράφος των
«έπι επαναστάσεως διαπρεψάντων
άνδρων», που είχε μία περιπετειώ-
δη ζωή στα νεύματα του με εξορίες,
φυλακίσεις και επαναστατικά υπο-
μνήματα κατά του Όθωνος, σ' ένα
από τα τελευταία αυτά είχε γρά-
ψει: «Απαντες οι στρατιωτικοί
και πολιτικοί υπάλληλοι ήταν και
είναι υποχρεωμένοι να πηγαίνουν
εις τους βασιλικούς χορούς φέρον-
τες τας συζύγους ή και τας θυγα-
τέρας των, αλλοιόμενον δε εις την
'Ελληνίδα εκείνην ήτις ήθελε τολμή-
ση να πηγαίνει εις δύο κατά συνέ-
χειαν βασιλικούς χορούς φέρουσα
το αυτό ένδυμα. Αμέσως η βασί-
λισσα ή η μεγάλη κυρία της Αυ-
λής θέλει τη απευθύνει χαριέντως
τάς εξής λέξεις:

— Αγαπάτε πολύ αυτό το
φόρεμα...

— Τοτό δε διά τας φιλοτίμους
'Ελληνίδας ισοδυναμεί με επίπλη-
ξιν».

Αλλος σύγχρονος όμως δεβαιώ-
νει ότι η 'Αμαλία δεν τό χώνευε το
λούσο. Μάλιστα τις φαναριώτισ-
σες, με τό τόσο ακριβά φορεμάτα,
και τα διαμαντικά που βάμπωναν,
εκείνα τό χρόνια, όλη την 'Αθήνα
τίς κατέκρινε. Και λένε πάλι πως
όταν κάποτε ο ράφτης της στις
έλληνικές ένδυμασίες, ο Ταρσού-
λης, της παράγγειλε με μία κυρία
τών τιμών, πως έφερε ώραιες μαύ-
ρες τιαντέλες κυπριώτικες, από έ-
κείνες που στολίζουν τό κάτω μέρος
των μανικιών, η 'Αμαλία απάντησε:

— Αργότερα! Τώρα πρέπει να

οσωμ όλα μου τά χρήματα στο Νο-
σοκομείο, γιατί, φαίνεται, ότι έ-
χουν ανάγκες εκεί!

Μία φορά πήγαν και είπαν της
'Αμαλίας πως ένας από τους κομ-
ψότερους αξιωματικούς του στρα-
τού, ο Ροδίτης, που ήταν, μάλιστα,
και πολύ σχετικός με τό παλάτι,
φορούσε κορσέ!

Τό είπε αυτό η 'Αμαλία στον
Όθωνα, και ο βασιλέας με την
πρώτη ευκαιρία που είδε τον αξιω-
ματικό:

— Οι συνάδελφοί σας σάς μέμ-
φονται σφοδρώς... τού λέει.

— Ήμπορώ να μάθω από την
Μεγαλειότητά σας δια ποίον ζητή-
μα με μέμφονται;

— Λέγουν ότι φορείτε στηθόδε-
σμον.

— Εγώ φορώ κορσέ; Τότε αμέ-
σως τώρα να σας απολογηθώ!

Και πρίν ο Όθων δώσει την
άδεια, ξεκουμπάνεται ο Ροδίτης
και δείχνει τό στήθος και τη μέση
του γυμνά.

Ο βασιλέας γέλασε μ' εκείνη τη
φούρια του Ροδίτη, μα είδε κι' ό-
λας πως άδικα τον κατηγορούσαν.

Ο άλλος κόσμος όμως δεν στα-
ματούσε να δείχνει εκείνο τον αξιω-
ματικό και να λη:

— Ο αξιωματικός που φορεί
κορσέ!

Αυτά έκανε τό κουτσομπολιό και
τότε και πρίν και τώρα και πάντα.
Κι' αυτό κάποτε ανάγκασε ένα πολι-
τευόμενο, που έκανε και υπουργός,
τον Μ. Ποτλή, τίμιο άνθρωπο και με
φιλότιμο, να φύγει από την 'Ελλάδα.

«Όσον ανεκτικώτερος και υπομονη-
τικώτερος — γράφει γι' αυτόν ο
διογράφος του — απέδεικνυτο, το-
σοούτω μάλλον εξηγηριούτο κατ' αυ-
τού ή λύσσα και ή μανία των έ-
χθρών του, και τοσοούτω πλειότερον
ύβρεων και βωμολογιών βόρβορον
εξάπλυε εκ των άγνιων και συνε-
σώρευε κατ' αυτού ο όχλος των ά-
γεών και άγοραίων καταδιωκτών
του...».

Θύμα, λοιπόν, και ο Ποτλής του
κουτσομπολιού. Σε επίσημη υπο-
δοχή στο παλάτι, τον καιρό που ή-
ταν υπουργός της Δικαιοσύνης ο
Ποτλής (1855 ίσως), πήγε με τη
γυναίκα του. Σε μία στιγμή τον
πλησιάζει τον άνθρωπο μία κυρία
των τιμών — βέβαια με έντολη ά-
νωθεν — και τού λέει αυστηρά:

— Η πρόσκλησις, κύριε υπουρ-
γέ, ήτο μόνον δι' ύμας και όχι διά
την κυρία σας!

Νταμπλάς τού ήρθε, όπως λένε,
του Ποτλή.

Απ' αυτά και άλλα, στο τέλος,
υποχρεώθηκε να φύγει από τον τό-
πο του και να πάει στην Εβρώπη,
απ' όπου άργησε να ξαναγυρίσει.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

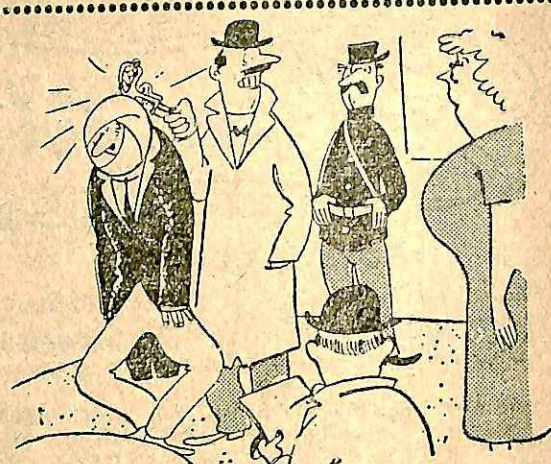
Οι κοσμικές ακτίνες

Πολλοί πιστεύουν πως οι έρευνες
γύρω από την ύπαρξη και τό ρόλο
που παίζουν οι κοσμικές ακτίνες γί-
νονται στην ατμόσφαιρα και πέραν
αυτής.

Και όμως οι έρευνες αυτές γί-
νονται στα... έγκυατα της γης.

Για να πληροφορηθί μέχρι ποίου
σημείου οι κοσμικές αυτές ακτίνες
εισδύουν βαθειά μέσα στη γη, ο
καθηγητής Λούις Μπίλλιγκερ κα-
τάρτισε ένα ειδικό συνεργείο με τό
σκοπό να εξερευνήση τα έγκυατα της
γης. Εκεί — έφ' όσον πάση —
έλπιζει να καθορίση πόσες από
τις κοσμικές ακτίνες που βομβαρ-
δίζουν τη γη, μπορούν να εισδύ-
σουν σε μεγάλη βάθος χωρίς να χά-
σουν την ενεργητικότητά τους.

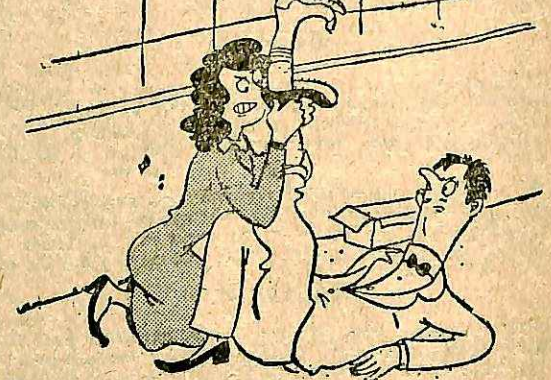
Τά πειράματα αυτά γίνονται στ'
άλατωρυχεία 'Αθάκια των 'Ηνωμέ-
νων Πολιτειών που φτάνουν στο με-
γαλύτερο μέχρι τώρα γνωστό βάθος
του φλοιού της γης.

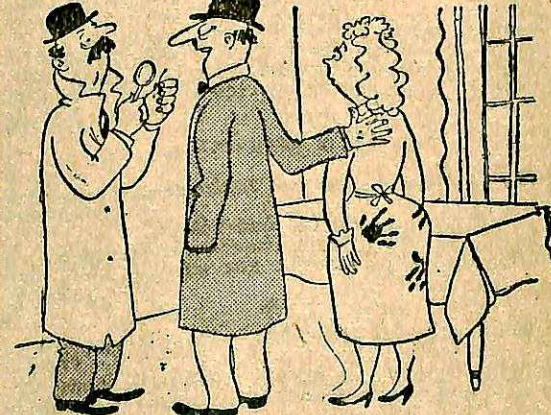
— Να μάς συγχωρήτε, άλλ' η αναπαράστασις
είναι απαραίτητη!... (Από το «Samedi - Soirs»)

— Δώσε μου, σάς παρακαλώ άμέσως την «Ε-
ταιρεία Προστασίας Ζώων!...» (Από την «Presse»)

— Δεν σου τό είπα πως θα έμπαινε με λίγη
καλή θέλησι; (Από το «Le Parisien»)

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ
— Νομίζω πως θα βρούμε πάνω στην ύπνρ-
τρια ένδιαφέροντα αποτυπώματα. (Από το «Samedi - Soirs»)

Η άποτυχία του Ζάν Βλαμέ-
νου στις έκλογές αποτελεί
ένα μεγάλο σταθμό στην ζωή του
μεγάλου άνδρος κι' ένα κεφάλαιο
εξαιρετικού ένδιαφέροντος στα χρο-
νικά της οικογένειας Βλαμένου.
Γι' αυτό θεωρεί υποχρέωσή του ο
χρονικογράφος της άληθινότητας
και συγκινητικής εκείνης μέρας.

Χαράματα.
Και κοιμόταν έν ειρήνη, τον ύ-
πνο του δικαίου ή οικογένεια. Την
ήσυχία διέκοπτε μόνονά τό βαρύ
ροχαλητό του κυρ - 'Αντρέα, που
έμοιαζε με παρατεταμένη μακρονή
βροντή και τά παρομιλητά του με-
γάλου Ζάν που από καιρό σε και-
ρό τινάζονταν και χρεμέτιζε μέσα
στον ύπνο του.

— Κάφρε! Κάφρε! θα με ψηφι-
σης;

Η φωνή άνηχούσε στο κενό κι'
ύστερα γινόταν πάλι ήσυχία, μέσα
στην όποια κυριαρχούσε μόνονά τό
πολυσύνθετο εκείνο ροχαλητό του
κυρ - 'Αντρέα που ώρες - ώρες έ-
μοιαζε με όρχήστρα πνευστών, έγ-
χορδων, τυμπάνων σε μία θορυβά-
δη έκτέλεσι βαγνέριαν συμφωνίας.

Έφτασε ή ώρα έξη.

Η ροδόδακτυλος 'Ηώς άρχισε να βά-
φει με τό πρώτα χλωμά και ροζ χρώματα
τον ουρανό όταν ο κυρ - 'Αντρέας σταμά-
τησε την βαγνέρια ροχαλιτική του συμ-
φωνία κι' ύστερα έπαιξε τό βλεφαρά του
νευρικά. Όταν άνοιξε τά μάτια του και
είδε την ώρα, άνασηκώθηκε κι' άρπαξε
την σφυρίχτρα:

— Φρρρρρρ!...

Σείστηκε τό σπίτι άπ' τό δού σφύ-
ριγμα και κοινήθηκαν στα κρεβάτια τους
με νυχελεία τά μέλη της οικογένειας. 'Η
Αλέξ τέντωσε τά γυμνά της μπράτσα,
χασμουρήθηκε κι' ύστερα ξανακουκούλω-
θηκε για να συνεχίση την καθ' ύπνου συ-
νομιλία της με τον Χομφρέυ Μπόγκαρτ,

που της διέκοψε ή σειράνα του πατρικού
συναγεργού. 'Η κ. 'Ασπασία Βλαμένου
μουρμούρισε κάτι μέσα στα δόντια της—
πανάθεμα σε Κούρδο! — κι' ύστερα τον
εξανήχησε. Μόνον ο μέγας Βλαμένος ση-
κώθηκε γρήγορα έχοντας πλήρη συναίσθη-
σι ότι ή μέρα αυτή ήταν Ιστορική γι' αυ-
τόν, για τον τόπο και για την οικογένεια.
Επμέρωσε.

Κι' όταν έφτασε ή ώρα έννηα πατέρας
και υιός ξεκίνησαν για να άσκήσουν τά
έκλογικά τους καθήκοντα. 'Επίσημοι κι'
οί δυό. Ο κυρ - 'Αντρέας είχε βάλει την
καλή του κοστονομία και λοξευκτούσε ά-
μίλητος τό γιού του. Ο μέγας Ζάν περ-
πατούσε με τό βαρύ του βήμα, γαλήνιος,
άταρσχος, ολύμπιος, με τό βλέμμα του
χαμένο στο υπερτέραν.

— Βρέ μπαγάσα, λές να βγής; διέ-
κοψε σε μία στιγμή την σιωπή ο μπα-
μπάς, δίνοντας διέξοδο στ' άνήσυχια έ-
ρωτήματα που τον βασάνιζαν.

Απάντησι τού Ζάν:

— Αναμφιδόλως!

Και πάλι σιωπή. Έτσι βαρείς και
σιωπηλοί, φτάσαν μπροστά στο έκλογικό
τμήμα όπου έκτεινόταν μία τεράστια ού-
ρά. Ζυγώσαν. Μόλις ο κόσμος είδε τον
Ζάν Βλαμένο αναταράχθηκε κι' έξεδήλω-
σε τον ένθουσιασμό του με φωνές:

— Ζήτωρω! Σταυρό στον Βλαμένο!
Ζάν, Ζάν, Ζάν! Βλαμένος! Βλαμένος!

Ο μέγας Ζάν φάνηκε βαθειά ίκανοποιη-
μένος άπ' τις έκδηλώσεις αυτές κι' άρχι-
σε να μειδιά προς τον λαό του μ' όση
άξιοπρέπεια επέβαλλε ή βαρεία προσωπι-
κότητα του. Στον κυρ - 'Αντρέα, όμως,
δεν άρεσε καθόλου ή υποδοχή αυτή και
σούφρωσε τις φρυδάρες του μπουρινια-
σμένος.

— Μάς δουλεύουνε!

— Όχι, μπαμπά!

— Μάς κάνουνε καζούρα, σου λέω!

— Όχι, μπαμπά!

Σε λίγο μαζεύτηκε κι' άλλος κόσμος,
έτρεξε άβουνη μαριδα κι' έγινε μία σω-

Δ. ΨΑΘΑ

ΕΡΡΑ
και
ΗΜΕΡΑ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΒΛΑΜΕΝΟΝ

Ιστορική ημέρα

στη απόθεσιν του άρχηγού, σαν από μια
μεγάλη χορωδία, που βοούσε:

— Ζάν! Ζάν! Ζάν!

Δεν ήταν άσχημες οι έκδηλώσεις αυτές
κι' έδειχναν πραγματικά ότι ο Ζάν Βλα-
μένος είχε ρεύμα. 'Η άλθθεια είναι ότι
ή μαριδα τό παράκανε λιγάκι γιατί ζύ-
γωσε πολύ κοντά και τραβούσε τον Ζάν
άπ' τό σασκικά. Μερικά αλανάκια, μάλι-
στα, έδειχναν διαθέσεις να σηκώσουν τον
άρχηγό στα χέρια και τον άρπάξαν άπ'
την μέση και τά πόδια, ούρλιαζόντας:

— Οααααααα!

Ο κυρ - 'Αντρέας, όμως, θυμώσε κι'
αφού μοίρασε μερικές καρπαζιές στα α-
λανάκια, κυνήγησε τά άλλα που φεύγαν
και του βγάανε την γλώσσα από μα-
κρυσά, χοροπηδώντας, φωνάζοντας, σφυρί-
ζοντας. Κατά τά άλλα, όστόσο, έπεκρά-
τησε απόλυτος σεβασμός στον μέγαν
άρχηγό κι' αν εξαιρέση κανένας μερικά
πρόσθετα γέλια και πειράγματα — ά-
σφαλώς των αντιπάλων — ή εμφάνισι του
Ζάν Βλαμένου άνάμεσα στους ψηφοφό-
ρους, την ίδια μέρα των έκλογών, άπετέ-
λεσε θρίαμβο σωστό!

Ψηφίαν.
Κι' ή μέρα πέρασε μέσα σε άτμόσφαι-
ρα μάλλον όρταστική. Ο κυρ - 'Αντρέας
διατελούσε σ' έναν μεγάλο ένθεουισμό
άλλά στο βάθος τού κόλλησε ή ιδέα ότι
μπορούσε να επιτύχη ο γιός του. Γιατί
όχι; Έδώ πολιτευόντουσαν τόσοι και τό-
σοι. Ο Ζάν Βλαμένος δεν ήταν ούτε ο
πιο τρελλός ούτε ο χειρότερος.

— Βρέ μπαγάσα, του είπε σε μία
στιγμή, λές να σε δούμε και πρωθυπου-
γό; Αν γίνη κάτι τέτοιο θα πώ χαλάλι
και στα λεφτά που μούφαγκε!

Ήρθε τό βράδυ.

Η νύχτα έπεσε άπάνω στην 'Αθήνα
και τό που ήρεμισε. Άνοιξαν οι κάλπες
και σε λίγο άρχισαν ν' αναγγέλλωνται
άπό τό ραδιόφωνο τά πρώτα άποτελέ-
σματα. Ω τί συγκίνησι! Πόσες καρδιές
υποψιφιών δεν χτυπούσαν την ώρα αυτή
την κρίσιμη που ή σκούπα του λαού έ-
πρόκειτο να σαρώσει την ανεκδιήγητη
στρατιά των άπίθανων προσώπων που
άπλώθηκαν σε τοίχους, μπαλκόνια, δρό-
μους, πλατείες, φανοστάτες, με φωτο-
γραφίες και πάνω, με βραχνές φωνές και
μεγάφωνα, πεντώνοντας τό άνάστημα
τους και ζητώντας να κυβερνήσουν την
'Ελλάδα!

*Ω, τί νύχτα!

Κόσμος και ντυνιάς είχε μα-
ζευτή στο σπίτι του Βλαμένου κι'
ήταν σαν ναχε μία άλλοκοτη γιορ-
τή ή οικογένεια. 'Η Αλέξ καθότα-
νε στο ραδιόφωνο, ή κ. 'Ασπασία
Βλαμένου σερβίριζε αυτοπροσώ-
πως τους καφέδες κι' έξω άπ' τό
σπίτι μαζεύτηκε όλη ή γειτονιά.
Ορήνος και κοπετός ήσαν τ' άπο-
τελέσματα για τά μικρά κόμματα.
Σάρωμα δίχως προηγούμενο όλων
των «άρχηγών» και σκούπα των έ-
κατοντάδων υποψηφίων. Τό 'Αντι-
καφρικό Κόμμα δεν άκούγονταν
πουμενά. Ολύμπιος κι' άτάραχος
παρακολουθούσε ο Ζάν. Αλλά ο
κυρ - 'Αντρέας βρισκόταν σε σω-
στό άναδρασμό και κάθε τόσο μη
άκούοντας να έκωνήται καν τ'ό
'Αντικαφρικό Κόμμα του Ζάν Βλα-
μένου, βρυχότανε:

— Μπρέ τους μπαγάσες!

— Μάς την σκάσανε!... Πάνε

τά λεφτά μας!

— Μπρέ τους άπατεώνες!

Και καθότανε σε άναμένα κάρ-
δουνα, ενώ ο Ζάν γαλήνιος δάγ-
κωνε την πίπτα του, φουσούσε τά
δαχτυλίδια του καπνού ψηλά και βυθίζο-
ταν στο έρεδος των λογισμών του. Τό
βιολί συνεχίζονταν στον ίδιο τόνο. Στ'
άποτελέσματα, που μετέδιδε τό ραδιόφω-
νο δεν άκούγονταν λέξι για τό Ζάν Βλα-
μένο κι' αυτό έκανε τον κυρ - 'Αντρέα
να βράζει άπ' τό κακό του. Έφτασε ή
ώρα έντεκα. Μήδεν. Δώδεκα. Μήδεν. Μία!

Μήδεν. Όπου σε μία στιγμή τινάζεται
άπάνω έξαλλος ο κυρ - 'Αντρέας και
στρέφεται στους έπισκέπτες (φίλους και
θαυμαστάς) που έαπλωμένοι στις πολυ-
θρόνες ρουφούσαν μακάρια τους καφέδες
και γλεντούσαν την υπόθεσι:

— Ούδω μπαγάσες! έδόθησε.
Κι' άρπάζοντας την μαγγούρα κυνήγη-
σε τους «φίλους» και «θαυμαστάς» τού
γιου του, που φεύγαν πατείε με πατά
σε. Ύστερα βγαίνοντας στο μπαλκόνι,
άπευθύθηκε στον κόσμο, που την προ-
χωρημένη τούτην ώρα ήθελε τάχα να μά-
θη τά νέα των έκλογών άπ' τό σπίτι του
άρχηγού:

— Να βρέ μπαγάσες! είπε.
Και σηκώνοντας τις δυό παλάμες του
άνοιχτες, συνέχισε:

— Μάς φάγατε τού κόσμου τά λεφτά
και δεν μάς δώσατε ούτε μία ψηφο! Στο
διάολο να πάτε, άπατεώνες!

— Έσένα θέλουμεεεε! βόησε ο κόσμος.

— Ούδωωω! βράχινισε ο κυρ - 'Αν-
τρέας.

— Οααααα! απάντησε ο κόσμος.
Και τότε βγήκε στο μπαλκόνι ο Ζάν
Βλαμένος, βαθύς, μεγαλοκίς και σκοτει-
νός, τραβήξε μέσα τον πατέρα του και
είπε στον κόσμο:

— Κάφροι! Κάφροι! Με καταψήφισα-
τε! Κι' εγώ σας άπαντώ: Κόφτε τό λαί-
μό σας! Κάφροι, Κάφροι, με μαυρίσατε!
Κάφροι, Κάφροι, με περιφρονήσατε! Κι'
εγώ σας άπαντώ: Υπάγετε εις τό πυρ
τό εξώτερον!...

Κι' ύστερα πήγε και κοιμήθηκε σαν
Ζεύς πάνω στα σύννεφα των λεμονιών και
λεμονοκουτών, που ήταν ή μοναδική έσο-
δεία της προεκλογικής εξορίας του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ομοιότητες...

Σ' ένα ξενοδοχείο, ή διευθυνσις έχει
κρεμάσει μία πινακίδα με την έπιγραφή:
'Απαγορεύεται τό καπνίζην. Μην ξε-
χνάτε την τρομερή πυρκαϊά τού ξενοδο-
χείου «Αστόρια».

Ένας έξυπνος λοιπόν ταξειδιώτης
προσέθεσε, πάνω στην ίδια πινακίδα:
'Απαγορεύεται τό πτίειν. Μην ξεχνά-
τε την τρομερή πλημμύρα τού Γιαγκ -
Τσέ.

Οι «Χοχλαράκιδες»

Κάθε φορά που θα έπισκεφθώ στη Γενική Ασφάλεια τον υπαστυνόμο κ. Δ. 'Ηλιάδη τον ακούω πάντα να σιγολεη ένα ρεμπέτικο τραγούδι. Είναι ο άνθρωπος που και μέσα στην τρικυμία της δουλειάς, των ανάκρισεων, της αστυνομικής έρευνας ποτέ δεν χάνει το κέφι του. Ο κ. 'Ηλιάδης γνώρισε τον υπόκοσμο, τον έζησε στον Πειραιά και στην Αθήνα.

Πολλοί από τους «κάμαρτωλους» του είχαν έμπιστοσύνη και του εξομολογούνταν τα βάσανά τους. Κι έτσι, πάνω στη φιλική κουβέντα, έρχονταν σε φάς ένα σωρό υποθέσεις. Νά μια από τις πιο ενδιαφέρουσες: Ξέρετε πώς έγιναν πολλοί «Ελληνες χασικλήδες; Πώς εισήχθη κι απλώθηκε αυτό το τρομερό δηλητήριο στην Ελλάδα; Έντελώς τυχαία.

Μια φορά, εδώ και πολλά χρόνια, δυο αλτρες του λιμανιού του Πειραιώς καθώς σκάλιζαν στα έμπορεύματα ενός καραβιού, βρήκαν ένα μικρό σακουλάκι. Τό βούτηξαν και βγήκαν στην προκυμιά για να τ' ανοίξουν. Είδαν τότε ότι περιείχε μια κιτρινωπή μάζα που είχε μια περίεργη μυρωδιά. Τη δοκίμασαν με τη γούστου τους μα δεν κατάλαβαν τίποτα. Τέλος ο ένας απ' αυτούς έβαλε ένα κομμάτι στο σιγάρο του. Είδε πως μύριζε παράξενα, ο καπνός του και το τσιγάρο γινόταν βαρύτερο. Κέρασε και τον άλλον και έσπασαν σε μια μαύνη για να νά ξεκουραστούν. Τους πήρε ένας βαρύς ύπνος και είδαν ευχάριστα όνειρα. Όταν συνήλθαν ξαναδοκίμασαν και πάλι με το ίδιο αποτέλεσμα. Τό πράγμα διαδόθηκε σ' όλη την αλτοπαρέα τους, ρώτησαν και μάθανε ότι αυτό το καφέ «πράμα» λεγόταν χασίς. Σε λίγο όλο το λιμάνι «ντουμάνιαζε» από τη σακούλα των δυο αλτηών που ήταν πιά οι άνθρωποι της ημέρας.

Έπειτα το χασίς διαδόθηκε μ' εκπληκτική ταχύτητα σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις. Έγινε μόδα, έγινε συνήθεια, έγινε πάθος. 'Η λήψις του δημιουργήσε τό επικερδές λαθρεμπόριο του. Τό «πράμα» έκανε πλούσιο αρκετό κόσμο, μα κατέστρεψε και χιλιάδες δυστυχισμένους. Και αναγκάστηκε το κράτος να λάβη αυστηρά μέτρα, κι η αστυνομία να δημιουργήσει ιδιαίτερη υπηρεσία διώξεως των εμπόρων των ναρκωτικών και των θυμάτων τους.

Είδαμε πολλές φορές «χοχλαράκιδες» Ρουφούσαν την «τζούρα» τους, τη ρουφηξιά του χασίς από το ναργιλέ και κάνανε τις «γουργούρες» τους, τις «χόχλες» τους, το χαρακτηριστικό θόρυβο που κάνει το νερό του ναργιλέ καθώς ρουφάει ο πότης το ναρκωτικό. Γι' αυτό κι' όλος λέγονται και «χοχλαράκιδες».

οι χασισοπότοι που καπνίζουν το ναρκωτικό από το «Θανάση με το τρύπιο κεφάλι», το λουλά.

Ο χασισοπότης κυριεύεται συνήθως από μια μεγάλη ευθυμία. Νομίζει ότι πεταει στα σύννεφα κι ότι δεν έχει καμμία σχέση με τις θλίψεις και τις απογοητεύσεις των έγκοσμιών. Αυτή η κατάσταση διαρκεί μια δυο ώρες. Έπειτα τ' αινύρα του παραλύουν, οι κλειδώσεις του τσακίζονται και πέφτει σε μια κατάσταση αποκαυνώσεως και μετά τον ύπνο είναι πιά σωστό πτώμα. Τό πρόσωπό του είναι χλωμό, σαν του πεθαμένου, τ' αμία του έχουν χωθή στις κόγχες τους.

Σ' αυτή επίσης την κατάσταση της αποκαυνώσεως πέφτει πάλι όταν δεν έχει να πιη το ναρκωτικό του. Στον Πειραιά, τ' α παλιά χρόνια, ήταν συνηθισμένο το θέαμα των αλτηών που εκεί που βάδιζαν τους έπαιρνε ο ύπνος. Σάλευαν τότε σαν καλαμιές που τις δέρνει ο άνεμος ενώ οι εργάτες του λιμανιού που τους γνώριζαν τους φώναζαν:

— Ίσια τό κορμί σου!... Πάλι χαρμάνιασε!

Ένα από τ' α στέκια των χασισοποτών, ήταν παλιά στην πειραική ακτή, η «Σπηλιά του Δράκου». Εκεί μαζευόντουσαν για να καπνίσουν και να τραγουδήσουν τ' α ντέρτια τους με τό μπαγαλαμάδα τους.

Καμμία φορά τους μάζευε από εκεί πέρα η αστυνομία, τσακίζε τ' α μαρκουτσία κι' έσπαγε τους ναργιλέδες. Σαν τ' α θυμόντουσαν δλ' α τ' α στο κρατητήριο κατόπιν στο μεγάλο χαρμάνιλη κι' καπνίσαι, τους έπιανε τό παράπονο κι' αρχίζαν τ' α τραγούδια, τ' α μελαγχολικά τραγούδια του τέκε:

Πάει ο τέκες, πάει ο λουλάς... Γράφανε τότε στη φίλη τους γράμματα σαν τό ακόλουθο: «Μπήκα στα βάσανα. Τό χρέος σου τό ξέρεις. Ξηγήσου πονηρά».

Κι' η φίλη του χασικλή έτρωγε πράγματι τ' α σίδερα για να στείλη στον αγαπημένο της τό ναρκωτικό του.

Ο χασικλής ήταν πάντα και παλ-ληκαρός και φιλότιμος και μπσα-λής. Οί γυναίκες του υπόκοσμου τον θεωρούσαν πραγματικό άντρα, γιατί ήταν βαρύς, λιγουίλητος και ζόρικός. Κι' α αυτοί ακόμη οι αστυνομικοί που έκρανε τ' α χούγια τους, όταν στο κρατητήριο έπιανε τους χασικλήδες τό χαρμάνιλη κι' αρχίζαν να κάνουν φασαρία, ανοίγανε την πόρτα και τους φώναζαν:

— Σωπάστε, ρε άντρες!... Γυναίκες εισάστε!...

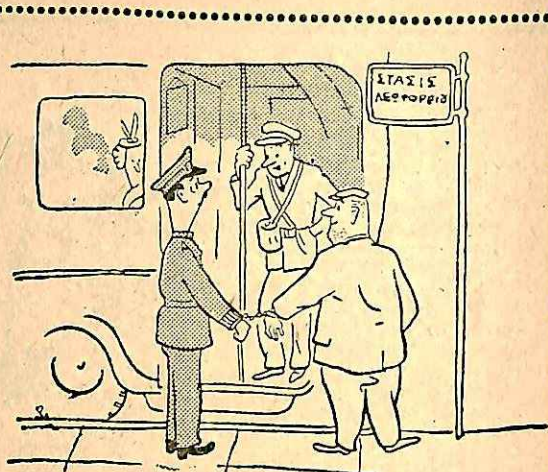
Η προσβολή ήταν μεγάλη. Οί χασικλήδες ζάρωναν στη γωνία και δάγκωναν τό μυστάκι τους. Δεν άκουγε κανείς πιά παρά τό θόρυβο που κάνανε οί χοντρές χάντρες του κομπολογιού που κυλούσαν άργα από τ' α δάχτυλα των χεριών τους.

Κι' έτσι περνούσε η ώρα μέχρι που νά τους θυμηθ' η φίλη τους και «να κάνη τό χρέος της»: Νά τους στείλη τό ναρκωτικό τους, μα που δεν έφτανε ποτέ στα χέρια τους, γιατί φυσικά τό ανακάλυπταν οί αστυνομικοί.

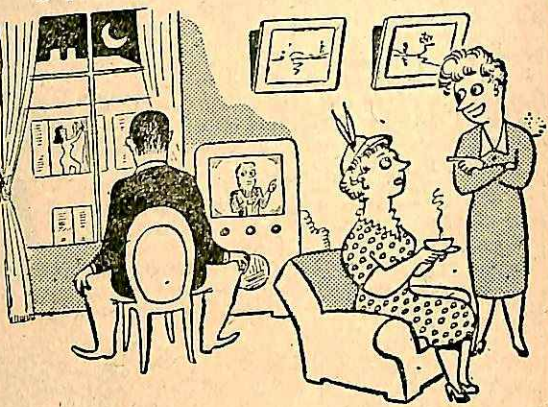
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τόν πλήρωσε με τό ίδιο νόμισμα

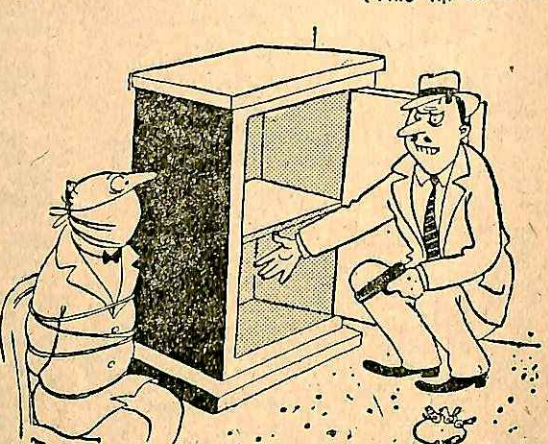
Ένας αξιωματικός της αστυνομίας, στη Φιλαδέλφεια, έκαμε τό λάθος να σταματήσει τό αυτοκίνητό του σε άπηγορευμένο μέρος. Αδιαφορώντας τότε για τό αξίματό του, ένας, αστυφύλακας της τροχαίας τουκοψε πρωτοκόλλο! Καθώς όμως τούδινε τό σχετικό έντυπο, πέταξε χάμω ένα χαρτάκι. Κι' ο αξιωματικός του έκαμε άμεσως μήνυση γιατί λέρωσε τό δημόσιο δρόμο!

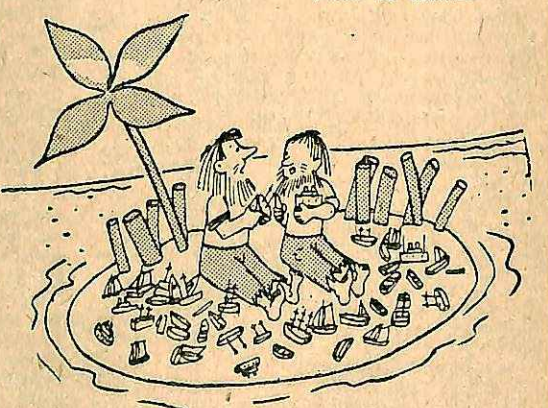
Ο είσπράκτωρ: Μιά θέσι και φεύγουμε!

— Δεν ξεκολλάει από τον δέκτη της τηλεόρα-
σεως!... (Από την «Presle»)

— Καλά δεν έχετε βάλει στην μπάντα καμμία
δεκάρα για ώρα ανάγκης; (Από τό «Samedl - Solr»)

— Θα ήταν καλύτερο να κάναμε ένα και με-
γάλο!... (Από τό «France-Dimanche»)

Οί εκλογές τελείωσαν με θόρυβο πολύ, κι' άρχισε η διαλογή την Κυριακή τό θράδου, οί τυχεροί κατάρθωσαν να μπουνε στη Βουλή και τους πολλούς τους έφαγε, άδόξως, τό σκοτάδι!

Καθάρισε η κατάσταση, σύχασε κάθε κόμμα και μόνον δεν καθάρισαν οί τοίχοι μας άκόμα, που πιθανόν να μείνουν, μοιραίως, οί καύμενοι, μέχρι τις άλλες εκλογές με φάτσες... μπλαστρω-
(μένοι!)

Γι' αυτό, χωρίς περιστροφές και να πολυσκεφτώ, αυτούς τους τοίχους φρόντισα να τους έπισκεφτώ, γιά να μου πουν τ' α βάσανα, που τράβηξαν δυο μή-
(νες κι' όσον καιρό γινόντουσαν εκλογικές κομπίνες. Κυρίως όμως να μου πουν τ' α άκουσαν, στην τύχη, εφ' όσον, όπως λέγεται, έχουν αυτιά κι' οί τοίχοι!)

Ντουβάρια γύρισα πολλά, μ' αυτή την ευκαιρία, μαζί τους τ' α κατάφερα ν' ανοίξω φλυαρία και μούπαν πράγματα σοφά, κατά τό μάλλον κι' είχαν μια τέτοια μάρφωσι έγκυκλοπαιδική, που δεν την έχουν, άσφαλώς πολλοί συνάδελφοί των, ήγουν τουτέστιν δηλαδή, πολλοί πολιτικοί!

«— Βρέ τ' ήταν τούτο τό κακό, μου λέει ένα ντου-
(βάρι, ως τώρα δεν γνωρίσαμε ποτέ μας τέτοια χάλια, μόνονα που δεν νοιώσαμε πολύ μεγάλα δάρη, διότι μας φορτώσανε με... άδειανά κεφάλια!

» Κεφάλια κάθε μιάς μορφής και σχήματος ιδίως, την πρόσφί μου σκέπασαν τελείως κι' αϊφινιδίως, και μετά πάροδον ώρών, η και λεπτόν άκόμα έρχοταν και τ' α σκέπαζε τ' αντίπαλο τό Κόμμα. Και μούκανε κατάπληξιν έν περιπτώσει πάση, πώς ένα Κόμμα έσπευδε τό άλλο να σκεπάσει, εφ' όσον έχουν ως άρχην να βρίζονται, ν' άρπά-
(ζωνται και σ' όλα τ' α ζητήματα... ν' αλληλοεσκεπάζονται!

» Μάχες σωστά όμηρικές συνάπτανε γραμμή, γιά να εξασφαλίσουνε μιάς μάντρας στίβαμη. Υποψηφίων παλαιών και νεοσών λεφούσια... από τ' α ημερώματα μιάς έκαναν χιουρούσια... Σαν τους άγρίους έπεφταν και σαν τους κανιβά-
(λους) τόν τοίχο τόν καλύτερο ν' άρπάξουν άπ' τους άλλους και με τ' α πράξεις των αυτών και τ' α παρεκτροπές των, δρισκόμαστε ένώπιον χιλιάδων... τοιχαρπά-
(στων!

» Ο,τι κολλούσανε οί μόν τό σκέπαζαν οί άλλοι κι' αλευροκόλλας έκαναν άνείπωτη σπατάλη. Χιλιάδες τόννους άλευρα έξόδεψαν τ' α Κόμματα, κι' άς λήη κοσμάκης και ντουνιάς, άμάν γιά... ξε-
(ροκόμματα! Τού Καναδά τ' α σιτηρά μετέτρεψαν σε κόλλα και άς τινάζουν οί φτωχοί κι' οί άποροι τ' α!...
(κωλά!

» Έξαιρέσι μοναδική, σ' αυτό τό πανηγύρι, ο Κουλουμβάκης ο Στρατής μονάχ' άποτελούσε, γιάτι με λόγους τό κοινόν, συνήθως, συνεγείρει, και πουθενά τ' α φάτσα του ο φίλος δεν κολλούσε. Αλλά κι' όσάκις τύχαινε να διαφωμιστή, πινέλα... αλευροκόλλες ποτέ δεν σπαταλούσε, δεν ήθελε των κολλητών κορόιδο να πιαστή κι' αυτές τις προκηρύξεις του με... σάβλο τις
(κολλούσε!

Δυσέντευξι
με τ' α...
ΝΤΟΝΒΑΡΙΑ

» Κατάπληξιν δοκίμασα, επίσης μέσα σι' άλλα, διότι δεν αντίκρυστα του Χέλμη την κεφαλή. Ούτε σ' έμένα, δηλαδή, ούτε και σ' άλλη μάντρα, διέκρινα τον προσφιλή και λατρευτό σας άντρα. Χωρίς ρεκλάμα, βέβαια, δεν θάμεινε έντελώς, αλλά «πανώ» θά κρέμασε, σε στύλους άσφαλώς, γιάτι καθώς άκούστηκε να λήη κάποιος υπάλληλος, ο Χέλμης είνε μοναχά γιά... κρέμασμα κατά-
(ληλος!

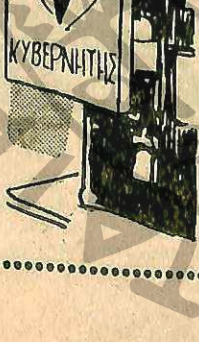
» Έντύπωσι μου έκανε μεγάλη, τέτοιες μέρες — κι' όμολογώ ειλικρινώς δεν ξεπλάγην άδικα, — γιάτι πολλοί φερέλιδες και μέλλοντες πατέρες τ' α φάτσα τους κολλούσανε μπροστά σε... ρολο-
(γιάδικα! Μητσιάλη δόξαν ζήλεψαν κι' εκείνοι μ' άλλα λόγια και τό βουλευτηλίκι τους τό θεωρούσαν τρόπον γιά να μπουν έλεύθερα να φέρνουνε ρολόγια και... ξύπνητ' α, πρό παντός, στον εύκλη-
(μας τόπον. Τ' α ξυπνητήρια, ειδικώς, άφάνταστα χρειάζονται, δι' όσους όνειρεύονται τό κοινοβουλευτήριον, γιά τ' ας φυλές τ' α... ξύπνημα» να λένε πώς
(εργάζονται κι' ότι σημαίνουν «έθνικόν τ' ας χώρας... έγερτ' α...
(ριον»!

» Δεν έμειναν κοντολογής, ντουβάρια και χαλά-
(σμάτα, που να μην έχουν εύειδη κι' έλπιδοφόρα πλάσματα και πλειστοί όσοι έφτασαν άκόμα στο σημείον «προφίλ» κι' άνφάς» να κολληθούν και στο...
(Τρελλοκομείον! Τού Δρομοκαϊτείου μας τους τοίχους έγεμισανε, κι' ιδιαιτέρως τού Δαφνίου τις πόρτες προτιμήσανε, γιάτι θά ειπαν σίγουρα κι' έν πλήρει πεποιθήσει: «Ίσως δρεθη κάνας... τρελλός κι' έμιας να μιάς
(ψηφίση»!

» Παρεξηγήσεις έγιναν, έν τέλει, συνεχείς, μα και συμπώσεις ευτυχείς, πολλάκις κι' άτυχείς, άφου, τυχαίως, έβλεπε κανένας τον Τσαλδάρη σε κάποιο τοίχο κεντρικό με πόζα και καμυρί και διάβαζε κατάπληκτος σ' αυτό τό ίδιο μέρος και κάτωθεν του ακριβώς: «Σαλαμία τού... άέ-
(ρος»! » Τόν Σοφιανόπουλο, μετά, διέκρινα τυχαία, — μέσ' τ' αν τοιχοκολλησών την τόση στριμωξιά — κι' είχε κολλήσει ακριβώς πλάι του, η Τροχαία μιά πινακίδα πούγραφε: «Βαδίζετε... δεξιά»!

» Ο Παπανδρέου, τελικώς στο «κέντρον» του, τ' α ό-
(ποιόν θρίκεται, όπως ξέρετε, έν μέσω... έρείπιών, είχε κολλήσει ένα «πανώ» τεράστιο μπροστά του και τό κοινόν άμφέβαλλε άν είνε στα σωστά του, γιάτι διευτυμπάνιζε δυο μήνες, μάλλον δυσμιο, με κεφαλαία γράμματα την λέξη... «Ανοικτοδδ-
(μηση»! » Αυτά κι' άλλα χειρότερα, χωρίς ύπερβολές, συνέβησαν... σ' ένα δελφε στην πόλι μας που λές και δισεκατομμύρια πολλά σπαταλήθηκαν, άπ' όσους υποψηφίους στον τοίχο κολληθήκανε. Γι' αυτό κι' όσους άπέτυχαν τους κλαίω τους δυ-
(στύχους, γιάτι τ' α παραδάκια τους πετάζανε και πάνε κι' ένώ ζητούσανε να δούν τ' α φάτσα τους στους τοίχους
(τοίχους γιά χρόνια τ' α κεφάλια τους στον... τοίχο θά
(χτυπάνε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η «ΙΩΤΗΡΙΑ ΛΥΣΙΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΑΚΗΣ: Κοινός τύπος, κοινό μυαλό, κοινή εμφάνιση. 35 χρονών. ΚΩΣΤΑΣ: Παρόμοιος σε... κοινότητα με το διακριτικό πως έχει πολλά λεφτά. Άρα, υπερόχη αναμφισβήτητος. ΛΕΛΑ: Κοινό, νάστιμο κοριτσάκι. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ: Επίσης κοινή. Δύο βοηθητικά πρόσωπα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Κώστα)

ΤΑΚΗΣ: Μά σοβαρολογείς τώρα πως θα παντρευτείς τη Λέλα;
ΚΩΣΤΑΣ: Τι άλλο να κάνω; Μούχει κολλήσει σαν τσιμπούρι. Αυτή δεν είναι Λέλα. Είναι... βδέλλα!

ΤΑΚΗΣ: Γελοίο το καλαμπούρι σου, ύπας κι' η σκέψι σου να την παντρευτείς. ΚΩΣΤΑΣ: Δυστυχώς είν' αδύνατο να γίνη αλλιώς. Με πιέζει, μ' εκδιάζει, μ' απειλεί, φωνάζει μέσ' το δρόμο, μου κάνει φοβερές σκηνές...

ΤΑΚΗΣ (διακόπτει): Μά γιατί της τό επιτρέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Τι να κάνω; Έχει δλέψεις το μεγάλο της «άτου». Ότι την ξέθεσες!

ΤΑΚΗΣ: Πώς την ξέθεσες;

ΚΩΣΤΑΣ: Αφού δήλωσα πως την αρραβωνιάζομαι κείνο το βράδυ στο «πάρτυ» του Χαρίδημου.

ΤΑΚΗΣ: Κείνο το βράδυ ήσουν μεθυσιμένος.

ΚΩΣΤΑΣ: Μεθυσιμένος, ξεμεθυσιμένος

μια φορά είπα πως την αρραβωνιάζομαι. Εκεί απάνω έχει κάτσει αυτή και μ' εκδιάζει.

ΤΑΚΗΣ (σά να εμπνέεται τη λύσι τη σωτήρια): Εύρηκα!
ΚΩΣΤΑΣ (δυσπίστα): Τι «εύρηκες»; Μια λύσις υπάρχει μόνο. Να παντρευτώ και να τη χωρίσω.

ΤΑΚΗΣ: Είσαι ήλιος! "Αν την παντρευτείς, δεν θα σε χωρίση αυτή. Θάχουμε νέα βάσανα, διατροφές, σκοτούρες, δικαστήρια, και στο τέλος για να πάρουμε το διαζύγιο θα ξοδέψεις τα μαλλιά της κεφαλής σου.

ΚΩΣΤΑΣ (παγωμένος): "Έχεις δίκιο! ("Επειτ' από μικρή σκέψι). "Ε, τί να κάνω, λοιπόν; Δεν μπορώ βέβαια... να τη σκοτώσω!

ΤΑΚΗΣ: "Οχι, φυσικά. "Αλλ' αφού σου λέω πως βρήκα τη λύσι;

ΚΩΣΤΑΣ (ανυπόμονα): "Ε, πέστην λοιπόν!

ΤΑΚΗΣ (με υπερήφανο ύφος για τη μεγαλοφυΐα του): Θα της ομολογήσης άποψε, με συντριβή, πως είσαι παντρεμένος! Και θα της πής μάλιστα πως έχεις και δυο παιδιά!

ΚΩΣΤΑΣ (Μ' άπογοήτευσί): Αυτό είναι;

ΤΑΚΗΣ: Μη διάζεσαι! "Έχει και συνένεια. Συγχρόνως, θα παρουσιάστ' εδώ στο γραφείο σου, η γυναίκα σου μαζί με τα παιδιά σου!

ΚΩΣΤΑΣ: "Ε... Μήπως τρελλάθηκες;

ΤΑΚΗΣ: Διόλου! Είμαι πάρα πολύ καλά στα μυαλά μου. Για γυναίκα σου, θα παρουσιάστ' μια πολύ γνωστή μου κυρία, πούχει και δυο χαριτωμένα παιδιά. Και, το ένα ξη έτών και το άλλο έννεα. Θα συνεννοηθούν προηγουμένως, κι' εσύ μόλις τη δης θα πής στη Λέλα: «Να σου συστήσω τη γυναίκα μου!»

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' αν τη βουτήξ' απ' τα μαλλιά;

ΤΑΚΗΣ: "Ας τη βουτήξ'η. Τί σε νοιάζει; Μια φορά εσύ θα γλυτώσης από τη Λέλα! Αυτό είναι το πλάν!

(Σκέψις 35', δευτερολέπτων).

ΚΩΣΤΑΣ: "Έχεις δίκιο! Είναι ή μόνη λύσις! Σε συγχαίρω!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο ίδιο μέρος).

ΚΩΣΤΑΣ (ταραχμένος): Λοιπόν... πρόσεχε! "Όταν θα της έχω ομολογήσει πιά πως είμαι παντρεμένος θα χτυπήσω με τρόπο το κουδούνι που είν' απάνω στο γραφείο μου. "Εσύ θα γνέψης απ' το πα-

ράθυρο του πλავινού γραφείου στην κυρία ν' ανέβη. Συμφωνοί;

ΤΑΚΗΣ: Σύμφωνοι.
ΚΩΣΤΑΣ: Μου φαίνεται πως θα τα καταφέρω καλά. Είν' έξυπνοτάτη. "Αλλα και τα παιδιά τα θασκάλεψε ώρα να με πούνε «μπαμπά» και να πάρουνε μια σακούλα καραμέλλες που θάχω πάνω στο τραπέζι. (Με φόβο). Λες να κάνουν αυτά καμιά γκάφα;

ΤΑΚΗΣ: "Αποκλείεται! Θάχουνε το νου τους στις καραμέλλες.

ΛΕΛΑ (μπαίνει): Γειά σας!

ΚΩΣΤΑΣ: Καλώς τη.

ΤΑΚΗΣ (κλείνοντας το μάτι στον Κώστα): Λοιπόν, εγώ σας αφήνω. (Φεύγει).

ΛΕΛΑ (δράζει τα γάντια της): Τι είν' αυτό το τόσο σοβαρό που έχεις να μου πής και με κάλεσες... επίσημως στ' γραφείο σου;

ΚΩΣΤΑΣ (Ανάβει τσιγάρο): Λέλι μου... είν' ένας παλάνθρωπος!

ΛΕΛΑ: "Εσύ;

ΚΩΣΤΑΣ (με συντριβή): Ναί!... Είναι περιττές οι περιστροφές. Σε κοροϊδεύα αίσχρά!... (Χτυπώντας με τρόπο το κουδούνι και κατεβάζοντας με «ντροπή» το κεφάλι). Είμαι παντρεμένος! "Εί έχω και δυο παιδιά!

ΛΕΛΑ: Τι!... ("Εξαλλή). Παντρεμένος; Και με δυο παιδιά; Κτηνος! "Ελεεινό!

Απατεώνα!

ΚΩΣΤΑΣ: "Ο,τι και να μου πής το αξίζω. Θα δώ τώρα με τί τρόπο θα σε αποζημιώσω... ("Ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει ή κυρία με τα δυο παιδιά). Σιωπή, τώρα σε παρακαλώ! "Η γυναίκα μου!...

Α' ΠΑΙΔΑΚΙ: Μπαμπά! Μπαμπά!

Β' ΠΑΙΔΑΚΙ: "Α! "Εδώ είσαι θεία Λέλα;

Η ΚΥΡΙΑ (στη Λέλα): Λέλα!... Τί θέλεις εδώ;

ΛΕΛΑ (εξαλλή): Βρέ παλάνθρωπε! Αυτή είναι ή γυναίκα σου; Είμαστε παιδικές φίλες και την ξέρω πολύ καλά! Σκηνοθεσία μούκανες;

Η ΚΥΡΙΑ: "Εσένα ήθελε να ξεφορτωθώ; "Α, τον έλεεινό!

ΛΕΛΑ (του αστράφτει ένα χαστούκι): Νά, για να μάθης. (δευτερο). Νά μάθης να κοροϊδεύς τα κορίτσια! (τρίτο). Κτηνος!... (τέταρτο). Θα με πάρεις όπως θες!... (Στην Κυρία). Βοήθα κι' εσύ!

Η ΚΥΡΙΑ (του δίνει μια τσαντιά στο κεφάλι): Θα την πάρης!

ΚΩΣΤΑΣ (τρεμόντας): Θα την πάρω!

ΤΑΚΗΣ (μπαίνει θριαμβευτικά): "Ε, μην κάν'ετ' έτσι, δεσποινίς Λέλα! "Αφού ό άνθρωπος... ήτανε παντρεμένος;

(Οί δυο γυναίκες αφήνουν τον Κώστα κι' αρχίζουν να δέρνουν τον Τάκη).

ΤΑΚΗΣ: Κώστα! Σώσε με!

ΚΩΣΤΑΣ: "Εγώ να σε σώσω;... Θα σ' αφήσω να σε λυντσάρουνε!

ΕΦΙΛΟΝ

Ευθύμο λόγια

— Γιατί δημοσίευσες στις εφημερίδες μιάν άγγελία ότι πούλας το σαξόφωνό σου;

— Γιατί είδα το γείτονά μου που μπήκε σ' ένα όπλοπωλείο κι' αγόρασε ένα περίστροφο!

★
"Ο ύπάλληλος στο δεινυνητή: Ξέρετε, κύριε διευθυντά... μου είπε ή γυναίκα μου να σας ζητήσω αύξηση...

★
"Ο διευθυντής: Πολύ καλά... Θα ρωτήσω κι' εγώ τη γυναίκα μου, αν πρέπει να σου δώσω!...

★
"Ο κύριος στον καινούργιο σωφέρ:

— Πόσον καιρό ήσουν στην υπηρεσία του προηγούμενου άδεντικού σου;

— Ως την ημέρα του θανάτου του, κύριε.

— Κι' από τί πέθανε, ό καυμένος;

— Από αυτοκινητιστικό δυστύχημα...

★
— Μάλιστα, αγαπητέ μου, μόλις ό δικαστής είδε τη γυναίκα μου, ένεκρине άμέσως την αίτησι διαζυγίου.

— Μπα! Γιατί;

— Γιατί ήταν ό πρώτος της άντρας!...

Πριν κατακλιθίτε μη ξεχάσετε να φορέσετε το στηθόδεσμο.

Ο στηθόδεσμος ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ο στηθόδεσμος είναι απαραίτητος κατά τη νύχτα. "Αλλά, πρώτα-πρώτα, είναι απαραίτητο να φορή ή γυναίκα στηθόδεσμο;

Οί σύγχρονοι αισθητικοί επιστήμονες δεν διατάζουν ν' απαντήσουν καταφατικά σ' αυτό το ερώτημα. "Ο στηθόδεσμος, μάς λένε, είναι απαραίτητος στη γυναίκα από τη στιγμή που τα στήθη της θα πάρουν τον οριστικό σχηματισμό τους. Χωρίς αυτόν, είναι αδύνατο, έπειτα από μιά ώριστη ηλικία, να διατηρήσουν το σχήμα και την ελαστικότητά τους.

Τα στήθη είναι πράγματι το πιο ευαίσθητο μέρος του γυναικείου σώματος. "Αποτελούνται από τρία ευδιάκριτα μέρη:

1ον. Το μαστικόν αδέννα.
2ον. Τον λιπαρόν ιστό που τον περιβάλλει, και 3ον. Το δέρμα, που καλύπτεται έξω-γερικα από τον υποδόρειο ιστό. Αυτός ό ιστός άποτελεί συνέχεια του ιστού του λαιμού και της θωρακοκοιλιακής περιοχής.

"Αντίθετα μ' άλλα όργανα, που στηρίζονται πάνω σε ισχυρά στηρίγματα, το στήθος, μ' όλο που έχει τόσο μεγάλη ανάγκη, δεν συγκρατείται από τίποτε σχεδόν. Αυτή την έλλειψη, το δέρμα και ό υποδόρειος ιστός πρέπει να την αντιμετώπισουν με τις δικές τους δυνάμεις, χωρίς άλλη βοήθεια.

"Ο μαστικός αδής δεν συνδέεται με τους στήθους μύς. Καί ή απόδειξι είναι ότι αί συσπάσεις αυτών των μυών δεν προκαλούν καμιά αντίστοιχη κίνησι του μαστικού αδένα, ενώ, αντίθετα, ή σύσπασις των δερματικών μυών του λαιμού έχει άμεση επίδρασι σ'

αυτόν. "Αλλ' όι μύς αύτοι είναι πολύ άσθενείς και δεν έχουν τη δύναμι να συγκρατήσουν το στήθος που, σύμφωνα με τους νόμους της βαρύτητας, φέρεται διαρκώς προς τα κάτω.

Είναι αυτόνοτο, λοιπόν, ότι άρκει ή παλαική άσφορή για να προκληθ ή χαλάρωσις του στήθους, με άποτέλεσμα ή μικρή ή μεγάλη παραμόρφωσις του.

"Αλλά ποιές είναι οι κυριώτερες αίτιες που προκαλούν την χαλάρωσι του στήθους;

"Αν αφήσουμε κατά μέρος ώρισμένες παθήσεις των αδένων έσωτερικής έκκρίσεως, που έχουν άμεση επίδρασι στο γυναικείο στήθος, οι αίτιες που προκαλούν αύτη ή χαλάρωσι είναι κυρίως οι ακόλουθες δύο:

α) "Η άπίσχνασις ή, αντίθετα, ή πάχυνσις του σώματος. Κατά κανόνα, κάθε σημαντική αύξισις ή ελάττωσις βάρους έπιφέρει μιά αντίστοιχη τροποποίησι του όγκου, του σχήματος και της σταθερότητος του στήθους.

β) "Η συνεχής ταλάντευσις του στήθους, που δεν προσατεύεται από τον κατάλληλο στηθόδεσμο.

Το μόνο πράγμα που συγκρατεί το στήθος είναι το δέρμα της μαστικής περιοχής. "Όταν, όμως, για έναν οποιονδήποτε λόγο, αυτό το δέρμα χάσ'ην ελαστικότητά του, τότε το στήθος παθαίνει χαλάρωσι και παραμορφώνεται.

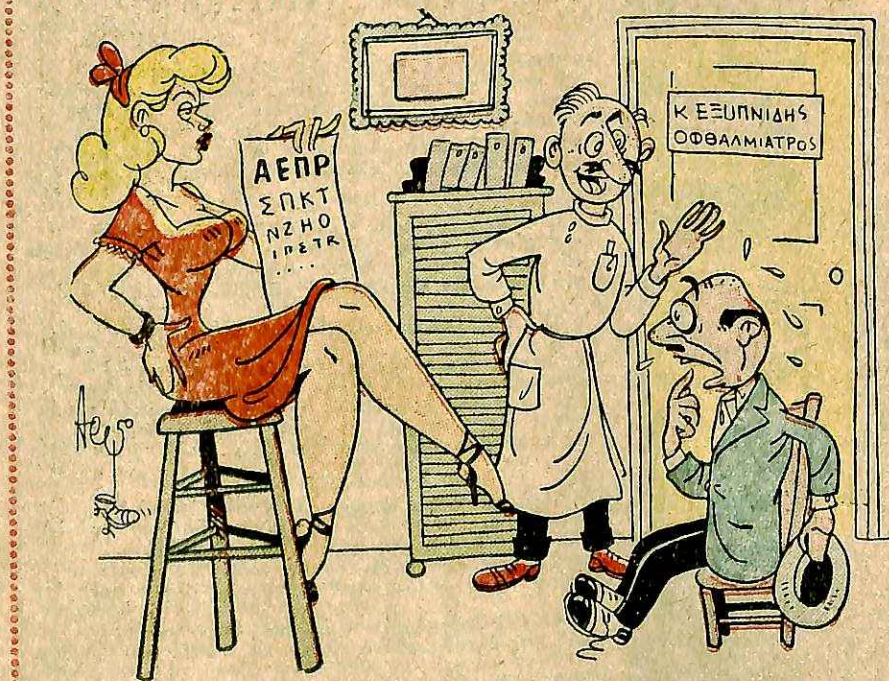
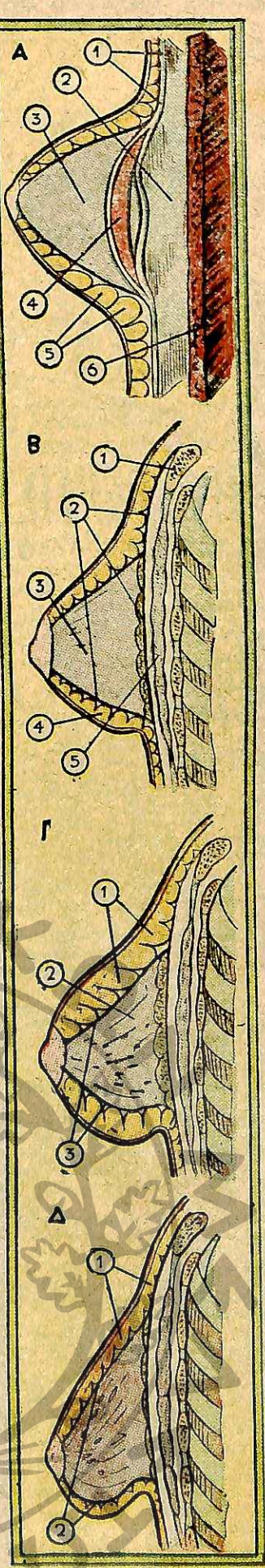
Το δέρμα της μαστικής περιοχής χάνει την ελαστικότητά του σ' όυο περιπτώσεις: "Η όταν υπερπληρώνεται από λίπος, που καταστρέφει την ελαστικότητά των ινών ή όταν μαραινεται, συνεπεία γενικής ή τοπικής άπίσχνασεως. "Η χαλάρωσις είναι συνήθως έπειτα από την έγκυμοσύνη, όταν δεν ληφθούν έγκαιρας τα κατάλληλα προστατευτικά μέτρα. Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι ή υπερβολική διόγκωσις των στήθων κατά την περίοδο της κυφορίας προκαλεί διαστολή των ελαστικών ινών καθώς και του υποδορείου ιστού. "Η επάνοδός των στην προηγούμενη κατάστασι δεν είναι πάντοτε εύκολη. Το ίδιο φαινόμενο προκαλείται και όταν ή ταλάντευσις του στήθους είναι συνεχής.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι ό στηθόδεσμος είναι άπαραίτητος για ή διατήρησι του γυναικείου στήθους.

"Αλλ' ή γυναίκα πρέπει να τον φορή και την νύχτα; Ναί, άπαντούν άδίστακτα οι σύγχρονοι αισθητικοί επιστήμονες. Γιατί το στήθος δεν παραμένει άκίνητο, όποι-αδήποτε κι' αν είναι ή στάσις που ή γυναίκα δίνει στο σώμα της όταν κοιμάται.

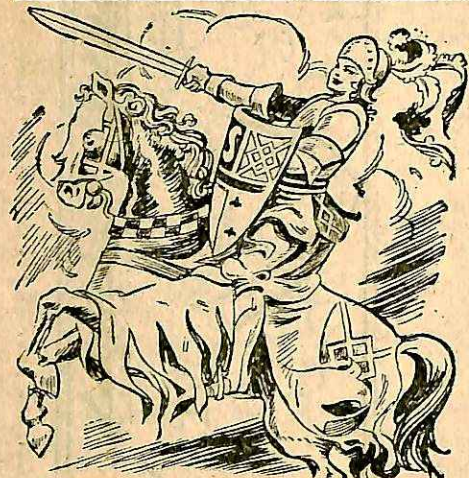
"Ο στηθόδεσμος της νύχτας πρέπει να συγκρατή τα στήθη όχι μόνον από το κάτω μέρος, αλλά και από τα πλάγια. Πραγματικά, τα κάτω, ενώ όταν ή γυναίκα είναι πλავίασμένη πέφτουν έπίσης προς τα έξω ή προς τα μέσα. Γι' αυτό, ό στηθόδεσμος της νύχτας πρέπει να συγκρατή τα στήθη από παντού χωρίς να έμποδίση την άναπνοή.

Α. Κάθετος τομή του στήθους, που δείχνει την άκριβή ανατομική μορφή του. 1) "Υποδόρειος ιστός. 2) "Οπίσθιος φύλλον του υποδορείου ιστού. 3) "Εμπρόσθιον φύλλον του υποδορείου ιστού. 4) Μαστικός αδέν. 5) Στρώμα λίπους. 6) Στήθικός μύς. Β. "Ο μαστικός αδής δεν έχει την παραμικρή έξαρτησι από τον στήθικόν μύν. Μόνον το δέρμα και ό υποδόρειος ιστός τον συγκρατούν στη θέσι του. 1) Κλείς. 2) Σύστημα διατήρησεως της σφαιρότητας του στήθους. 3) Μαστικός αδής. 4) Λιπαρά κύτταρα. 5) Στήθικός μύς. Γ. "Υπερτροφική παραμόρφωσις του στήθους. 1) "Υπερτροφικά λιπαρά κύτταρα. 2) Μαστικός αδής. 3) Διαστολή των ινών του υποδορείου ιστού. Δ. Παραμόρφωσις του στήθους λόγω άπίσχνασεως. 1) "Ατροφικά λιπαρά κύτταρα. 2) "Ινες του υποδορείου ιστού σε κατάστασι χαλάρωσεως.

— Μείνετε ήσυχος, κύριε. Με τρεις-τέσσερες έπισκέψεις θα ξαναβρήςτε άπολύτως την όρασί σας μ' αύτη ή νέα μέθοδος!...

(Του "Αρχέλαου).

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η γαλέρα του Μετιούμπ ανοίγεται στο πέλαγος. Η δούκισσα κι' οι σύντροφοί της την βλέπουν ξεφηνικά στο βάθος του ορίζοντος κι' ετοιμάζονται να πολεμήσουν απειλησμένα. Πραγματικά, ακολουθεί ένας αγών λυσσαλέος. Ο Λα Ουσιέρ τραυματίζεται. Οι Χριστιανοί υποκύπτουν στο τέλος και οι Τούρκοι τους αιχμαλωτίζουν. Πάνω στη γαλέρα του Μετιούμπ βρίσκεται κι' ο Πολωνός, ξαμότης Λακζίνσκου στον οποίο η δούκισσα μιλάει με περιφρόνησι για την άτιμη προδοσία του.

Μείνε ήσυχος, γενναίε μου! 12ον του ψιθύρισε στ' αυτό, σαν να μπορούσε να την ακούσει. Η Έλεονώρα θα έκδικηθι για σένα. Έκαμε έπειτα ένα νόημα στους Έλληνες που κρατούσαν το φορείο. Οι Τούρκοι παραμέρισαν. Κι' οι τέσσερες Έλληνες, ακολουθούμενοι απ' την Έλεονώρα, τον Έλ - Καντούρ και τους υπόλοιπους Χριστιανούς, πέρασαν στη γαλέρα, πάνω από μια πρόχειρη γέφυρα που ένωσε τα δυο πλοία.

Ο Μετιούμπ κι' ο Πολωνός τους μιμήθηκαν, ενώ συγχρόνως μερικοί απ' τους στρατιώτες τους ελευθέρωναν το πλήρωμα του τρεχαντηριού.

Πηγαίνετε τον στο νοσοκομείο, διέταξε ο Μετιούμπ εκείνους που μετέφεραν τον πληγωμένο. Έσύ, δούκισσα, έλα μαζί μου.

Γιατί δεν μ' αφήνεις κοντά του; ρώτησε η Έλεονώρα. Είναι άρραδωνιαστικός μου.

Δεν έλαβα καμιά διαταγή γι' αυτό, απάντησε ο Μετιούμπ. Ο' αποφασίση ή Χαράτζα, όταν φτάσουμε στο Χουσσίφ. Αφίσε με τουλάχιστον να τον δω, πριν πέση ο ήλιος και μηπ στον κόλπο το πλοίο σου.

Θα σου κάνω αυτή τη χάρη. Γιατί σε θαυμάζω, μ' έλο που με πρόσβαλες θανάσιμα μπρός στους άντρες μου και με νίκησες μπροστά στην άνεψιά του πασά... έμένα που με θεωρούσαν ανώτερο απ' όλους τους ξιφμαχούς, έκτος απ' το Λέοντα της Δαμασκού!

Η δούκισσα τον κύτταξε με κατάπληξη. Δεν περίμενε να βρη τέτοια μεγαλοψυχία σ' ένα Μουσουλμάνο.

Ναί, σε θαυμάζω, ξαναείπε ο Τούρκος που φάνηκε πως είχε αντίληψη την έκπληξη της. Πρώτ' απ' όλα είμαι στρατιώτης, κι' εκτιμώ την αξία του αντιπάλου μου, είτε άντρας είναι είτε γυναίκα. Αγαπώ τα παλληκάρια, ίσως περισσότερο κι' απ' τη Χαράτζα. Κι' είμαι περήφανος που αναμετρήθηκα με το νικητή του Λέοντος της Δαμασκού!

Θα μ' αφήσης λοιπόν να δω τον υποκόμητα;

Ναί, άπόψε.

Και θα φροντίσης να τον περιποιηθούν;

Σάν αδελφό μου. Άλλά μ' έναν δρο.

— Ποιόν; — Ότι θα μου μάθης εκείνη την τρομερή κρυφή σπαδιά σου. Μα τον Προφήτη, αν ήθελες, θα μ' είχες σκοτώσει! Εγώ στη θέσι σου δεν θαίουν τόσο μεγαλοψυχός, και μάλιστα μπροστά σε μια γυναίκα σαν τη Χαράτζα.

— Τί πιστεύεις πως θα με κάνη ή άνηψιά του πασά;

— Δεν ξέρω. Κανείς δεν μπορεί να ξέρη κατά βάθος τη Χαράτζα, ούτε και να μαντέψη τις σκέψεις της. Είναι ιδιότροπη σαν τους ανέμους της Μεσογείου.

» Μα έλα τώρα, μην άρνούμε, γιατί έχω να δώσω πολλές διαταγές.

Η δούκισσα άκολουθήσε τον Τούρκο στο καρρέ της πρύμνης. Αφού διέσχισε την τραπέζα, ο Μετιούμπ σταμάτησε μπροστά στη γερή πόρτα μιάς καμπίνας.

— Πέρασε μέσα, είπε στη δούκισσα. Και μείνε ήσυχη! Δεν έχεις να φοβηθής τίποτε, όσο θα βρίσκεσαι στη γαλέρα μου. Μα άνησυχώ για τον υποκόμητα.

— Βρίσκεται τώρα κοντά του ο γιατρός του πλοίου. Θα τον περιποιηθι σαν να έπρόκειτο για μένα τον ίδιο.

Η δούκισσα μήκε σε μια άνετη καμπίνα, έπιπλωμένη με ανατολίτικη πολυτέλεια. Ο Μετιούμπ έκλεισε καλά την πόρτα και είπε σε δυο ναυτες όπλισμένους με γιαταγάνια και με πιστόλια:

— Να μη μη κανείς έδώ μέσα! Μόνον ένας εξαιρείται: ο καπετάνιος των γενιτσάρων.

Όταν ξαναέθηκε στη γέφυρα, ή γαλέρα είχε ξεκινήσει κι' όλας για το ταξίδι της. έπιστροφής, ρυμουλκώντας το άλλο πλοίο. Μόλις ο Μετιούμπ είχε δώσει μερικές διαταγές στους αξιωματικούς του, τον πλησίασε ο Πολωνός, που είχε βγη απ' το νοσοκομείο.

Ο πληγωμένος πηγαίνει άσχημα, του είπε. Είναι άδύνατον να του βγάλουν τη σφαίρα, που του έχει τρυπήσει το άριστο πλεμόνι.

— Θα πεθάνη λοιπόν;

— Χμ, είναι πολύ πιθανόν... είπε ο Πολωνός, κουνώντας το κεφάλι του.

Αυτό μ' άνησυχεί, δήλωσε ο Τούρκος. Είχα υποσχεθι στη Χαράτζα ότι θα της πάω ζωντανούς όλους τους αιχμαλώτους.

— Μπα, ένας μετελάς λιγώτερος...

— Γιατί το λες αυτό καπετάνι;

— Έχω κάποια ιδέα... Πες μου, έσύ που ξέρεις από καιρό τον άνεψι' του πασά, τί λες να κάνη τον καπετάν - Φουρτούνα;

— Το ίδιο με ρώτησε κι' ή δούκισσα. Μα ποιος μπορ' να μαντέψη τις αποφάσεις αυτής της ιδιότροπης γυναίκας;

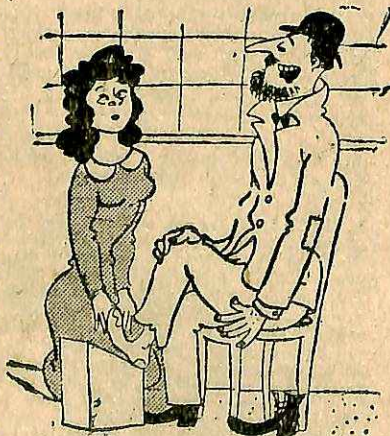
— Λες να τη σκοτώση;

— Πάντως, είναι πύρ και μανία έναντιόν της.

— Έγώ δεν θα το επιτρέψω ποτέ!

Ο Μουσουλμάνος χαμογέλασε με σίκο.

— Έσύ; είπε. Μα δεν ξέρεις λοιπόν ότι ή Χαράτζα έχει την προστασία του μεγάλου ναυάρχου και δεν δίνει πεντάρα για το Μουσταφά;

— Μυριστήκατε βλέπω άμέσως τί ήθελα!...

(Από το «ICI Paris»)

— Ναί, αλλά ή γυναίκα αυτή μου άνήκει κανονικά, έφ, όσον έγω άποκάλυφα την άληθινή της ταυτότητα.

— Δεν ξέρω αν ή Χαράτζα θα συμφωνήση μαζί σου...

— Δυστυχία της, αν θελήση να τη σκοτώση, είπε ο Λακζίνσκου μ' άπειλητικό τόνο.

Ο Μετιούμπ τον κύτταξε ειρωνικά.

— Βλέπω πως ενδιαφέρεσαι πολύ για τη ζωή αυτής της Χριστιανής! του είπε.

— Δεν έχω να σου δώσω εξηγήσεις!

— Μα δεν μου χρειάζονται. Καταλαβαίνω.

— Πού βρίσκεται τώρα αυτή ή γυναίκα;

— Στην τρίτη καμπίνα.

— Πρέπει να την ιδώ.

— Δεν έχω διαταγή να σ' έμποδίσω, απάντησε ο Μετιούμπ. Σε προειδοποιώ μόνον ότι δεν μπορείς να την άγγίξης, ούτε να την προσβάλης με κανένα τρόπο.

— Που να σε πάρη ο διάβολος, σκυλότουρκε! μουμούρισε ο Πολωνός άναμεσα στα δόντια του, ενώ άπομακρυνόταν. Καταραμένοι νάσαστε όλοι σας, μαζί με τον Προφήτη σας!

Κατέθηκε στο καρρέ της πρύμνης, έκαμε νόημα στους δυο φρουρούς να παραμερίσουν και μήκε στην καμπίνα, λέγοντας:

— Επιτρέπετε, κυρία;...

Η δούκισσα καθόταν σ' ένα μικρό ντιβάνι, αντίκρου στο παράθυρο. Είχε καρφωμένο το βλέμμα της στη θάλασσα και φαινόταν βυθισμένη σε όδυνηρές σκέψεις, όπως έδειχνε ή έκφρασις του προσώπου της και δυο δάκρυα που άμπαμπαν σαν μαργαριτάρια στις άκρες των ματιών της.

— Κυρία! επανέλαβε ο Πολωνός, νομίζοντας πως δεν τον είχε άκούσει, με το θόρυβο που έκαναν τα κύματα.

Η δούκισσα εξακολούθησε να μένη άκίνητη κι' άμίλητη.

— Μα τα γένεια του Προφήτη κι' όλων των Τουρκαλάδων! φώναξε ο Πολωνός πειστωμένος. Σας μίλησα δυο φορές και δεν μου δώσατε καμιά απάντηση, σαν να μου να κανέναν σκλάβο!

Η δούκισσα άνασκήρτησε. Έπειτα σηκώθηκε άπότομα και στάθηκε περήφανη μπροστά στον Πολωνό, κυττάζοντάς τον με φλογερή ματιά.

— Δεν είσαστε σκλάβος, του είπε, αλλά ένας πρόστυχος ξεωμότης! Ένας σκλάβος δεν θ' άλλαζε όπισθο ποτέ, όπως κανατε σεις, καπετάν - Λακζίνσκου!

— Τί με νοιάζει έμένα για το Μωάμεθ ή το Χριστό, για το Σταυρό ή την Ήμισέληνο;... Δεν μπορείτε άλλωστε να ξέρετε τί σκέπτομαι μέσα στο νού μου, ούτε ποιά πίστι έχω στην καρδιά μου.

— Όταν ήρθατε έδώ, στην Κύπρο, ποιόν θέλατε να υπερασπισθήτε, το Χριστό ή το Μωάμεθ;

— Εκείνο που ήθελα, ήταν να πολεμήσω και να πληρωθώ... Πίστι, πατρίδα... λέξεις κούφιας για μάς τους τυχοδιώκτες! Μα δεν ήρθα τώρα, έδώ για κούβενα, δούκισσα. Μπορούμε να φλυαρήσουμε άλλη φορά, σε καλλίτερη στιγμή.

— Γιατί ήρθατε λοιπόν, καπετάν-Λακζίνσκου;

— Αντί ν' απάντηση, ο Πολωνός άνοιξε την πόρτα της καμπίνας κι' έρριξε μια ματιά στο διάδρομο, για να βεβαιωθι πως δεν μπορούσε κανείς να τους άκούση. Έπειτα την ξανάκλεισε μ' έπιμέλεια, πλησίασε τη δούκισσα, παύ τον κύτταζε μ' άνησυχία, και της είπε:

— Ξέρετε που σας πηγαίνει ο Μετιούμπ;

— Στον πύργο του Χουσσίφ, απάντησε ή Έλεονώρα.

— Μ' άλλα λόγια, στη Χαράτζα, στην άνεψιά του πασά.

— Και λοιπόν;

— Ποιά υποδοχή θα σας κάμη αυτή ή γυναίκα, που είναι άμίλικτη στο μίσος της κι' άλύγιστη στη σκληρότητά της;

— Όχι, πολύ καλή. Βέβαια...

— Μπορώ να σας βεβαιώσω πως είναι έξω φρενών έναντιόν σας και πως δεν πρόκειται να σας συγχώρησι για το παιγνίδι που της παίζατε.

Η δούκισσα κάρφωσε στα μάτια του Πολωνού μια ματιά διαπεραστική.

— Α, την είδατε λοιπόν; πρόφερε με φωνή υπόκωφη.

— Δεν το άρνούμαι.

— Για να της πητε πως δεν ήμουν άν-

τρας, αλλά γυναίκα... δεν είν' έτσι, άρχοντα τυχοδιώκτη και πρώην Χριστιανέ;

— Δεν είπα αυτό... άπάντησε ο Πολωνός.

Μα ή άμνηχανία του τον πρόδιδε...

— Λέτε ψέματα! φώναξε ή δούκισσα με μανία. Μόνον σεις και μερικοί φίλοι μου ήξεραν το μυστικό μου — μα εκείνοι ήσαν άνίκανοι να με προδώσουν.

— Δεν έχετε καμιά άπόδειξη, για να με κατηγορήτε.

— Άπόδειξι;... Τη βλέπω μέσα στα μάτια σας!

— Τα μάτια άπατούν συχνά... Μα φτάνει πιά! Μη με κάνετε να παρεκτραπώ... κι' αφήστε με να τελειώσω. Δεν ήρθα έδώ σαν εχθρός, αλλά σαν φίλος, έτοιμος να επιχειρήσω το κάθε τι για να σας σώσω.

— Είσις;...

— Κάτι άξίζω άκόμη κι' έγω, κι' άς είμαι ξεωμότης. Οι Μουσουλμάνοι με υπολήπτονται περισσότερο απ' όσο άλλοτε οι Χριστιανοί. Σας το δείχνει ή στολή που φοράω.

— Κι' ήρθατε έδώ για να με σώσετε;

— Έσας κι' όλους τους άλλους.

— Και τον υποκόμητα άκόμη;

Ο Πολωνός δίστασε μια στιγμή, κι' έπειτα απάντησε:

— Ναί, κι' αυτόν, αν το θέλετε... κι' αν μπορέση να γιαιτρευθι.

— Έεé μου! φώναξε ή δούκισσα χλωμιάζοντας. Είνε λοιπόν πολύ βαρεία ή πληγή του;

— Ναί, και δεν ξέρω ποιές συνέπειες μπορεί ναχή... Αυτοί οι καταραμένοι Τούρκοι μεταχειρίζονται ένα μολύδι κακής ποιότητας, που κομματιάζεται, όταν χτυπήση σε κόκκαλο.

Η δούκισσα ξαναπέσε στο ντιβάνι, κλαίγοντας μ' άναφυλλητά, με το πρόσωπο κρυμμένο άνάμεσα στα χέρια της.

— Μην κλαίτε, της είπε ο Πολωνός. Στενοχωριέμαι πολύ, όταν βλέπω δακρυσμένα τέτοια όμορφα μάτια... Κι' άλλωστε, δεν επιτρέπεται να δείχνη άδυναμία ο καπετάν - Φουρτούνας! Στο κάτω-κάτω, δεν σας είπα πως είνε άπελπιστική ή κατάσταση του υποκόμητος; Έχω δι' να γιαιτρευώνται τόσες πληγές!...

— Ίσως νάχετε δίκιο, είπε ή δούκισσα σφογγίζοντας τα δάκρυά της. Τί θέλετε;

— Σας το είπα : να σας σώσω όλους.

— Μετανοιώσατε γιατί εγκαταλείψατε το Σταυρό;

— Ναί, και δχι, απάντησε ο Πολωνός κουνώντας το κεφάλι του.

— Και πως θα μπορέσετε να μάς σώσετε;

— Πρέπει, πριν απ' όλα, να μην άφίσω να φτάση ή γαλέρα στον κόλπο του Χουσσίφ. Αν ξαναπέσετε στα χέρια της Χαράτζα, θάχουν τελειώσει όλα! Κι' έχω δεν θέλω... τ' άκούτε; Δεν θέλω να σας σκοτώση αυτή ή γυναίκα!

— Τί σας ενδιαφέρει;

— Περισσότερο απ' όσο νομίζετε, κυρία, απάντησε ο Πολωνός κυττάζοντάς την στα μάτια.

— Έξηγηθήτε καλλίτερα.

— Δεν με καταλάβατε άκόμα;

— Όχι.

— Με το να σας σώσω, κινδυνεύω φοβερά. Έφόσον είμαι ξεωμότης, αν με ξαναπιάσουν οι Τούρκοι δεν θα γλυτώσω το παλούκωμα!

— Άσφαλώς, παραδέθηκε ή δούκισσα, που άκουσε προσεκτικά.

— Έπομένως έχω το δικαίωμα να ζητήσω μια άμοιβή άνάλογη προς τον κίνδυνο που θα διατρέξω.

— Θέλετε χρήματα; Είμαι άρκετά πλουσία για να σας πληρώσω όσαδήποτε.

Ο Πολωνός έκαμε ένα μομφασμό κι' απάντησε :

— Σε μάς τους τυχοδιώκτες, μάς φτάνει το σπαθί μας κι' ο μισθός μας για να ζήσουμε. Δεν ζητάμε τίποτε παραπάνω.

— Τί θέλετε λοιπόν; ρώτησε ή δούκισσα με άγανία.

— Όλω... το χέρι σας!

— Το χέρι σας, είπα!

Ήταν τόση ή έκπληξη της δούκισσας, ώστε για μερικές στιγμές δεν βγήκε καμιά απάντηση.

— Ο' άστειεύσεθε, βέβαια, καπετάνιε... είπε έπιτέλους, καταβάλλοντας μιάν

υπεράνθρωπη προσπάθεια για να συγκρατήση την άγανάκτησί της. Κι' ο υποκόμης Λα Ουσιέρ;

— Σας αγάπησα και σας μίσησα μαζί! Σας αγάπησα για την όμορφιά σας, για την τόλημ σας, για τη χάρη σας και για τ' όνομά σας. Σας μίσησα γιατί είσαστε άνώτερη από μένα στο σπαθί...

— Αν δεχθήτε την πρότασί μου, ή γαλέρα θα καθ' άποψε, αντί να γυρίση στο Χουσσίφ!

Η δούκισσα σώπαινε. Τα μάτια της όμως πετούσαν φωτιές.

— Δέχεσθε λοιπόν; έπέμεινε ο Λακζίνσκου.

— Ναί, απάντησε ή Έλεονώρα. Ο υποκόμης είναι χαμένος, έτσι κι' έτσι... Μην δεχνάτε όμως ότι αναλάβατε να μάς σώσετε όλους. Όρκισθήτε το!

— Στο Σταυρό και στην Ήμισέληνο!... είπε ο Πολωνός. Δώστε μου το χέρι σας.

Η δούκισσα υπάκουσε, ανατριχιάζοντας έλαφρά, κι' έσφιξε το ροζισμένο χέρι του τυχοδιώκτη.

— Άπόψε, ή γαλέρα θα γίνει πυροτέχνημα, είπε ο Πολωνός. Άντιο, γλυκειά μου άρραδωνιαστικά. Θα μείνετε ευχαριστημένη από μένα!

— Άνοιξε την πόρτα της καμπίνας και βγήκε άθροβυα.

Η δούκισσα είχε μείνει άκίνητη. Βυθισμένη σε σκέψεις. Τα μάτια της είχαν μια τρομερή λαμψι. Έσφιγγε με τα χέρια της το στήθος της.

— Καταραμένε! μουμούρισε έπιτέλους. Θα σε έγγελάσω κι' έμένα, όπως τη Χαράτζα... Δεν σούδωσα κανένα όρκο!

Προετοιμασίες

Στο μεταξύ, ο μπάρμπα - Στάκε, φυλακισμένος στ' άμπάρι της γαλέρας, δεν έπαυε να διαδολοστέλην το Μωάμεθ κι' όλους τους πιστούς του. Έκανε σχέδια να βουλιάρη το πλοίο, ξεχνώντας πως του έλειπαν όλα τα άπαιτούμενα έργαλεία.

Ξαφνικά, ο Νικολάς Τζιζιής τον διέκοψε, για να του πη:

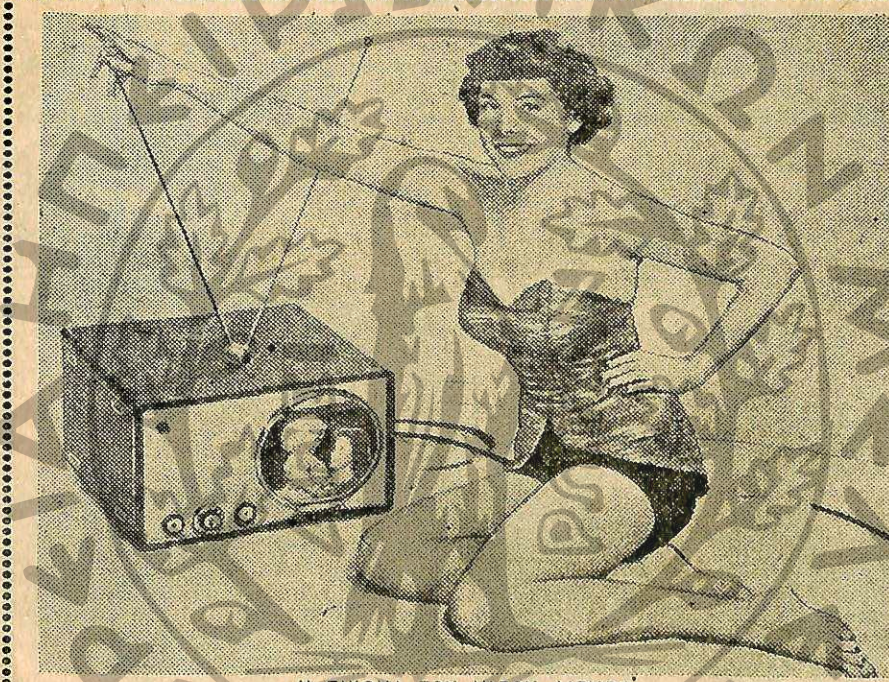
— Ίσως έχω μια καλή ιδέα!...

— Σ' άκούω, απάντησε ο μπάρμπα - Στάκε. Οι συμπatriώτες σου φημίζονται για την έξυπνάδα τους και την πονηριά τους...

— Οι Τούρκοι μάς πήραν τα όπλα μας, μάς άφισαν όμως το τσακμάκι και την ίσκα μας.

— Τί να τα κάνουμε, μια και δεν έχουμε καπνό για ν' άναψουμε τσιμπούκι;

— Ο ξεωμότης!... φώναξαν ο Περπι-

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Σ' ένα άμερικάνικο περιοδικό δημοσιεύεται ή φωτογραφία αυτή ως χαρακτηριστική της έποχής μας. Παρουσιάζει όπως βλέπετε μια νέα στην άμνηστιά με μαγιό από βελούδο και λαμε, που έχει κοντά της ένα τελευταίο φορητό δεκτι τηλεόρασις. Όσον άφορά τον δεκτι, συμφωνούμε με το άμερικάνικο περιοδικό, για το μαγιό όμως νομίζουμε πως ή νέα αυτή θα έπρεπε να φορη μαγιό τύπου «μικίνι» που θα χαρακτήριζε καλύτερα την έποχή μας.

νιάνο, ο Νικόλας κι' ο μπάμπας - Στάκε.
—Ναί, ο ξωμότης, είπε ο Πολωνός με
τον συνηθισμένο ειρωνικό τόνο του. Έρχε-
ται εκ μέρους της δούκισσας, για να σας
σώσει.

Κατέβηκε τη στενή σκαλίτσα και στά-
θηκε μπροστά στους τρεις άντρες, που τον
στραβοκύτταζαν, διατεθειμένοι μάλλον να
ρίχτουν απάνω του και να τον κομματιά-
σουν, παρά να δώσουν πίστι στα λόγια
του.

—Έρχεσθε... για να μās σώσετε;
πρόφερε ο μπάμπας - Στάκε, με τα χέρια
στη μέση του. Έσεις... Ελάτε δά!
Ο' άστεινέσθε, βέβαια... Μά σας προ-
ειδοποιώ πως μπορεί να σας κοστίση α-
κριδιά!

Ο Πολωνός ανασήκωσε τους ώμους του
κι' είπε στον Περπινιάνο:

—Βάλτε ένα απ' τους ανθρώπους σας
να φυλάει κοντά στην καταπακτή. Δεν πρέ-
πει ν' ακούσουν οι Τούρκοι ό,τι θα σας
πώ. Το θέλω το τομάρι μου!

Ο Περπινιάνο έκαμε νόημα στον Έλ -
Καντούρ να σταθεί φρουρός.

—Αν πλησιάση κανείς, του είπε. εί-
δοποίησέ με μας άμέσως.

Ο Άρσας υπάκουσε και βγήκε άθόρυ-
θα απ' την καταπακτή.

—Μιλήστε τώρα, καπετάνιε, είπε ο
Περπινιάνο.

—Συννοητούσατε έσεις εδώ... δεν
είν' έτσι;

—Εμείς; φώναξε ο μπάμπας - Στάκε.
—Ναί. Σας άκουσα που μιλούσατε.

Σχεδιάζατε να βάλετε φωτιά στην γαλέ-
ρα. Η ιδέα σας λοιπόν συμφωνεί άπολυτα
με τη δική μου.

—Πώς; Και σείς...;

—Είχα σκεφθί κι' εγώ να κάψω το
πλοίο, κι' είχα συνεννοηθί μάλιστα με τη
δούκισσα... Έχετε, είπατε, τσακμάκι
και ύσκα.

—Ναί, απάντησε ο Νικόλας.

—Θέλατε να βάλετε τη φωτιά στην ά-
ποθήκη των σκονινιών.

—Ακριβώς, είπε ο Περπινιάνο.

—Συμφωνώ με το σχέδιό σας. Από-
ψε τη νύχτα, θα κατεβώ και θα ξεσφύρωσω
πάλι ν' το σκέπασμα του άμπαριού.

—Μιά στιγμή! είπε ο μπάμπας - Στά-
κε, που εξακολουθούσε να δυσπιστεί. Ποιος
μάς έγγυυτά για την επιβίωσή σας;

—Αν τυχόν μάς στήνουνε παγίδα, για να
μάς ξεκάνουν οι Τούρκοι!...

—Δεν θάρχουνον τότε εδώ, απάντησε
ο Πολωνός. Κι' έπειτα, δεν θα μού ήταν
δύσκολο να ρίξω λίγο φαρμάκι στο φαγη-
τό που θα σας φέρουν σε λίγο, κι' έτσι
να σας στείλω κατ' ευθείαν στον άλλο κό-
σμο! Σας δίνω το λόγο της τιμής μου
πως δεν πρόκειται να σας προδώσω.

—Είμαστε έτοιμοι λοιπόν να έπιχει-
ρήσουμε το κόβε τι, για να σώσουμε τη
δούκισσα και τον υποκόμητα.

—Μείναμε συμφωνοι λοιπόν,

—Ναί, καπετάνιε.

—Μιά στιγμή! επενέβη ο Νικόλας. Εί-
ναι δυνατός ο άνεμος;

—Όχι. Εξακολουθεί ή μπουνάτσα. Η

γαλέρα προχωρεί σαν χελώνα...

—Όποτε ποτέ πρόκειται να φτάσουμε

στον πύργο του Χουσσόι!...

—Όχι πριν από αύριο το πρωί... εκ-
τός αν δυναμώση ο άνεμος.

—Πόσο απέχουμε τώρα;

—Ός σαράντα μίλια, απάντησε ο Πο-
λωνός.

—Μου φτάνει αυτή ή πληροφορία.

—Σε σένα φτάνει, όχι όμως και σε

μένα, είπε ο μπάμπας - Στάκε. Εγώ θέλω

να μάθω άκόμη αν υπάρχουν φουροί στο

κατάστρωμα.

—Μου φτάνει αυτή ή πληροφορία.

—Σε σένα φτάνει, όχι όμως και σε

μένα, είπε ο μπάμπας - Στάκε. Εγώ θέλω

να μάθω άκόμη αν υπάρχουν φουροί στο

κατάστρωμα.

—Όχι, κανείς, απάντησε ο Πολωνός.

—Και πού βρίσκεται ή άποθήκη των

σκονινιών;

—Στην πρύμνη.

Ο μπάμπας - Στάκε ανασκίρτησε και

είπε:

—Μά τότε λοιπόν μπορεί να κάψουμε

τη δούκισσα, που την έχουν κλείσει, όπως

άκουσα, σε μία καμπίνα της πρύμνης!

—Αυτή τη στιγμή, ο καπετάν - Φουρ-
τούνας θα βρίσκεται κοντά στον υποκό-
μητα Λά Ουσιέρ. Τάχω προβλέψει όλα.

Μπορείτε να βάλετε τη φωτιά δίχως κανέ-
να φόβο... Νάσθε βέβαιοι ότι θα βοήθε

την καταπακτή άνοιχτή, όταν φτάση ή

ώρα... Αμα τελειώση, θα ξαναδρεθούμε

μέσα στις βάρκες της γαλέρας.

Ο ξωμότης βγήκε απ' τ' άμπαρι, εί-
πε στον Έλ - Καντούρ να ξανακατεβή. Έ-

κλείσει το σκέπασμα κι' άπομακρύνθηκε.

Όταν έπαψαν ν' ακούγονται τα βήματά

του, ο μπάμπας - Στάκε είπε στον Περ-
πινιάνο:

—Εμπιστευθήτε σ' αυτό τον άνθρωπο;

—Μου φαίνεται ελκρινής... Ποιος

έξερει, ίσως να μετάνιωσέ...

—Θά δούμε!... μουρμούρισε ο γέρο -
ναυτικός. Στο κάτω - κάτω, τί να μάς

σφάζουν οι Τούρκοι, τί να μάς φάνε τα

σκυλόψαρα. Το ίδιο είναι!

Μισή ώρα άργότερα, δυο στρατιώτες,

συννοεούμενοι από τέσσερες άλλους άπλι-
σμένους με πιστολία και γιγαταγάνια, έ-

φωραν στους αϊμαλώτους δυο μικρά πα-
νερία με έλνες, μούρο ψωμί και κρέας

παστό.

Αφού έφυγαν οι Τούρκοι κι' οι φυλα-

κισμένοι καταδρόμησησαν τα φαγώσιμα, ο

Περπινιάνο σύστησε στους άνδρες του να

κοιμηθούν λίγο, γιατί τη νύχτα ήταν άμ-
φιβολον αν θα μπορούσαν να κλείσουν

μάτι...

Εσπλώθηκαν λοιπόν όσο καλλίτερα μπο-
ρούσαν και, καθώς τους νανούριζε το

σκαμπανεβάσμα του πλοίου, δεν άργησαν

ν' άποκοιμηθούν.

Ο μπάμπας - Στάκε ξύπνησε πρώτος,

έπειτα από μερικές ώρες. Γο άμπαρι ή-
ταν τώρα κατασκότεινο.

—Μωρέ, ύπνο που τραβήξαμε! φώνα-
ξε ο γέρο - θαλασσόλυκος. Είπν ή άλήθεια

πως είχαμε δυο μερώνυχτα να κοιμηθούμε...

Ε ξυπνήστε, ύπναράδες!

Ο Περπινιάνο, ο Έλ - Καντούρ κι' οι

Έλληνες σηκώθηκαν, νυσταγμένοι άκόμη.

—Νυχτώσε κι' όλας; είπε ο πρώτος.

—Πρέπει νάχη πέσει ο ήλιος από πολλές

ώρες, απάντησε ο μπάμπας - Στάκε. Άς

μη χασομεράμε τώρα! Καίρως είναι να

δούμε αν θα τα καταφέρουμε να ψήσουμε

καμπόσους Τουρκαλάδες.

—Είσαστε έτοιμοι; ρώτησε τους άλ-
λους ο Περπινιάνο.

—Όλοι, απάντησαν οι Έλληνες.

—Εμπρός λοιπόν!

Βρήκαν ψηλαφητά τη στενή σκάλα και

την ανέβηκαν. Ο μπάμπας - Στάκε πή-

γαινε μπροστά, βεδώνωντας πως δεν

χρειάζονταν φανάρι για να βλέπη.

Έφτασε στην καταπακτή, την έσπρωξε

και την ανασήκωσε δίχως καμιά δυσκο-
λία.

—Μπά, μπά! μουρμούρισε. Μετάνοι-
ωσε στ' άλήθεια αυτός ο σκυλοπολωνός.

Προχώρησε κι' έψαξε προσεκτικά με το

βλέμμα του το σκοτάδι. Το κατάστρωμα

φαίνονταν έρημο και δεν έλαμπε κανένα

φώς.

—Αν θέλουν να μάς πυροβολήσουν οι

Τούρκοι, θα δυσκολευτούν να μάς ίδουν.

μουρμούρισε.

Τέντωσε τ' αυτί του και άφουγκράστηκε

προσεκτικά, ενώ οι Έλληνες, που είχαν

βγάλει τα παπούτσια τους για να μην

κάνουν θόρυβο, μαζεύονταν γύρω του.

—Κανείς; ρώτησε ο Περπινιάνο.

—Αφίστε με ν' ακούσω λίγο...

Μόνον τα βαρεία βήματα των ανδρών

της βάρδιας άνηκούσαν στη γέφυρα, άλ-
λά κι' αυτά τα σκέπαζε κάθε τόσο το

μουγκρητό των κυμάτων πούσπαζαν πάνω

στα πλευρά της γαλέρας.

—Μου φαίνεται πως δεν άσχολεύται

κανείς με μάς, είπε ο μπάμπας - Στάκε.

Πιαστήτε γέρι με χέρι κι' έτοιμαστήτε να

πνίξετε τον πρώτο Τούρκο που θα ζητού-

σε να μάς φράξή το δρόμο... Κυττάτε

να σφίξετε καλά το λαιμό του για να τα

τινάξη δίχως να βγάλη άχνα.

—Εμπρός! είπε ο Περπινιάνο. Πρέπει

να βιαστούμε, γιατί δεν άπχει ίσως πολ-
λύ ο κόλπος του Χουσσόι.

—Μη με τρομάξετε, καπετάνιε! είπε ο

γέρο - θαλασσόλυκος μ' ένα καυικό μορ-
φασμό. Δεν είναι κατάλληλη στιγμή...

—Άρχισε να προχωρή με άπειρες προφυ-
λάξεις. Ο Περπινιάνο τον άκολουθούσε,

κρατώντας τον σφίχτα απ' το μανίκι. Έ-

πειτα έρχονταν ο Νικόλας, και πίσω του

όλοι οι άλλοι.

Ο μπάμπας - Στάκε φαινόταν πως εί-
χε άληθινά γατίσια μάτια, γιατί άπέφυ-

γε, μ' άξιοθαύμαστη αυτοπεποίθησι, τα

κανόνια που ήσαν στημένα εδώ κι' εκεί.

Όταν έφτασε στην άκρη του καταστρώ-
ματος, αναήτησε ψηλαφητά την πόρτα της

άποθήκης των πανιών και των σκονινιών.

Άγγιξε ένα πόμολο, το άρπαξε κι' έσπρω-

ξε δυνατά. Η πόρτα άνοιξε δίχως δυσκο-
λία.

—Ο ξωμότης κράτησε την ύπόσχεσί

του! μουρμούρισε ο μπάμπας - Στάκε, ά-
ναπνεύοντας βαθεία.

—Έπειτα γύρισε στους συντρόφους του!

—Σταματήστε έσεις εδώ. Δώστε

μου το τσακμάκι και την ύσκα.

—Πάρ' τα, απάντησε ο Νικόλας.

—Είναι στεγνή ή ύσκα;

—Ναί. Θα πάρη άμέσως φωτιά.

—Όραία! Σε μισό λεπτό, θάχουν τε-

λειώσει όλα. Να μην κουνηθί κανείς σας,

και προπάντων να μη βγάλετε τσιμουδιά!

Πήρε τα δυο αντίκειμενα και γλύστρη-

σε μέσα στην άποθήκη, με τα τέσσερα,

για να μην σκουντάψη στις κάσες, στα

σκοινιά, στις άλυσσιδες και στα πανιά

που γέμιζαν το μικρό εκείνο χώρο. Όταν

έφτασε στη μέση της άποθήκης, άναψε

την ύσκα.

—Είναι γεμάτο κατράμι εδώ μέσα, εί-
πε. Τί ώραία φωτιά που θα γίνη!...

Δίπλα του, υπήρχε ένα βαρέλι με πίσσα.

Ο γέρος ναυτικός πήρε μερικές λούχτες

καννάβι, τις άναψε και άφισε να πέσουν

οι μισές πάνω στα πανιά κι' οι άλλες

μισές στην πίσσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Οι κίνδυνοι ΤΟΥ ΒΟΛΑΝ

Τι δά κερmete σε μιο κρίσιμη στιγμή

Όπως έχει άποδειχθί άμέτρη-
τες φορές, πολλοί έρασιτέ-
χνες σωφέρ χάνουν την ψυχραι-
μία τους σε μία κρίσιμη στιγμή

— σε μία στιγμή που σημαίνει
ίσως τη σωτηρία ή το θάνατο...
Και κάνουν τότε κάποιο μεγάλο
λάθος, πολλαπλασιάζοντας έτσι
τον κίνδυνο που τους άπειλεί—
ως επί το πλείστον φρενάρον ά-
πότομα. Όστόσο, αν ένας επαγ-
γελματίας σωφέρ βρισκόταν στη θέσι τους, δεν θάκανε κατά-
πάσαν πιθανότητα μία τέτοια γκάφα...

Άς πάρουμε μερικές απ' τις πιο κοινές τέτοιες περιπτώ-
σεις, εξετάζοντας τα λάθη που γίνονται συνήθως σε καθεμία
και συγκρίνοντας τα με τις συμ-
βουλές των ειδι-
κών που έχουν
περάσει όλη τη
ζωή τους στο τι-
μόνι των φορη-
τών, των λεωφο-
ρείων ή των τα-
ξί. Θα δούμε δη-
λαδή τί θάκαναν

Αν πήγατε ποτέ με ποδήλατο, θα θυμάσθε σίγουρα ότι,
όταν το ποδήλατο έγερνε προς το ένα πλευρό, ξαναβρίσκατε
την ισορροπία σας με μία γρήγορη τιμονιά προς το μέρος που
γέρνατε. Αυτή λοιπόν θάναη ή πρώτη κίνησι που θα κάμετε σε
περίπτωση ντεραπαρίσματος στον πάγο. Θα στριμτέ δηλαδή
προσεκτικά τους μπροστινούς τροχούς προς τη διεύθυνσι προς
την οποία γλυστράει το πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Έτσι θα
εξουδετερώσετε το ντεραπαρίσμα. Άπαγορεύεται άπολύτως να
φρενάρετε! Η μόνη δύναμις που μπορεί να προλάβη το ντερα-
παρίσμα προς τα δεξιά ή τα άριστερα, είναι ή φορά που έχει
το αυτοκίνητο προς τα εμπρός. Άν λοιπόν την κόμπετε με τη
φρενάρισμα, χάνετε κάθε έλπίδα σωτηρίας. Έξακολουθήστε να
πατάτε γκάζι — και μάλιστα άκόμη περισσότερο από πριν,
αν ο δρόμος μπροστά σας είναι έλευθερος. Κι' όταν άποκτή-
σετε πάλι τον έλεγχο του αυτοκινήτου σας, φρενάρετε με τη
μηχανή (αν θέλετε να σταματήσετε). Στην περι-
πτωση όμως που το ντεραπαρίσμα άπειλεί να σας
ρίξει πάνω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο, στριμτέ τους
μπροστινούς τροχούς δεξιά κι' άριστερα, για να
«πιάσουν» καλλίτερα στο γλυστερό δρόμο, κι' αν
δεν επιτύχη αυτός ο τρόπος, διαλέξετε ένα κα-
τάλληλο μέρος (π. χ. ένα άνοιχτό χωράφι δίπλα
στο δρόμο) για να κατεβήσετε προς τα εκεί τ'
αυτοκίνητο και να σταματήσετε.

Έχετε πάντοτε υπ' όψιν ότι ο πάγος που άρ-
χίζει να λιώνη, είναι πιο γλυστερός απ' το στε-
ρεό. Κι' ότι το λωύσιμο του πάγου δεν γίνεται
όμοιόμορφα παντού, όταν σκιάζεται ο δρόμος (στα
σκιερά μέρη άργεί περισσότερο).

Όσα είπαμε πιο πάνω, ί-
σχύουν επίσης κι' όταν ή ασφαλ-
τός έχη γίνει γλυστερή απ' τη
δροχή.

5) Οι τροχοί σας χτυπούν σε
μία άνωμαλία του δρόμου.

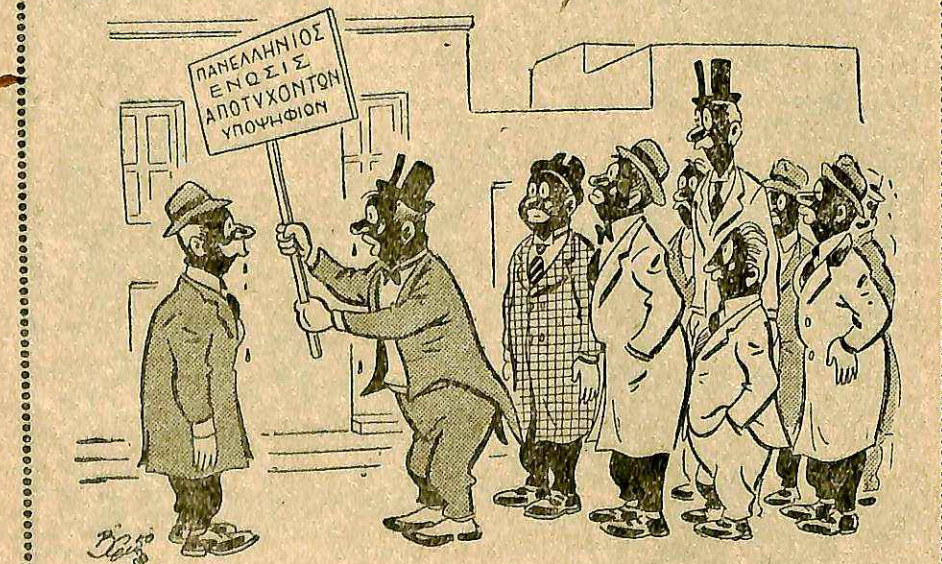
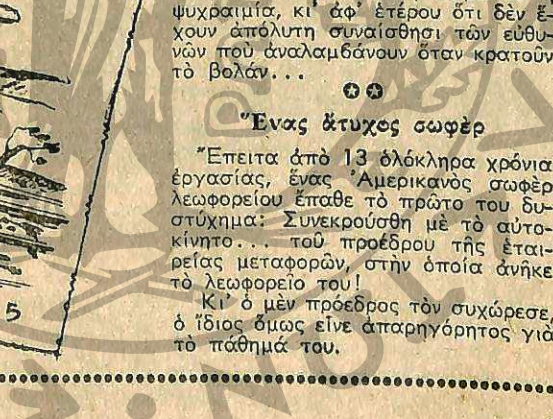
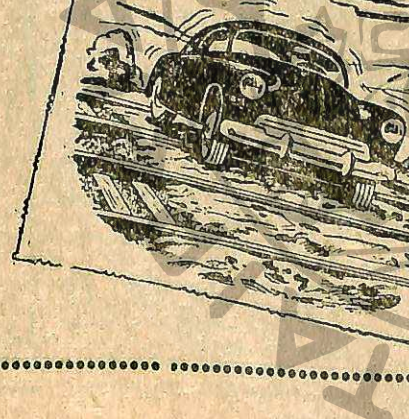
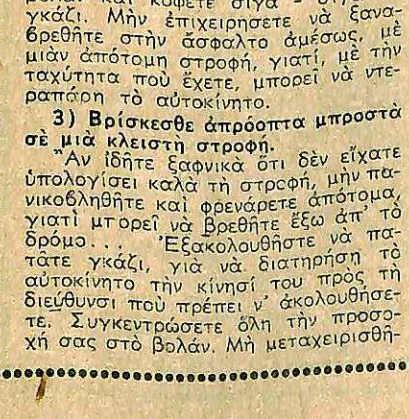
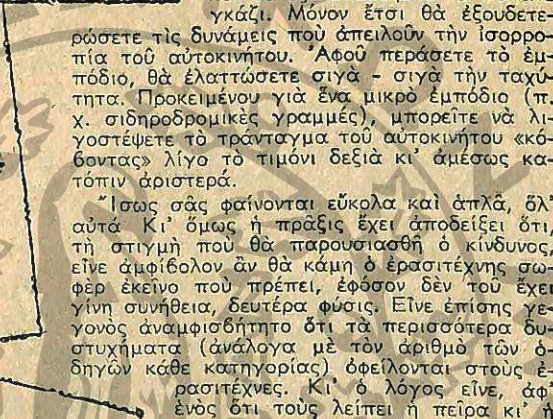
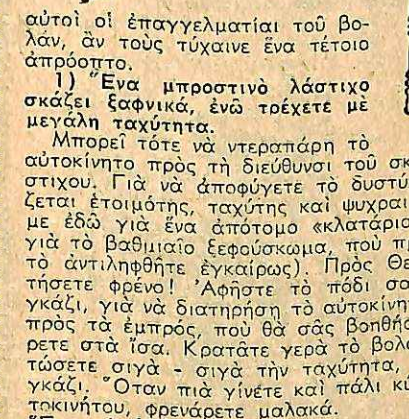
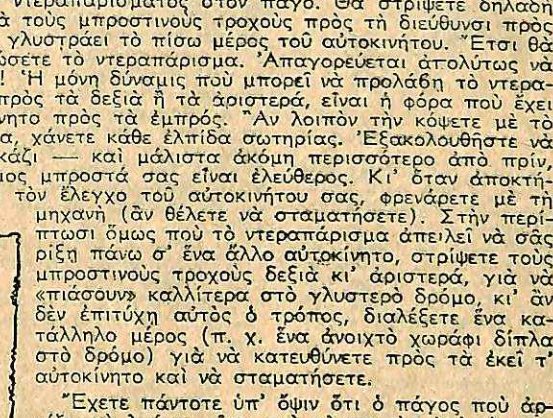
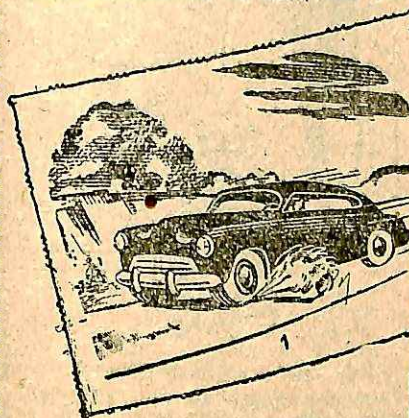
Συναντάτε π.χ. ξαφνικά μπρο-
στά σας ένα βουναλάκι από χώ-
ματα ή πέτρες, ή μία σιδηροδρο-
μική γραμμή. Άν τρέχετε τότε
πολύ, κινδυνεύετε από άνατροπή,
έφόσον δεν κάμετε άμέσως ό,τι
πρέπει. Δεν θα φρενάρετε δηλα-
δή, ούτε θα ντεμπραγιάρετε, άλ-
λά θα κρατήσετε γερά το βολάν
και θα εξακολουθήσετε να πατάτε
γκάζι. Μόνον έτσι θα εξουδετε-
ρώσετε τις δυνάμεις που άπειλούν την ισορο-
πία του αυτοκινήτου. Αφού περάσετε το έμ-
πόδιο, θα έλαττώσετε σιγά - σιγά την ταχύ-
τητα. Προκειμένου για ένα μικρό έμπούδιο (π.
χ. σιδηροδρομικές γραμμές), μπορείτε να λι-
γοστεύετε το τρανταγμα του αυτοκινήτου εκά-
θοντας λίγο το τιμόνι δεξιά κι' άμέσως κα-
τόπιον άριστερα.

Όπως σας φαίνονται εύκολα και άπλά, όλ'
αυτά Κι' όμως ή πράξι έχει άποδείξει ότι,
τη στιγμή που θα παρουσιασθί ο κίνδυνος,
είνε άμφίβολον αν θα κάμη ο έρασιτέχνης σω-
φέρ εκείνο που πρέπει, έφόσον δεν του έχει
γίνη συνήθεια, δευτέρα φύσις. Είνε επίσης γε-
γονός άναμφισήτητο ότι τα περισσότερα δυ-
στυχήματα (άνάλογα με τον αριθμό των ά-
δηγών κάθε κατηγορίας) όφείλονται στους έ-
ρασιτέχνες. Κι' ο λόγος είναι, άφ'
ένος ότι τους λείπει ή πείρα κι' ή
ψυχραιμία, κι' άφ' έτέρου ότι δεν έ-
χουν άπολύτη συνείδησι των ευθύ-
νων που άναλαμβάνουν όταν κρατούν
το βολάν...

Ένας άτυχος σωφέρ

Έπειτα από 13 όλόκληρα χρόνια
έργασίας, ένας Άμερικανός σωφέρ
λεωφορείου έπαθε το πρώτο του δυ-
στυχήμα: Συνεκρούσθη με το αυτο-
κίνητο... του προέδρου της έται-
ρείας μεταφορών, στην οποία άνήκε
το λεωφορείο του!

Κι' ο μόν προέδρος τον συχώρεσε,
ό ίδιος όμως είναι άπαρηγόρητος για
το πάθμά του.

—Δεν θάρχετε μαζί κι' έσεις, κύριε συνάδελφε, στο Υπουργείο; Σήμερα θα
μάς δώσουν τη διατακτική για το σαπούνι!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

Ευθυμια ενσταντανέ

Η κρίσις της στέγης παρουσιάζει συχνά και έπεισόδια κωμικοτραγικά, όπως το παρακάτω:

Πρό ημερών μπροστά σ' ένα διπλο σπιτί σταμάτησε ένα αυτοκίνητο φορτωμένο με έπιπλα. Ένας κύριος κατέβηκε πλάι απ' το σωφέρ και χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Σε λίγο η πόρτα άνοιξε και

φάνηκε ένας κυριος σοβαρός.

— Καλημέρα σας, είπε ο πρώτος. Πού είναι ο ιδιοκτήτης;

— Εγώ είμαι.

— Ο πρώτος άπορησε.

— Όχι, δεν είστε έσείς.

— Κύριε έλέησον! είπε ο άλλος. Αφού σας λέω ότι εγώ είμαι ο ιδιοκτήτης του σπιτιού. Τι θέλετε;

— Ο πρώτος άρχισε ν' ανησυχά.

— Μήπως υπάρχει και συνιδιοκτήτης;

— Όχι. Γιατί ρωτάτε;

— Σταθήτε! Δεν νοικιάζεται το έπάνω πάτωμα;

— Ναί, το νοικιάζω.

— Ε, το νοίκιασα εγώ.

— Άλλά από... έναν άλλον ιδιοκτήτη.

Και έξηγησε ότι πρό ημερών είχε έλθει με τον υποτιθέμενον αυτόν ιδιοκτήτη, είδε το διαμέρισμα, του άρεσε, το συμφώνησε και πληρώσε προκαταβολή δέκα λίρες.

— Μόνο;

— Ξέρω γώ; Τόσο μου ζήτησε και μου είπε ότι σήμερα που θα έφερνα τα πράγματά μου θα του έδινά άλλες δέκα και τα ρέστα κάθε μήνα.

Συνεχίζοντας ο άνθρωπος περιέγραψε τον βολιβάτονον εκείνον ιδιοκτήτη και από την περιγραφή ο δεύτερος αναγνώρισε τα χαρακτηριστικά ενός ανθοώπου που πηγαίνονταν να δει να νοικιάσει το σπιτί του.

— Καταλάβετε τί έγινε; ρώτησε ο ιδιοκτήτης.

Ο υποψήφιος ένοικιαστής τα είχε χαμένα:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα

— Άπλούστατα, φίλε Ζάππειο. Νέος δεν ήταν

μου, έπρόκειτο περί άπατε-
ώνος. Σε μένα εμφανίζονταν
ως ένοικιαστής, για να δη
το διαμέρισμα και σε σας
εμφανίσθηκε ως ιδιοκτήτης
και σας πήρε τα λεφτά.

Ο υποψήφιος ένοικια-
στής, που προφανώς είχε
μαζί με την κατεπείγουσα
ανάγκη της στέγης και με-
γάλη δόση άφελειας, άρχι-
σε να τραβάει τα μαλλιά
του.

— Όποτε με έξηπάτησαν;

— Έτσι φαίνεται, κύριε.

Κι αφού έρριξε ένα ά-
πελπισμένο βλέμμα στο αυ-
τοκίνητο με τα πράγματά
του:

— Και τώρα τί θα γί-
νη; ρώτησε.

— Ξέρω γώ;

— Δεν το νοικιάζετε το
σπιτί;

— Και βέβαια το νοικι-
άζω.

— Πόσες λίρες ζητάτε;

— Έκατον είκοσι λίρες,
και μαζεμένες.

Αναστέναζε τότε από τα
βάρη της καρδιάς του ο
χριστιανός και είπε:

— Με συγχωρείτε, αλλά
από τους δύο σας δεν ξέρω
ποιός είναι ο χειρότερος!

Και καθλώντας έξαλ-
λος στο αυτοκίνητο τράβη-
ξε προς την αστυνομία για
τα περαιτέρω.

Τρομερά είναι τα παιδά-
κια στις ημέρες μας. Στο
Ζάππειο, μεσημέρι, με λια-
κάδα. Νεαρή κυρία κρατά
το αγοράκι της και κάνει
βόλτες. Όταν πλησιάζει έ-
νας κύριος που υποκρίνεται,
κατά τα ειωθότα, ότι έχει
λατρεία στα παιδιά:

— Πώς σε λένε, χρυσό
μου;

— Γάγο, λέει ο μικρός.

— Πόσο χρονών είσαι;

— Πέντε, άπαντά ο μι-
κρός.

— Σ' άρέσουν τα γλυκά;

— Μ' άρέσουν. Άλλά
άν είναι να πιάσετε κου-
δέντα της μαμάς, κάντε
γρήγορα προτού έρθη ο
μπαμπάκας και σας σπά-
ση τα μούτρα!

Φυσικά του ανθρώπου του
κόπηκε η στρογγή για το μι-
κρό και τράβηξε πέρα προ-
νοητικώτατα.

★

Από τα νουστιμάτερα έ-
πεισόδια που μπορεί να δη
κάνει: Βραδάκι ανοιξιάτι-
κο. Άτάραχο και γαλήνιο
το ζευγάρι διέσχίζει το
Ζάππειο. Νέος δεν ήταν

πολύ ο άνθρωπος. Περίπου
σαντάρης. Και εκείνη λε-
πτή μεν και κομψή, αλλά
όχι πολύ νέα. Ζευγάρι, με
δυο λόγια, κάπως ώριμο
που περιδιάβαζε το ήσυχο
αυτό βράδυ στο γοητευτι-
κό Ζάππειο.

Και ξαφνικά σκάνεται
φουρτούνια. Μελανό σύννεφο
προβάλλει, με την μορφή
μιάς δεύτερης γυναίκας,
που τρέχει, σταματά, ξανα-
τρέχει και τέλος πλησιάζει
το ζευγάρι.

— Βρέ παλιάνθρωπε!

Γυρίζει ο άνθρωπος βλέ-
πει την δεύτερη γυναίκα και
μένει κόκκαλο.

— Όποτε έτσι είσαι, έ;

Στριγγλίζει και χωρίς
άλλες διατυπώσεις σηκώνει
το τσαντάκι, το κατεβάζει
στο κεφάλι του ώριμου Ρω-
μαίου, ενώ η 'Ιουλιέττα
παρακολουθεί κατάπληκτη
τα διατρέχοντα. Στο μετα-
ξύ οι άραίοι περαστικοί
τρέχουν επί τόπου και σχη-
ματίζεται άμέσως κύκλος
περιέργων.

— Τον τσάκωσε στα
πράσα!

— Γυναίκα του είναι;

— Αιέ; Δεν βλέπεις;

Η τσαντοφορούσα δύνα-

μική γυναίκα αφού τον έκο-
πάνισε καλά τράβηξε και
την τελευταία μακρόσυρτη
ρητορική κορώνα των ύβρε-
ων, τον έλουσε όπως έπρεπε
κι' απομακρύνθηκε, μουγ-
κρίζοντας.

Οι παρακολουθούντες εί-
παν ότι έληξε το έπεισόδιο.
Άλλά δεν είχε λήξει παρά
μοναχά η πρώτη φάσις,
γιατί η γυναίκα που συνώ-
δευε ο άτυχος ώριμος Ρω-
μαίος μόλις έφυγε η άλλη
και συνήλθε απ' την κατά-
πληξη της, σηκώνει το
τσαντάκι έξαλλη:

— Όποτε έτσι είσαι έ;

— Χρυσή μου, να σου έ-
ξηγήσω.

— Τι να μου εξηγήσης,
βρέ αλήτριά; Δεν τα είδα
με τα μάτια μου, που σ' έ-
κανε μασκάρα των σκυ-
λιών μέσα στον κόσμο;

Και κατεβάζει βροχή τις
τσαντιές, τον περιλούζει
χειρότερα από την 'κρότη,
τον άφινει σύζυλο και φευ-
γει. Έτσι ο άνθρωπος μέ-
νει, επί τέλους, μόνος ύ-
στερα απ' την αναπάντεχη
θυσία, ενώ οι περιέργοι
τον πολιορκούν.

— Εμεινате μπουκόλα,
κύριε!... του παρατηρεί
ένας άστέια.

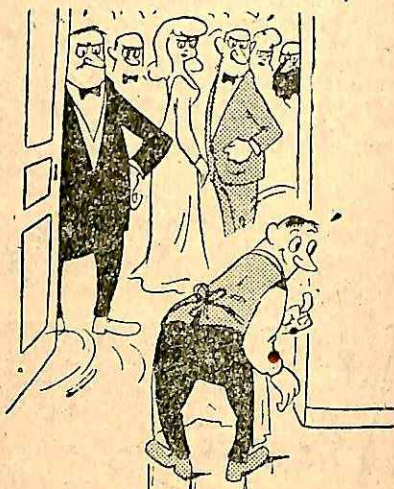
— Δόξα σοι ο Θεός, ά-
ναστενάκει εκείνος. Όλα
τα φανταζόμενον άλλα ποτέ
τούτη την καραμπόλα. Η
πρώτη ήταν φιλενάδα μου
κι' η δεύτερη γυναίκα μου.
Η μία δυναμικώτερη απ'
την άλλη.

Κι' ενώ αναστέναζε απ'
τα τρισβάθα της ψυχής του
και προσπαθούσε ν' ανα-
συνταχθώ προσέθεσε:

— Ας τις κρίνει ο Θεός!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

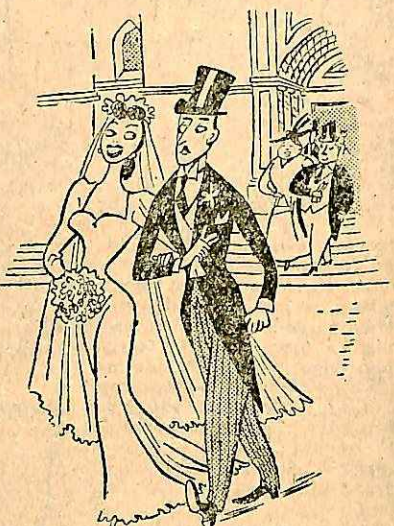
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

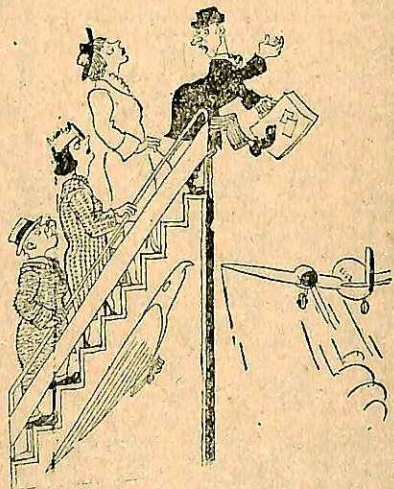
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΛΕΙΔΑΡΟΤΡΥΠΑ

— Μαρία, τρέξε να τους ιδής που
χορεύουν σαν μαιμούδες!...

(Από το «Marius»)

— Πάμε μιά βόλτα απ' τα μαγαζιά,
χρυσέ μου. Την ώρα που έρχομαι στην
έκκλησία είδα ένα κατελλάκι - θαύμα!...

— Βιαστήτε λίγο, γιατί αυτά τα ά-
ριοπροσβούμενα αεροπλάνα, ξεκινούν
πολύ γρήγορα!...

Η ΚΛΩΣΤΗ ΤΟΥ Μάρτη

Το παμπάλαιο έθιμο και η
ιστορία του

Την καιρική άκαταστασία του
Μάρτη — που γι' αυτό τον λένε και
«παλουκοκάφτη», μα του λένε και το
άλλο το παροιμιακό: «από Μάρτη
καλοκαίρι...» — μιά λαϊκή παρά-
δοσι την άποδίδει στη γυναίκα του!
Και μιά άλλη πάλι στις γυναίκες
του, έπειδή, — λέει αυτή η δεύτερη
παράδοσι, — ο Μάρτης είχε πάρει
δυο γυναίκες, μιά άσχημομούρα, άλ-
λά πλούσια πολύ, και μιά πανέμορ-
φη, θεόφωτη, όμως, αυτή. Λοιπόν
όταν ο Μάρτης κυττάζει την άσχημη
στραβομουτσουιάζει και χαλάει ο
καιρός, όταν γυρίζει κατά την άλλη,
την όμορφη, χαίρεται και χαμογε-
λает, και τότε βγαίνει ο λαμπρός
Μαρτιάτικος ήλιος. Η άλλη παρα-
δοσι, η πρώτη, λέει πως η γυναίκα
του Μάρτη είναι ώραία, αλλά κου-
τσή. Όσο, λοιπόν, την βλέπει να
κάθεται είναι ευχарιστημένος και κά-
νει τον καλό καιρό. Μόλις όμως ση-
κοι και τη περπατήσει, ο Μάρτης
σκουντουφλιάζει, καθώς τη βλέπει,
και τότε κάνει άσχημη μέρα...

Όπως κι' αν είναι ο Μάρτης —
είτε με μιά, είτε με δυο γυναίκες —
για την 'Ελλάδα, μιά φορά, δεν είναι
κακός. Έτσι τον παραδέχεται, άλ-
λωστε, και το λαϊκό τραγούδι:

Μάρτη μου με τα λελουδά
τον ήλιο και τα ρόδα...

Και ένα άλλο:

Χελιδονοφωλή μαρτιάτικη
στο γείσωμα από κάτω...

Άλλά αν δεν έφταναν ο ήλιος, τα
χελιδόνια και τα τριαντάφυλλα των
δημοτικών τραγουδιών μας για να
πιστοποιήσουν πως οι περισσότερες
μέρες του Μάρτη είναι ανοιξιάτικες
ζεστές μέρες, έχουμε μιά πάρα πολ-
λή παλιά συνήθεια, διαδεδομένη,
παντού σε μας, που έρχεται να το
βεβαιώσει αυτό. Αυτή η συνήθεια εί-
ναι: η κλωστή του Μάρτη, ή
αργυρόχρυση ή άσπροκόκκινη, που
την δένουν στον άριστερο καρπό του
χειριού ή στο μεσαίο δάχτυλο τα παι-
διά και οι κοπέλλες για να μη τὰ
πιάση, τα μαυρίσει δηλαδή, ο ή-
λιος. Αυτή την κλωστή τη λένε και
απλάως Μάρτη, τη δένουν την
πρώτη του Μαρτίου και τη βγάζουν
στο τέλος του ίδιου μήνα.

Παλαιότερα συνήθιζαν και κάτι
έλλο, που διατηρείται ακόμη, στη
Θράκη, στη Μακεδονία και στη Ρού-
μηλη: έδεναν στην κλωστή του Μάρ-
τη κι' ένα άσημενιο νόμισμα. Την τε-
λευταία μέρα που έκοβαν την κλω-
στή, άγοράζανε με το νόμισμα τυρί
και κόκκινο, γλυκό κρασί, κι' αφού
τρώγανε και πίνανε το κρασί κάτω
από μιά ροδιά, ύστερα έριχναν την
κλωστή πάνω στα κλώνια της ροδιάς
και την άφηναν εκεί.

Οι κλωστές του Μάρτη ήταν γνω-
στές ακόμη από τους Βυζαντινούς
χρόνους με τις άνομισίες «κόκκινοι
στήμονες» ή «περίσπας» και «περι-
άσματα της χειράς». Και παραδε-
χόντουσαν ότι έπειδή η άσπρη κλω-
στή συμβολίζει το προϊόν φάς και η
κόκκινη το μεσημεριανό καύμα του
ήλιου, μαζί κι' οι δυο — κατά την
πρόληψη, της έξωτερικής άμοιοπά-
θειας — διόχνουν κάθε ήλακή ά-
χτίνα, προστατεύοντας το πρόσωπο
και τα χέρια από το ανεπιθύμητο
μαύρισμα ή το «ά ρ π α γ μ σ», ό-
πως συχνά λέγεται σήμερα από μας
στην άπλη γλώσσα.

Στα νεότερα χρόνια έχει έπικρα-
τήσει και μιά άλλη ιδέα ή πρόληψη
ότι, δηλαδή, η κλωστή του Μάρτη

και μάλιστα η κόκκινη έχει έξαιρε-
τική δύναμη και αποτελεσματικότη-
τα έναντιόν κάθε αρρώστειας και ι-
διαίτερα για τους πυρετούς.

Παλαιότεροι Άθηναιογράφοι, ό-
πως ο Πιττάκης και ο Σουρμελής,
έχουν αναφέρει γι' αυτό. Ο Σουρμε-
λής στα «Άττικά» του έγραφε ότι
«έβθον οι Άθηναίοι έπικαλούμενοι ύ-
γείαν και άναρρώσιν των νοσούντων
ή πυρεταίνόντων... περιδένοντες εις
τον Τόξαριν Άγιον 'Ιωάννην, και
επί σωζόμενον κίονος, κλωστής
Μαρτίου...».

Άλλά και η αρχαιότερη παράδοσι
λέγει: «Στα τελευταία του, ο Άη
Γιάννης, έσπασε μιά κλώνα και στο
θεμέλιό της έδεσε όλες τις αρρώ-
στειες με μετάξια λογιά λογιά χρώ-
ματα και τα έχωσε κει βαθεία και
από πάνω τους έβαλε την κλώνα
και είπε: σαν πεθάνω, όποιος αρρω-
στήση να έρθη να δέση ένα μετάξι
στην κλώνα τρεις κόμπους με ό,τι
χρώμα έχει ή άρρώστεια του και να
πη τρεις φορές: «Άη Γιάννη μου,
εγώ δένω την άρρώστεια μου και ή
χάρη σου νάν την λύση», κι' εύτς
θα γιάτρευτ'η».

Η παράδοσι αυτή έχει σταθερά
έπικρατήσει στην Άθήνα από πα-
λαιότατα. Ο Άη Γιάννης της Κλώ-
νας, όπως είναι γνωστός, είναι ένα
μικρό έκκλησάκι προς το τέλος της
όδου Εύριπίδου, κατά την όδον Με-
νάνδρου, και ή κλώνα του από τα
κολλημένα με κερί πάνω της, από
αίωνες, νήματα του Μάρτη, αλλά κι'
από άλλα νήματα, έχει πάρει ένα
περίεργο φοιδατώ περίντημα με
χρώμα παράδοξο.

Στο περίφημο και θαυματουργό
αυτό έκκλησάκι πήγαινε άλλοτε γνω-
στός παλαιότερος Άθηναίος. Και
μια μέρα πήγε κοντά στη γρηά που
καθόταν στο παγκάρι της έκκλησίας:

— Μου δίνεις ένα κεράκι να τ' ά-
νάψω στον Άη Γιάννη, κυρά; της
είπε.

— Διάλεξε, και πάρε.

— Μπάς κι' έχεις και κανένα νή-
μα;

— Έχω, πώς δεν έχω; Νά, στο
χαρτάκι αυτό μέσα είναι τυλιγμένο.

— Άσπρη είναι βλέπω.

— Μονάχα άσπρη κολλάω εγώ.

Έξω και θελήσουν να φέρουν στη
χάρη του, μόνοι τους, τίποτα Μαρ-
τιάτικα κόκκινα ή άλλοιώτικα, όσοι
έρχονται.

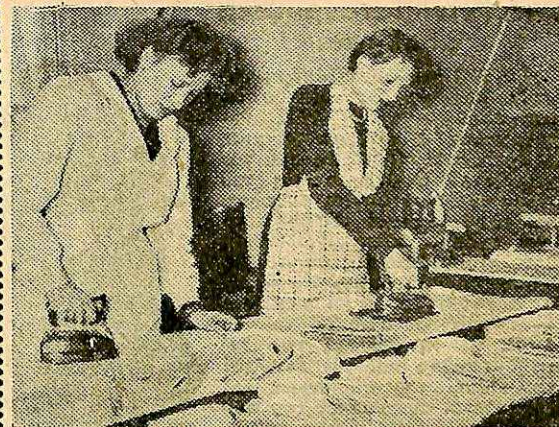
Αυτά για την κλωστή του Μάρτη
και το νήμα του με τις σχετικές
πρόληψεις, που πρέπει να σημειωθή
πως υπάρχουν σε πάρα πολλές χώ-
ρες.

Στα Δανικά δημοτικά τραγούδια
οι πολεμικοί ήρωες παρουσιάζονται
να δένουν γύρω από το κράνος μιά
μεταξωτή κόκκινη κλωστή, για να
μην πληγωθούν κατά την ώρα της
μάχης. Άκόμη βορειότερα, στη Νορ-
βηγία, όταν βαφτίζουν τα παιδιά
τους δένουν κόκκινη κλωστή στο χέ-
ρι, και στη Σουηδία, μόλις γεννηθή
το παιδί, του φοράνε μιά σκούφια
με κόκκινη και κίτρινη κλωστή τρι-
γύρω. Σε άλλα μέρη, όπως στην
Όλλανδία και την Πολωνία, οι νύ-
φες την ώρα του στολισμού τους
περνούν ένα νήμα κόκκινο στο στη-
θος τους δεμένο από το λαιμό, ενώ
στο Βέλγιο συνήθίζεται από τους
κτηνοτρόφους να δένουν στο πόδι των
ζωντανών τους — αν τύχη να φάνε,
στη βοσκή, δηλητηριασμένο χόρτο —
κόκκινη κλωστή για να θεραπευθούν.

Σε όλες τις περιπτώσεις αυτές αν
ή κλωστή είναι Μαρτιάτικη, θεωρεί-
ται σαν πιο αποτελεσματική για το
σκοπό που την χρησιμοποιούν.

Άλλά ανάλογα παραδείγματα ύ-
πάρχουν πάρα πολλά, και όσα, ό-
μως, αναφέραμε παραπάνω φθάνουν
για να φανερώσουν τόσο την πα-
λαιότητα της συνήθειας, όσο και την
τεράστια διάδοσή της.

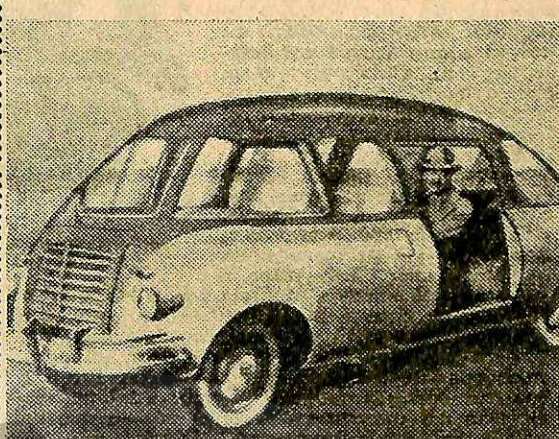
ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Την περασμένη Κυριακή έγινε στο Παρίσι ένας διαγωνι-
σμός για την ανάδειξη της καλύτερης Παριζιάνας νοικοκυ-
ρας. Οι κοπέλλες που πήραν μέρος, στο διαγωνισμό ήσαν
έλες εργάσιμα κορίτσια που άναγκάστηκαν ν' απαντήσουν
σε διάφορες έρωτήσεις σχετικές με την καλή συμπεριφορά
και τα καθήκοντα γενικά μιάς οικοδόπουνας. Άμέσως κα-
τόπιν έταίμασαν ένα γέμα, μαντάρσαν μερικά έσώρρακα
και σιδέρωσαν ένα άνδρικό πουκάμισο. Στη φωτογραφία
μας, ένα στιγμιότυπο από το διαγωνισμό.

(Φωτογραφία Keystone)

ΤΡΕΛΛΕΣ...

Ένας Άμερικανός άξιωματικός ύπηρετών στην 'Ιαπωνία
είχε την ιδιοτροπία — για να μη πούμε την τρέλλα — να
έδεχνε 2.000 δολάρια για να μαγατρέψη το «τίπι» του
σε αεροδυναμικό αυτοκίνητο. Όπως βλέπετε όμως στη
φωτογραφία μας, απέτυχε οίκαρως. Το αυτοκίνητο του είχε
θεβαία αεροδυναμικό, αλλά τρομερά ακαταστάθην.

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Δεν υπάρχει φράσις, τέχνασμα ή κόλπο που να μην εφαρμό-
ζεται από ένα κόμμα, εφ' όσον κρίνεται κατάλληλο για την
ένισχυσι του προεκλογικού του άγώνος. Αυτό δεν ισχύει
μόνο για την 'Ελλάδα. Και στην Άγγλία κατά τον προε-
κλογικό άγωνα χρησιμοποιήθηκαν τα πάντα για την έξω-
τασι του αντιπάλου. Στη φωτογραφία μας, ένα φύλλο σα-
πουνιού που έτέθη στην κυκλοφορία από το κόμμα των συν-
τηρητικών με την έξης επιγραφή: «Καθαρίστε μ' αυτό το
χέρια σας και με την ψήφο σας την Άγγλία απ' το Σοσια-
λισμό!...»

Μιά κινηματογραφική απόδρασι

ΑΠΟ τις αρχές ακόμη της κατοχής, σ' ένα σπίτι της οδού Αχαρνών 102, λειτούργησε ο ασύρματος μίας σημαχικής υπηρεσίας, που τον χειριζόταν ο αξιωματικός του ναυτικού Κουτσογιαννόπουλος. Με το ψευδώνυμο «Προμηθεύς» είχε αναστατώσει κυριολεκτικά όλες τις γερμανικές υπηρεσίες. Η εκπληκτική δράση του—που θ' αναφερθώ σ' άλλο κεφάλαιο—σταμάτησε στις 23 Ιουνίου 1942 με τη σύλληψή του απ' τη Γκεστάπο και την εκτέλεσή του. Μαζί του πιάστηκαν και δυο στενοί συνεργάτες του που ο ένας, ο Παπαϊωάννου, τουφεκίστηκε μαζί του στις φυλάκες 'Αβέρωφ. Ωστόσο απ' τις ανακρίσεις που προηγήθηκαν, αποκαλύφθηκε η συνεργασία του Κουτσογιαννόπουλου με τον ταγματάρχη κ. Αντωνόπουλο Μπέη, που όπως ήταν φυσικό, πιάστηκε αμέσως για να καταδικαστεί σε θάνατο απ' το 'Ανώτατο Γερμανικό Στρατοδικείο. 'Επειδή όμως ο κ. Αντωνόπουλος ήταν άρρωστος, ως που να φτάσει η μέρα της εκτέλεσής του, κλείστηκε προσωρινά στις φυλάκες της «Σωτηρίας» που τις φρουρούσαν οι 'Ιταλοί.

Στις φυλάκες αυτές ο κ. Αντωνόπουλος έμεινε κάπου δέκα μήνες, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το θάνατο. Οι συγγενείς του έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον σώσουν. Μάταιος κόπος. Στο τέλος η απόφαση που πήραν τ' αδελφία του, ο Νίκος κι' ο Θόδωρος 'Αντωνόπουλος, ήταν η βία να απελευθερωθεί. Καθένας, βέβαια, μπορεί να φανταστεί τις τεράστιες δυσκολίες που θα συναντούσαν σε μια τόσο επικίνδυνη επιχείρηση, γι' αυτό καταστρώσαν προηγουμένως ολόκληρο σχέδιο δράσεως. Βασικές προϋποθέσεις για την επιτυχία του σκοπού τους ήταν πρώτο, να βρουν ένα έμπιστο και αποφασιστικό οδηγό αυτοκινήτου και δεύτερο, μερικούς τολμηρούς συνεργάτες. 'Υστερ' από την τελική τους απόφαση να δράσουν όπωςδήποτε για την 'υπόθεσή τους, η πρώτη τους δουλειά ήταν νάρθουν σ' επαφή με τρεις 'Ελληνες φυλάκες της «Σωτηρίας».

— Είμαστε πρόθυμοι να σας βοηθήσουμε με κάθε τρόπο, τους είπαν αυτοί. Ναχετε εμπιστοσύνη σε μας και νάσατε βέβαια πως θα πετύχουμε. Να περιμένετε μόνο να σας ειδοποιήσουμε. Πρέπει να βρεθώ ή κατάλληλη στιγμή για να βάλουμε μπροστά το σχέδιό μας.

'Υστερ' απ' αυτή τη διαβεβαίωση των τριών φυλάκων, δε χρειάζονταν πια παρά να βρεθώ ο κατάλληλος άνθρωπος που θ' αναλάμβανε να οδηγήσει τ' αυτοκίνητο στην εξαιρετικά επικίνδυνη αποστολή τους. Ο τολμηρός αυτός 'Ελληνας βρέθηκε γρήγορα. Ήταν ο κ. Μανώλης Τρυπιάς, έμπορος, ένα από τα πιο ηρωικά παλληκάρια που έβγαλε η κατοχή.

Ο κ. Τρυπιάς ήταν στενός συνεργάτης του κ. Σπύρου Κώστα, που 'υστερ' από την εκτέλεσή του θρυλικού ταγματάρχη Γιάννη Τσιγάντε, ανέλαβε την αρχηγία της οργάνωσης «Μίδας 614». Οι αδελφοί 'Αντωνόπουλοι τον επισκέφτηκαν στο κατάστημά του (Πειραιάς 6) για να τον βολιδοσκοπήσουν αν ήθελε ν' αναλάβει την υπόθεσή της βίαιας απόδρασής του αδελφού τους. Ο κ. Τρυπιάς όμως, δεν άργησε να καταλάβει το σκοπό της επίσκεψής τους και χωρίς κανένα δισταγμό τους δήλωσε πως ήταν πρόθυμος ν' αναλάβει το επικίνδυνο αυτό έργο.

— Σκέψου καλά, του είπαν οι αδελφοί 'Αντωνόπουλοι. 'Εχεις παιδιά Μανώλη και δε θέλουμε να πάρουμε στο λαιμό μας ούτε αυτά, ούτε σένα. 'Η επιχείρησή σου προτείνουμε είναι αφάνταστα δύσκολη. 'Ενα στα χίλια να πετύχουμε. Γι' αυτό αν μας άρνηθείς τη βοήθειά σου, δε θα πη πως θα πάσουμε να σε θεωρούμε παλληκάρι...

Ο μικρόσωμος, αλλά μεγαλόψυχος Τρυπιάς, χαμογέλασε με την απλότητα ενός παιδιού.

— Αν αποτύχουμε ξέρουμε όλοι μας τι πρόκειται να συμβεί, απάντησε. 'Αλλά δεν πρόκειται ν' αποτύχουμε. Δεν είναι η πρώτη φορά που αναλαμβάνω τέτοια αποστολή. Γι' αυτό πρέπει να ξανασυναντηθούμε μεθαύριο βράδυ που θαχω καταστρώσει το σχέδιό μου. Στο μεταξύ θα κάνω μια μικρή αναγνώριση γύρω απ' τη «Σωτηρία» για να κατατοπιστώ πάνω σ' ώρισμένα ζητήματα που μας άφορουν.

Η δεύτερη συνάντησι των αδελφών 'Αντωνόπουλων και του κ. Τρυπιά έγινε 'επειτ' από δυο μέρες (12 Μαΐου 1943) σ' ένα

— Κάνε γρήγορα, συνάδελφε, του ψιθύρισε τάχα έμπιστευτικά, γιατί ο λοχαγός είναι νευρισμένος και θα ξεσπάσει πάνω σου!...

καφεενόακι της πλατείας Ρηγίλλης. 'Εκεί οι τρεις άντρες συμφώνησαν ν' αγοράσουν έν αυτοκίνητο, κατάλληλο για τη δουλειά τους. Τις 'ιέρες εκείνες, ή χήρα Σπύρου Λοβέρδου, πουλούσε το δικό της, το υπ' αριθμ. 32.228 αεροδυναμικό τύπου Λασσάλ. Χωρίς να χάσουν καιρό έπισκεφτήκανε τον πληρεξούσιο δικηγόρο της κ. Ψημένο και προέβησαν στην αγορά του, για 200 περίπου χρυσές λίρες. Το ποσό ήταν αρκετά σεβαστό και οι αδελφοί 'Αντωνόπουλοι δεν το είχαν ολό. 'Αλλά και σ' αυτό το σημείο ο κ. Τρυπιάς βοήθησε με το παραπάνω δίνοντας τις μισές, χάριν της στενής φιλίας που είχε με τον κρατούμενο της «Σωτηρίας» και για την προηγούμενη συνεργασία τους σε μυστικές οργάνώσεις της πρωτεύουσας.

Τότε όμως γεννήθηκε ένα ζήτημα αρκετά σοβαρό. Το ζήτημα της υπογραφής του συμβολαίου. Σε περίπτωση που οι Γερμανοίταλοι θάρρσκαν το αυτοκίνητο μετά την απελευθέρωση του κρατουμένου, ήταν πολύ φυσικό με την υπογραφή του συμβολαίου ν' αποκαλύπτονταν και οι δράστες της απαγωγής. Ο προνοητικός όμως κ. Τρυπιάς παράκαμψε κι' αυτό το εμπόδιο. 'Υπόδειξε στον κ. Νίκο 'Αντωνόπουλο να πανε σ' ένα γνωστό του συμβολαιογράφο, τον κ. Στέφανο Κουμπλή, και να κάνουν μια συμβολαιογραφική πράξη στ' όνομα 'Αντώνιος Θεοδωρόπουλος.

— Αν σου ζητήση την ταυτότητά σου, θα πης πως την έχασες, προέθεσε ο κ. Τρυπιάς. Ο κ. Κουμπλής είχε αρκετά γνωστούς που και δεν πιστεύω να έπιμένει να τη φέρει, εφόσον θα σε συστήσω εγώ. Θα γράψω ό,τι στοιχεία του δώσουμε...

— 'Ετσι κι' έγινε. Το συμβόλαιο καταχωρήθηκε στ' όνομα Θεοδωρόπουλος κι' 'υστερα από την αγορά του αυτοκινήτου, έκλεισαν συνάντησι στην ταβέρνα Τζιμή ('Αχαρνών 87) για το επόμενο βράδυ. Στη συνάντησι αυτή παραβρέθηκαν οι αδελφοί 'Αντωνόπουλοι, ο κ. Τρυπιάς, ο ταγματάρχης της χωροφυλακής κ. Παναγιωτακόπουλος και οι τρεις φυλάκες. Η συζήτηση κράτησε πάνω από ώρα. 'Αφού κατάστρωσαν και την παραμικρότερη λεπτομέρεια, οι έξη άντρες έδωσαν όρκο: 'Οποιοσδήποτε κι' αν πιανόταν να μη μαρτυρούσε τους συνεργάτες του. 'Υστερα χώρισαν, αφού συμφώνησαν να περιμένουν τη σχετική ειδοποίησι των φυλάκων για να δράσουν.

Τώρα πιά δε χρειαζόταν παρά το καμουφλάρισμα του αυτοκινήτου με γερμανικά διακριτικά, μια στολή Γερμανού λοχαγού και δυο Γερμανών στρατιωτών με μερικά αυτόματα, για να μεταμφιεστούν σε Γερμανούς στρατιωτικούς, έτοιμοι για τη μεγάλη τους επιχείρησι. Στο γκαράζ του Θεμιστοκλή 'Αναστασάτου (Νεοφύτου Μεταξά 25) καμουφλαρίστηκε το αυτοκίνητο και οι γερμανικές στολές και τα όπλα δεν άργησαν να βρεθούν. Δεν άπεναν παρά η ειδοποίησι των φυλάκων, που την περίμεναν με δικαιολογημένη ανησυχία και νευρικήτητα. 'Επιτέλους το μεσημέρι της 16 Μαΐου πήραν το χαρμόσυνο μήνυμα απ' τους φυλάκες κι' 'υστερ' από μια ώρα έφευγαν απ' το γκαράζ, του κ. 'Αναστασάτου μεταμφιεσμένοι με γερμανικές στολές κι' όπλα. 'Αντασάτου με πολυβόλα και περιστοφά. Ο κ. Ν. 'Αντωνόπουλος ήταν ντυμένος λοχαγός κι' ο αδελφός του μαζί με τον κ. Τρυπιά — ο τελευταίος οδηγούσε τ' αυτοκίνητο — με στολές απλών στρατιωτών.

'Υστερ' από λίγη ώρα, το πολυτελέστατο αεροδυναμικό

έμαζι, περνούσε μ' εξαιρετική μεγαλοπρέπεια την κυρία πύλη της «Σωτηρίας» και στάθηκε μπρος στις φυλάκες που κρατούσαν το μελλοθάνατο ταγματάρχη. Μόλις κατέβηκαν από τ' αυτοκίνητο οι αδελφοί 'Αντωνόπουλοι και ο κ. Τρυπιάς, δ... Γερμανός λοχαγός διάταξε τον επί κεφαλής της φρουράς λοχία να βγάλει απ' το κελλί του τον 'Αντωνόπουλο, κρατούμενο των Γερμανών και να τον φέρει στο 'διπλανό γραφείο για να του κάνει μια συμπληρωματική ανάκρισι. Ο 'Ιταλός έτοιμάστηκε κάτι να ρωτήσει. Μα ο κ. Τρυπιάς δεν τόν άφισε.

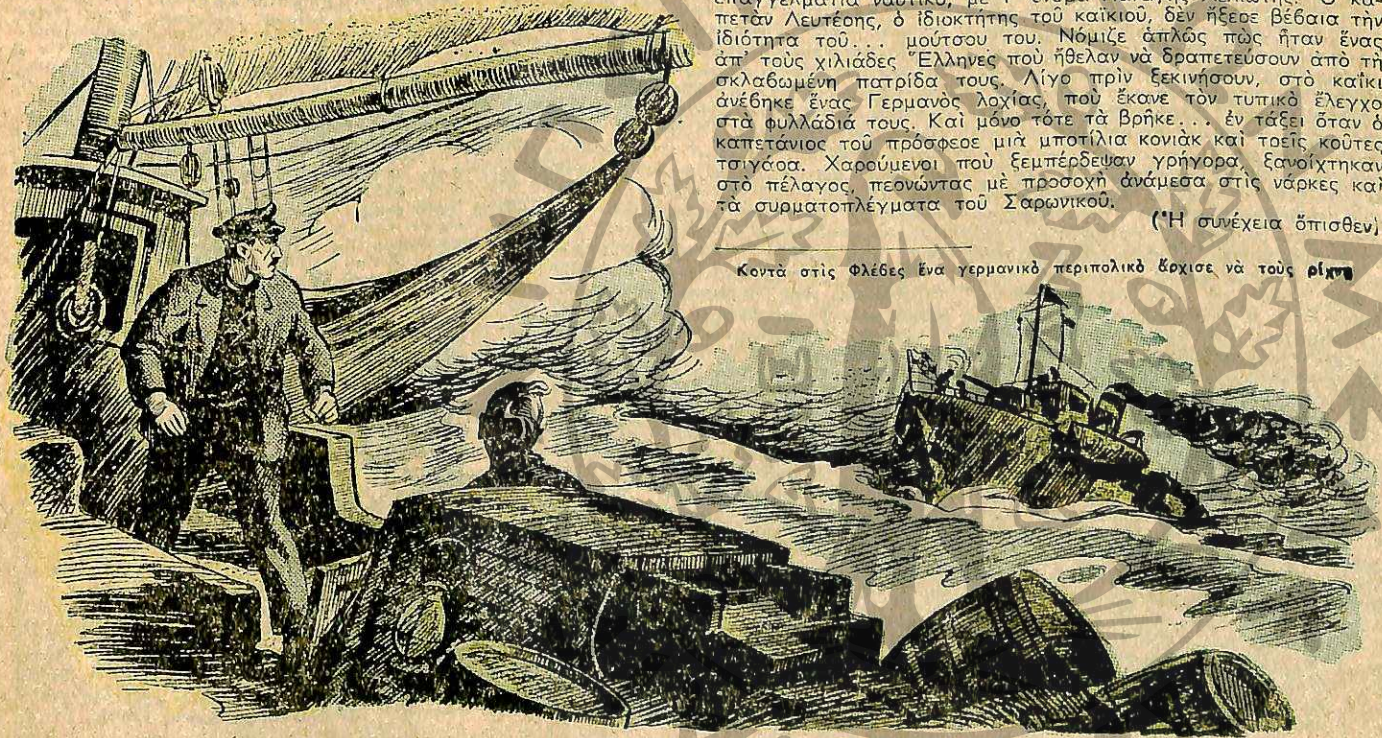
— Κάνε γρήγορα συνάδελφε, του ψιθύρισε τάχα έμπιστευτικά, γιατί ο λοχαγός είναι έννευρισμένος και θα ξεσπάσει πάνω σου!

Τρομοκρατημένος σχεδόν ο λοχίας, έφυγε τρέχοντας για να εκτελέσει τη διαταγή. Μόλις όμως έβγαλε απ' το κελλί του τον κ. 'Αντωνόπουλο κι' ενώ τόν οδηγούσε προς τόν... Γερμανό λοχαγό, δέχτηκε αυτός και οι τρεις συνάδελφοί του, την αιφνιδιαστική επίθεσι που είχε προετοιμάσει η ηρωική συντροφιά. 'Αφού τους έριξαν κατάχαμα με μερικές γροθιές, με άστραπιαία ταχύτητα τους άφοβησαν και κατόπι τους χλωροφόρμησαν.

'Υστερ' από τη θραυστή αυτή επιτυχία, παράλαβαν δυο ακόμη κρατούμενους 'Ελληνες καταδικασμένους σε θάνατο και τους τρεις φυλάκες κι' έφυγαν με κατεύθυνσι στην 'Αθήνα. 'Ο πάντα προνοητικός Τρυπιάς, που δεν απέκλειε και τ' απρόοπτα, είχε και δεύτερο αυτοκίνητο που τούς περίμενε στη γωνία των δώδων Μεσογείων και Κηφισιάς με οδηγό της εμπιστοσύνης του, τον κ. Κώστα Ουράιλλογλου. 'Ως εκείνη τη στιγμή δών πήγαν καλά. Μα οι 'Ιταλοί, που στο μεταξύ βόηκαν εγκαταλειμμένο τ' αυτοκίνητο 'επειτ' από μια άδρασι, ώδηγήθηκαν απ' αυτό για να συλλάβουν τον κ. Τρυπιά. 'Ως εκείνη τη στιγμή τον βράσαναν στα 'υπόγεια της Κομάντο Πιάτσα της οδού Πανεπιστημίου, για να καταφέρουν να τόν αποσπάσουν τ' όνόματά του να συνεργατών του. Μεταχειρίστηκαν όλα τ' συνηθισμένα συστήματά τους, από τις βρισιές, το φτύσιμο, το άγριο έβλο, το βουρδουλά, τις σιδερένιες γροθιές, ως το περίφημο «στεφάνι» γύρω απ' τους κροτάφους.

Οι συγκρατούμενο, του για πατριωτική δράσι, ο γνωστός λόγιος Κίμων Καπετανάκης κι' ο επιχειρηματίας Μπάμπης Μαρράτος, τόν παρακολουθούσαν με αληθινό θαυμασμό και περηφάνεια για την ψυχική και σωματική άντοχή του. Σά να μην έταναν όλ' αυτά, έπιασαν και την αδελφή του κ. Παναγιώτα Καλοκαιρινού, την οποία έκλεισαν στο ίδιο κελλί μαζί του, βασανίζοντας την για να τόν εξαναγκάσουν να μαρτυρήσει. 'Αλλά και τότε ακόμη άντεξε η άσταλεια ψυχή του. Τρεις φο' κι' ο κ. Τρυπιάς έχασε τις αισθήσεις του. Και την τελευταία φορά, μόλις συνήλθε απ' τη λιποθυμία του, ο 'Ιταλός λοχαγός που διέθυνε τις ανακρίσεις, πήρε ένα τριαντάφυλλο που κρατούσε και τό... κάρφωσε στο στήθος του βασανιζόμενου. 'Ετσι, με τ' χέρια σφιγμένα στις χειροπέδες, με το ματωμένο κεφάλι δεμένο πρόχειρα μ' ένα μαντήλι και με το κατακόκινο τριαντάφυλλο στο γυμνό στήθος, μεταφέρθηκε στα σκοτεινά κελιά της οδού Μέρλιν, δέχτηκε επί πέντε μερώνυχτα και τις περιποιήσεις των Γερμανών κι' από κει οδηγήθηκε στις φυλάκες Καλλιθέας, όπου κρατήθηκε ως θόδικος.

Όλα όμως τ' βασανιστήρια δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Με τ' δόντια σφιγμένα ο ηρωικός αυτός 'Ελληνας, είχε 'υποστή τ' πάντα χωρίς να πη μια λέξι. 'Ως τόσο ο κ. Τρυπιάς κατώρ- θωσε να δραπετευθή από κει μέσα μεταμφιεσμένος σε 'Ιταλό

Κοντά στις Φλέδες ένα γερμανικό περιπολικό βόησε να τούς ρίξει

στρατιώτη. 'Οπως ήταν έπόμενο, αμέσως μετά την απόδρασή του, κινητοποιήθηκαν τ' καλύτερα λαγωνικά της Γκεστάπο. 'Ηταν όμως άργα. Κι' 'επειδή δεν κατάφεραν να τόν ξαναπιάσουν, πήγαν στο σπίτι του στη Ν. Φλαδέλεια και τόν λεηλάτησαν κυριολεκτικά. Μετά απ' αυτό, τόν καταδίκασαν 'εφημν σε θάνατο και τόν 'επικύρωσαν για 150 εκατομμύρια. 'Αλλ' ο κ. Μανώλης Τρυπιάς εξακολούθησε τη δράσι ως την απελευθέρωσι χωρίς να σταματήσει στιγμή. Για τη δράσι του όμως αυτή θα ξαναμιλήσουμε πολύ σύντομα σ' ένα από τ' έρχόμενα τεύχη μας.

Η όμας Τόμπυ

ΑΠΟ τις πρώτες μέρες της Ιταλικής επιθέσεως του 1940, ο επίταρχος κ. Γ. Διαμαντόπουλος είχε την τύχη να βρεθώ πάνω στις χιονισμένες βουνοκορφές της 'Αλβανίας, ως διοικητής ενός ταγμάτων του Πυροβολικού μας. 'Ετσι τού δόθηκε η εύκαιρία, όπως σε τούς άλλους ήρωες αξιωματικούς και όπλίτες, να διαλυθούν το θρύλο των «Γκλολιζών» που σε... σαρανταοχτώ ώρες θ' ύψωναν τη μισητή τους σημαία πάνω στον ιερό βράχο της 'Ακροπόλεως. 'Υστερ' από την επέμβασι της Γερμανίας και τη μοισαία κατάρρευσι του 'Αλβανικού μετώπου, ο κ. Διαμαντόπουλος δεν έμεινε με σταυρωμένα τ' χέρια. 'Η ανήσυχη ψυχή του, γεμάτη πατριωτικό παλμό, δεν ήταν δυνατό να συμμορφωθεί με τη νέα κατάσταση που προσπαθούσαν να επιβάλουν οι κατακτητές. 'Η σκλαβιά τόν έπνιγε. 'Επρεπε να φύγει με κάθε τρόπο, να συνεχίσει τούς αγώνες του στο πλευρό των Συμμάχων που πολεμούσαν για την απελευθέρωσι της Ευρώπης.

Τόν 'Οκτώβριο του 1941 κατώρθηκε να φτάσει στη Μ. 'Ανατολή για να βρεθώ 'υστερ' από ένα χρόνο περίπου στην ιστορική μάχη της Δυτικής 'Ερήμου (4 - 11 - 42) ως διοικητής της Γ' Μοίρας του Συντάγματος Πυροβολικού της Ι' 'Ελληνικής Ταξιαρχίας. 'Εκεί τραυματίστηκε βαρεια. 'Ωστόσο τίποτε, ούτε το αίμα που έχανε, ούτε οι διαταγές των προϊστάμενων του, κατέφεραν να τόν κάνουν να εγκαταλείψη τούς συμπολεμιστές του. 'Υστερ' από μια π... επίθεσι του τραυματία του, ξαναγύρισε κοντά στους συντρόφους του για να συνεχίσει μαζί τους τόν αγώνα σε μια από τις μεγαλύτερες, τις πιο σκληρές μάχες του παρόντος πολέμου. 'Εδώ όμως δεν πρόκειται να περιγράψουμε την ελληνική στρατιωτική συμβολή στην ήττα του Ρόμμελ. Πολύ περισσότερο την ηρωική δράσι του επίταρχου Διαμαντόπουλου 'εω απ' τ' σύνορα της 'Ελλάδος. Τόν ηρωικό αυτόν αξιωματικό τόν ξαναβρίσκουμε τόν 'Οκτώβριο του 1943 — δυο χρόνια ακριβώς μετά την αναχώρησή του — στην 'Αθήνα με σοβαρή και επικίνδυνη αποστολή. Τό ταξίδι του πραγματοποιήθηκε μ' ένα συμμαχικό υποβρύχιο που τόν έφερε από τη Μ. 'Ανατολή ως την 'Αχλαδηρά της Εύβοιας.

'Επί τρεις μήνες συνέχεια 'εργάστηκε συστηματικά κάτω απ' τη μύτη της Γκεστάπο με το ψευδώνυμο 'Ιωάννης Λαζόπουλος, ιατρός νευρολόγος, όταν βρισκόταν στην 'Αθήνα. Και ως σχεδιαστής Κωνσταντινίδης, όταν κατέβαινε στην 'επαρχία. Στις 12 Δεκεμβρίου 1943 έληξε η μυστική του αποστολή στην 'Ελλάδα κι' άρχισε να ετοιμάζεται για να φύγει. 'Ετσι στις 23 του ίδιου μηνός, έφευγε από τόν Πειραιά με το πετρελαιοκίνητο «Νίκη» και μ' ένα παλιό ναυτικό φυλλάδιο που τόν παρουσάζει σαν 'επαγγελματία ναυτικό, με τ' όνομα Παναγής Χελιώτης. 'Ο καπετάν Λευτέρης, ο ιδιοκτήτης του καϊκιού, δεν ήθεσε βέβαια την ιδιότητα τού... μούσου του. Νόμιζε απλώς πως ήταν ένας απ' τούς χιλιάδες 'Ελληνες που ήθελαν να δραπετευθούν από τη σκλαβωμένη πατρίδα τους. Λίγο πριν ξεκινήσουν, στο καϊκι ανέβηκε ένας Γερμανός λοχίας, που έκανε τόν τυπικό 'ελεγχο στα φυλλάδιά τους. Και μόνο τότε τ' άβρεκε... έν τάξει όταν ο καπετάνιος τού πρόσφερε μια μπουτίλια κονιάκ και τρεις κούτες τσιγάρα. Χαρούμενοι που ξεμπερδεύσαν γρήγορα, ξαναήχησαν στο πέλαγος, περνώντας με προσοχή ανάμεσα στις νάρκες και τ' αεροπορικά του Σαρωνικού.

(Η συνέχεια 'επισθεν)

(Συνέχεια εκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Στις 12 Σεπτεμβρίου στράβωσαν τα κλειδιά του σταθμού Γιδά που ήταν σπουδαίος συγκοινωνιακός κόμπος, κατάστρεψαν σὲ ὀριζήματα σημεία τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια κ' ἔτσι σταμάτησαν τὴν ἐπικοινωνία Θεσσαλονίκης - Φλώρινας κ' ἀνάγκασαν

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄ μ α λ ῖ α ν Β λ α χ α κ ῖ η, Χανιά: "Ἐπι-
 τρέου πῦρρα το γράμμα μου καί μενέτε ἐξαι-
 ρητικά ἱκανοποιημένη. Κί' ἐγώ τ' ἴδιο. Δυστυχῶς
 ληστέια γιά τή φωτογραφία, ἀλλά δέν ἔχω. Φ ο ι-
 τ ῆ τ ῆ τ ῆ ς Ν ο μ ῖ κ ῆ ς, "Ενταῦθα: Δέν τό
 νομίζω. Ἄν ἐρεῖς ἐξέτε ἀντίθετη γνώμη, ἰδοὺ ἡ
 Ρόδος, ἰδοὺ καί τὸ πῆρμα. Μ. Φ ω σ τ ῆ ρ α ν,
 "Ενταῦθα: "Ἐλάτε ἐνα μεσημέρι 12-2 πρὶν
 τή γραφεῖά μας νὰ μὴ γυρᾶστε, καθὼς καὶ τὸν κ.
 Νομικῶ. Ἐ λ ῆ ν ῆ Π ο θ ῆ τ ο υ, "Ενταῦθα:
 Τὸ ἴδιο ἵσχυει καί γιά σας. Ἡ διευθύνσις τοῦ
 "Θησαυροῦ" σὰς εὐχαριστεῖ γιά τὰ καλὰ σας λό-
 για. Λ ο υ κ ᾶ Σ α λ ῶ β ᾶ ν ο υ Φ. Τ. 28:
 Οἱ "Κατασκοποῖ" μου πιάδουν ἀρκτεῖς σελίδες τοῦ
 "Θησαυροῦ" καὶ δέν εἶναι δυνατὸ νὰ προσδίσωσι
 κί' ἄλλες. "Ὅταν μετὰ τῆ δημοσιεύσεως, θὰ κυ-
 κλοφορήσουν σὲ βιβλίο, θὰ τοὺς διαβάσετε ὅλους
 μαζί. Γιά τὰ θερμὰ σας λόγια καὶ γιά τὴν ἀγά-
 πη σας ἡ διευθύνσις τοῦ "Θησαυροῦ" σὰς εὐχαρι-
 στεῖ. Τὸ ἴδιο κί' ἐγώ. Εὐ ἄ γ γ ε λ ο υ Ν.
 Κ λ ᾶ ο υ ν, Φ. Τ. 28, πλοῖον φάρων: Μὴν ἀνη-
 σκεῖται ἡ γιά εὐχὲς εὐχαριστῶ. Β ι ο λ ῆ τ ῆ
 Μ α ρ ι ν ο υ α κ ῆ, "Ἡράκλειον Κρήτης: Παῖς ἴπην ἡ
 Μίνα Μινερά; Προκαίται γι' ἄνθρωπο ἡ γιά
 πλοῖο; Γιατί παρ' ὅλη τὴν καλὴν μου διάθεσιν,
 κατέφερα νὰ διαβάσω τὸ κακογραμμένον γράμμα
 σας. Ἡ λ ῖ α ν Β α ν ὄ ρ ο ν, Λησούρι: Ἰδὺς
 ὄχι; Νὰ μοὺ γράψετε ὅλο τὸ ἱστορικὸν σας καί
 νὰ μοὺ τὸ στείλετε. Γιά τὰ καλὰ σας λόγια εὐχα-
 ριστῶ. Σ τ ρ ο τ ῶ τ ῆ ν Σ τ ω τ. Θ. Β. Σ. Τ.
 901: "Ὅκ" αὐτὰ ποὺ μοὺ γράφετε τάχως σχεδὸν ὅπ-
 ῳ. Ὑπάρχει πάντως κάποιο δικαιολογητικόν ποὺ
 εἶνε δύσκολον νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἀπὸ τὶς στίλβες
 τοῦ περιοδικοῦ Τὸν Τζακ Κλαρκ τὸν γνώρισά
 ἀπὸ κοντὰ κί' εἶνε αὐτὸς ποὺ μοὺ περιγράφει
 τόσο μαύρα χρώματα. Ἐχετε δικήν, ἐφόσον δέν
 ἐρετε ὀριζόμενα πράγματα. Δὲ θέλω πάντως
 ἐπισκεπτοῦ τὴ θεῖα σας γιά κάτι ποὺ ἴσως τὴν ἐν-
 διαφέρει. Μένει στὴν ὁδὸ Νύμφης 3; Γράψτε μοὺ
 παρακαλῶ. Μ ι χ ᾶ ῖ λ Φ ω τ ῖ α ν, Καμάρας:
 Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθῶ, ἐφόσον κρεμαῖται
 ἀπὸ τοὺς "Κατασκοποῖ" μου ὁ πρόδωκός σας.
 Δέν μοὺ γράφετε ὥστε ποὶ εἰσάστε: μαθητὴς, χω-
 ροφύλακας; Περιμένω. Ε ἰ ρ ῆ ν ῆ Ζ α ν ο υ 5 α-
 κ ῆ, "Ενταῦθα: Δυστυχῶς δέν ἔλαβα κανένα τέτοιο
 γράμμα. Μόλις ὅμως τὸ λάβω, θὰ σὰς ἀπαντήσω
 ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σας λόγια.
 "Εγὼ ν. Κ α ρ ῑ ᾶ θ ῖ ο, φοιτητὴ τῆς "Ιατρικῆς."
 "Ενταῦθα: Δὲ βρισκω λόγια νὰ σὰς εὐχαριστήσω.
 Περᾶστε καμνία μερὰ ἀπ' τὰ γραφεῖα μου 12-2
 νὰ γυρᾶστε μοὺ. Γιά τὸν ἀείμνηστο Χριστόφορον
 Λιτὸ θὰ ξαναγράψω, μολὶς συμπληρώσω ὀριζμέ-
 να στοιχεία ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν τοῦ δρᾶσι. Τὶς
 διευθύνσεις ποὺ μοὺ στείλατε, θὰ τις μεταχειρί-
 σαι κί' ἐλπίθω νὰ θελήσουν νὰ μὲ βοηθήσουν οἱ
 συνεργάταις τοῦ. Ἀλλῶστε εἴμαστε μισοπατρι-
 στές. Εἶμαι κί' ἐγὼ ἀπ' τῆ Νύμφου. Τ ᾶ κ ῆ ς
 Μ π α ρ μ π ῆ τ σ ο ν, Πύργον: "Ὅχι, δέν ἔλαβα
 κανένα τέτοιο γράμμα. Ἀσφαλῶς δὲ χάθηκε στὸ
 ταχυδρομεῖο. Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σας λόγια.
 Ἄ ν τ ὡ ν ῆ Κ ο υ ρ ο υ κ λ ῆ ν Μελήνα: Ποῖο ἄν-
 τὸν τὸ υποβρύχιον; Μήπως ὁ "Παπανικολᾶς"; Κἀνε-
 τε τὸν κόπο, ἀν θέλετε, νὰ μοὺ τὸ γράψετε. Εὐ-
 χαριστῶ. Π α ὗ λ ο ν Ρ ο β ῖ τ ῆ ν, Ρόδον: Γιά
 τὸ Χριστόφορον Λιτὸ θὰ ξαναγράψω. Μήπως ἔχετε
 καμνία φωτογραφία του; Τὰ στοιχεία ποὺ μοὺ στεί-
 λατε ἐξαιρετικά καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Χ ρ ῖ ῆ σ τ ο ν
 "Ὁ ρ φ α ν ο υ, "Ενταῦθα: Δέν μὲ ξεχάστε, βλέ-
 πο. Μέσα σὲ δεκα μερὲς τρία γράμματα. Καί τὶς
 γράμματα! Ἀπὸ δύο κόλλες διαγωνισμοῦ τὸ κα-
 θένω. Σὰς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν.
 Ἄ γ γ ε λ ο υ τοῦ Σ κ ὸ τ ο υ ς, "Ενταῦθα:
 Ἐν τάξει. Μολὶς μοὺ γράψετε, θὰ σὰς ἀπαντήσω.
 Δεκ. Φ ο υ ρ ν ο υ γ ρ ᾶ κ ῆ ν Ν. κ. 211 Χ. Ε. Σ.
 912: Γιά τὸν κ. Γιαννάτο θὰ ξαναγράψω.
 Ἀφοῦ εἰσὶς κί' ὅλοι οἱ συναδελφοὶ σὰς ἐνδιαφε-
 ροῦν τόσο πολὺ, θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς εὐχα-
 ριστήσω. Γιά τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστῶ.
 Φ ῖ λ. Σ υ μ ε ν ο ῖ δ ῆ ν, ὀδοντογιάτρην, Θεσσαλονί-
 κη: Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Οἱ
 "Κατασκοποῖ" θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο μολὶς
 τελευτήσῃ ἡ δημοσίευσίς των. Μὰ ὥς τότε θὰ δη-
 μοσιεύουν ἀρκτεῖς ἐνδιαφέροντα κομμάτια, ἰδιαί-
 τερα γιά τὴ Θεσσαλονικίαν. Εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐν-
 διαφέρον σας. Ἄ ν τ ῖ ο ν ῆ Μ α τ ῶ λ ᾶ, Παγ-
 κράτι: Δέν ἔλαβα κανένα τέτοιο γράμμα, οὔτε
 φωτογραφία. Ἡ διευθύνσις τοῦ "Θησαυροῦ" σὰς
 εὐχαριστεῖ γιά τὰ καλὰ σας λόγια. Ἄ σ τ ο υ ν ὁ
 μ ο ν Κ. Β. Λ. "Ενταῦθα: "Ὅταν θὰ γράψω γιά
 τὸν κ. Α. Ε. θὰ γράφω καὶ γιά σας. Λίγη ὑπο-
 στήριξις τοῦ ποιοῦ. Ἄν μπορούσατε νὰ μοὺ στείλατε
 καμνία φωτογραφία τοῦ Στίβ, θὰ μὲ ὑποκρίνω
 τότε. Ἔρρω πὺς ἐντε. Ἡ κἀνω λάθος; Ἄ ν ν ᾶ
 Μ σ α ρ ῖ α ν, Ἐπέστες: Οἱ "Κατασκοποῖ" θὰ συ-
 νελθούσιν ἡ διευθύνσις τοῦ "Θησαυροῦ" σὰς εὐ-
 χαριστεῖ γιά τὸ ἐνδιαφέρον σας. Τὸ ἴδιο κί' ἐγὼ.
 Ἰ ὠ ᾶ ν ῆ ν Β ρ ᾶ ῖ λ α ν, Μ α ρ ῖ α Χ α-
 ν ῖ ο ν, Κ ῶ σ τ ῶ ν Κ ω σ τ ο υ ρ ὀ π ο υ:
 Ἄν ἔλαβον καὶ Κώστα Βαλασάκη ὁ δὲν
 εὐχαριστοῦμαι γιὰ τίς εὐχες. Οἱ "Κατάσκοποι" θὰ
 συνεχίσουν. Ν ῖ κ ὸ λ α ν ο υ Δ. Π ο υ λ ᾶ κ ο ν:
 Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ μοὺ δικαιολογήσω. Περᾶ-
 στε ἀπὸ τὴν ἀναφήν ἡττ 12-2 κἀν μερὰ καὶ θὰ
 ἀπαύει καλύτερα. Ἡ διευθύνσις τοῦ "Θησαυροῦ"
 σὰς εὐχαριστεῖ γιά τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ ἴ-
 διο κί' ἐγώ.

Οἱ δὺο λεβέντες τράβηξαν τὰ μαχαίρια τους ἑτοιμοὶ ν' ἀλληλοσφαγαῶν!...

...θα ζευτούσε ή μόρα. Ο καυγάς, το μακελό...
.....

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Η ήρωίδα της Ελευθερίας ΚΟΥΒΑ

Μιά μυθιστορηματική απόδραση

Όταν η Κυβέρνησις της Κούβας, απένειμε τελευταίως το ανώτατο παράσημο αυτής της χώρας στο γνωστό Αμερικανό εκδοτή και διευθυντή εφημερίδων Ουίλλιαμ Χέρστ, μια γρηούλα 69 ετών δεν μπόρεσε να παρευρεθῇ στην επίσημη τελετή. Γιατί, στην ηλικία της, θα την κορούσε πολύ το ταξίδι απ' την Αβάνα ως την Ουάσινγκτον. Κι όμως ο Χέρστ παρασημοφορήθηκε χάρις αυτήν, επειδή την είχε βοηθήσει πρό 52 ετών να δραπέτευη από μια φυλακή της Κούβας, κι είχε έτσι συντελέσει στην απελευθέρωσή του μεγάλου αυτού νησιού απ' τον ισπανικό ζυγο.

Πραγματικά, η Ευαγγελίνη Κόσιο Ώ Τσιονέρες είχε θεωρηθῇ την εποχή εκείνη σύμβολο της Ελευθερίας Κούβας. Ο πατέρας της ήταν ένας θερμός πατριώτης. Οι Ισπανοί τον θεωρούσαν επικίνδυνο, και μία μέρα τον συνέλαβαν και τον έστειλαν σ' ένα νησί, όπου φυλάκιζαν συνήθως τους αντιπάλους των. Η Ευαγγελίνη κι η αδελφή της τον άκολουθησαν.

Ο στρατιωτικός διοικητής αυτού του νησιού, συνταγματάρχης Χοσέ Μπέρριζ, ήταν ένας άνθρωπος σκληρός κι αυταρχικός, συννησιμένος να εκπληρώνη κάθε επιθυμία του. Η δραστήρια μορφή της Ευαγγελίνης άναψε τους άμαρτωλούς πόθους του. Δοκίμασε να την κάμει δική του με κόβερς, κι όταν δεν το κατάφερε μεταχειρίσθηκε το δόλωμα των υποσχέσεων:

— Άγαπάς πολύ τον πατέρα σου, της είπε. Θα τον

άφισω λοιπόν ελεύθερο, αν φανῇς καλή μαζί μου.

— Φύγετε!... Άφιστε με! του φώναξε με φρίκη η κοπέλλα.

Ενώ εκείνος, μανιασμένος για την άποτυχία του, έψαχνε να βρῇ τὸν τρόπο για να την κατακτήσῃ, η Ευαγγελίνα άσχολήθηκε μ' ένα σχέδιο άποδράσεως του πατέρα της. Οι πρώτες επιτυχίες του στρατού των Κουβανών επαναστατών είχαν κλονίσει τὸ ήθικὸ των Ισπανών αξιωματικών της φρουράς των φυλακῶν. Ήταν κατάλληλη η ευκαιρία για μια συνωμοσία...

Ο Κουβανὸς γραμματεὺς του Μπέρριζ υποσχέθηκε στους κρατούμενους ὅτι θα τους βοηθούσε. Τους συμβούλεψε να επιτεθοὺν ξαφνικά στη φρουρά, να την έξουδετερώσουν, να περάσουν έπειτα μ' ένα πλοίο στην Κούβα, και να ενώθουν με τις επαναστατικές δυνάμεις. Πριν απ' όλα όμως, έπρεπε να συλλάβουν τὸ συνταγματάρχη.

Η Ευαγγελίνη ανέλαβε να τους βοηθήσῃ σ' αυτό. Είπε στὸν Μπέρριζ πως θα τον περίμενε τα μεσάνυχτα στο δωμάτιό της. Κι όταν πήγε ὁ έρωτόληπτος συνταγματάρχης, η νέα έδωσε τὸ σύνθημα στους συνωμότες πού περιμεναν για να τὸν πιάσουν.

Μα ὁ γραμματεὺς τὸς εἶχε προδώσει. Εἶχε φανερώσει τὸ σχέδιό τους στὸ διοικητή, κι εκείνος εἶχε λάβει τὰ μέτρα του κι εἶχε τοποθετήσει στρατιώτες γύρω απ' τὸ σπίτι.

Μόλις λοιπὸν άκουσαν τὶς φωνές του, οἱ άνδρες του έτρεξαν, συγκρούσθηκαν με τὸς κρατούμενους, σκοτώσαν δυὸ απ' αὐτούς, κι έπιασαν τὸς υπολοίπους. Η Ευαγγελίνη βρισκόταν τώρα στη διάθεσι του ανδρῶπου πού μισούσε.

Τὴν έκλεισαν στὴ γυναικεία φυλακή της Αβάνας, σε αὐστηρή άπομόνωσι.

Υστερα τὸ στρατοδικεῖο τὴν

κατοδίκασε σὲ 20 ετών φυλάκισι.

Η συγκινητικὴ αὐτὴ ιστορία της θαρραλέας κοπέλλας έγινε γνωστὴ στις Ἠνωμένες Πολιτείες. Ο αμερικανικὸς Τύπος βρήκε για μιά ακόμη φορά, τὴν ευκαιρία να στίγματισῇ τὴ σκληρὴ τυραννία των Ισπανῶν στὴν Κούβα. Κι ὁ Χέρστ έστειλε στὴν Αβάνα ένα δημοσιογράφου του, τὸν Καρλ Ντέκερ, με τὴν έντολή να διοργανώσῃ με κάθε θυσία τὴ δραπέτευσί της Ευαγγελίνης.

Ο Ντέκερ ήταν ένας νέος γεμάτος ζωή, άποφασισμένος να επιτύχῃ ὁπωδήποτε στὴν άποστολή του. Μόλις έφτασε στὴν Κούβα, τὸν Αύγουστο τοῦ 1897, άρχισε να προετοιμάζῃ τὸ σχέδιό του.

Τέλος έφτασε ἡ ήμέρα τὴς τολημῆς άποδράσεως. Με τὴν πρόφασί πως υπέφερε ἀπὸ πονόδοντο, ἡ Ευαγγελίνη εἶχε πάρει απ' τὸν γιατρὸ των φυλακῶν ένα μπουκαλάκι με λαύδανο. Τὴ νύχτα τὴς 10ης Νοεμβρίου, τὸρριξε μέσα στὸν καφέ των άλλων φυλακισμένων πού μοιράζονταν τὸ κελλί της. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Ντέκερ κατάφερε να στήσῃ μιά σκάλα σὲ μιά διπλὴν σκεπὴ και ν' ανέβῃ σὲ τὸ παράθυρό της.

Άρχισε τότε να λιμάρῃ τὰ χοντρά σιδερένια κάγκελλα. Δεν πρόλαβε όμως να τελειώσῃ τὴ δουλειά αὐτή ὡς τὰ ημερῶματα, κι' αναγκάστηκε να φύγῃ, λέγοντας πως θὰ ξαναγύριζε τὴν επομένη νύχτα.

Η Ευαγγελίνα έπλυνε τὶς κάλτσες της και τὶς κρέμασε στὸ παράθυρο, ἔτσι ὥστε να κρύβουν τὰ λιμαρισμένα κάγκελλα. Τὴν άλλη νύχτα, ὁ Ντέκερ μπόρεσε επιτέλους να τὴν ελευθερώσῃ. Τὴν έκρυψε σ' ένα ασφαλίσμένο καταφύγιο κι ὕστερα τὴ φυγάδευσε στις Ἠνωμ. Πολιτείες.

Όαν ἡ Ευαγγελίνη έφτασε στὴ Ν. Υόρκη, τὸ πλήθος τὴν άποθέωσε. Ο Πρόεδρος Μάκ Κίνλεϋ τὴ δέχθηκε στὸ Λευκὸ Οἶκο. Η αμερικανικὴ κοινὴ γνώμη συμπάθησε ακόμη περισσότερο τὸ κίνημα για τὴν ανεξαρτησία της Κούβας. Καὶ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1898, μιά πολύνεκρη έκρηξις πάνω στὸ αμερικανικὸ πολεμικὸ «Μέιν», στὸ λιμάνι της Αβάνας, έδωσε τὸ σύνθημα τοῦ Ισπανοαμερικανικοῦ πολέμου.

Τρεῖς μῆνες αργότερα, ἡ Κούβα ήταν ελευθερῇ. Η Ευαγγελίνη μπόρεσε να ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα της, σὰν ήρωίδα.

Όταν άνυψώθηκε για πρώτη φορά ἡ σημαία τὴς νεας δημοκρατίας, ὁ πρώτος Πρόεδρος της τὴλεγράφησε στὸ Χέρστ: «Δεν πιστεύω ὅτι θα μπορούσαμε να κερδίσουμε τὴν ανεξαρτησία μας δίχως τὴ βοήθεια πού μας προσέφερε».

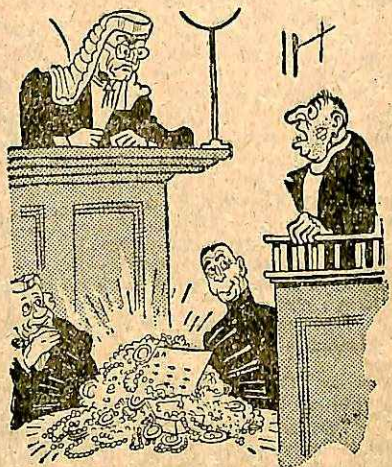
Βοηθώντας μιά άνυπεράσπιστη κοπέλλα, ὁ Ἄμερικανὸς εκδοτὴς εἶχε συντελέσει στὴν άπελευθέρωσι ενός ολόκληρου λαοῦ...

Η Ευαγγελίνη παντρεύτηκε αργότερα δυὸ φορές, χήρεψε, και τώρα περνάει ήσυχα τὰ γεράματά της στὸ σπίτι της, στὴν Κούβα.

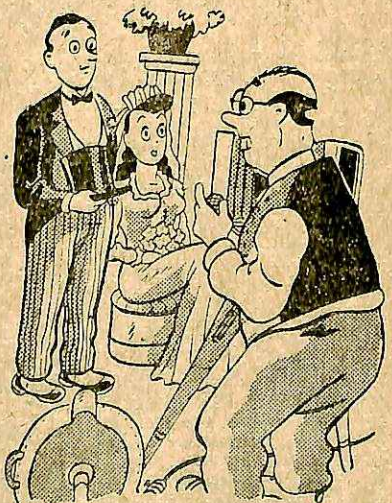

— Έσεῖς ἔχετε ραντεβού με μιά δεσποινίδα Λίτσα; Σας ζητάει στὸ... τηλέφωνο!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τὸ χαρτζιλίκι μου έβγαλα ὁ φουκαράς, κυρίε πρόεδρε!...

Ὁ φωτογράφος: Γελάστε, παρακαλῶ, με τὴν καρδιά σας... ἴσως να εἶνε ἡ τελευταία φορά πού γελάτε!

Ἀνδρέας Μουστοξύδης (1785—1860)

Κάποτε ὁ Καποδίστριας ρώτησε τὸ Μουστοξύδη στὴν Αἴγινα, μέσα στὸ Ὁρφανοτροφεῖο:

— Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ Ἀνδρέα, ἀπὸ πού προήλθε τὸ οἰκονομικὸ σου ἐπώνυμο;

Καὶ τότε ὁ Μουστοξύδης τοῦ διηγήθηκε τὸ ἀκόλουθο Κερκυραϊκὸ ἀνέκδοτο:

Ὁ παπποῦς του εἶχε ἄλλο ὄνομα ἀλλὰ δυστυχῶς λησμονήθηκε μετὰ τὸ πέραςμα τοῦ χρόνου. Κάποτε, λοιπὸν, ἕνας Κερκυραῖος φίλος του πού τρύγησε τ' ἀμπέλι του στὴν ἐξοχὴ τοῦστειλε, κατὰ τὸ παλὸ ἀργατικὸ ἔθιμο, ἕναν τενεκέ μούστου, γιὰ νὰ κάμουν μουςταλευριά στὸ σπίτι του, πού βρισκότανε, στὸ Γαστοῦρι.

Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε τὸ μούστο καὶ τοῦ φάνηκε χαλασμένους. Καὶ τοῦ παράγγειλε μετὰ τὸ παιδί:

— Να πῆς, μωρέ, στὸν «παρτσινέβελο» σου ὅτι ὁ μούστος τοῦ ξύνουσι!

Τί μου τὸν έστειλε; Γιὰ τὴ σαλάτα;

Ὁ ἄλλος, τότε, θυμῶσε γιὰ τὴν πρόσβολή κι' άρχισε ὕστερα νὰ τὸν λείη:

— Ἐκεῖνος ὁ... Μουστοξύδης!...

Ἐτσι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τοῦ κόλλησε τὸ παρατσούκλι κι' ἐδόθη, μετὰ τὸν καιρὸ, τὸ πραγματικὸ τοῦ ἐπώνυμο. Καὶ οἱ ἀπόγονοί του, αργότερα, πήραν γιὰ ἐπώνυμόν του ἐπικρατέστερο παρατσούκλι τοῦ προγόνου του, ὅπως γινότανε στὰ χρόνια τὰ παλιά, σὲ πολλές, παραπολλές ἐλληνικές οἰκογένειες, ἰδίως πρὶν ἀπ' τὴν Ἑπανάστασι τοῦ Εἰκοσιένου.

Ἄς πάρουμε, τώρα, τὸν Ἀνδρέα Μουστοξύδη, τὸν ἐπιφανέστατο Κερκυραῖο λόγιο καὶ ἱστορικὸ, ἀπ' τὰ νεανικά του χρόνια, πρὸ τοῦ πολέμου τὴς ανεξαρτησίας.

Γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα στὰ 1785 κι' ἀπ' τὰ μαθητικά του χρόνια ήθελε νὰ σπουδάσῃ νομικά.

Οἱ γονεῖς του, ἐπειδὴ ήσαν εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴ μεγάλη του φιλομάθεια καὶ ἐπιμέλεια κι' ἀπὸ τοὺς ἀρίστους βαθμούς του στὴν ἐκπαίδευσί, τὸν έστειλαν στὴν Ἰταλία νὰ σπουδάσῃ νομικὸς.

Ἄλλ' ἐκεῖ, ὁ νεαρὸς Μουστοξύδης, ἐλκύστηκε ἀπ' τὴν ἱστορία κι' άρχισε νὰ γράφῃ ἱστορικές μελέτες, τὶς ὁπεῖς μάλιστα καὶ ἐξέδιδε στὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅταν ἐπέυρθε στὴν Κέρκυρα, διωρίστηκε ἐπίσημος ἱστοριογράφος τὴς τότε Ἰονίου Πολιτείας. Καὶ ὅταν αργότερα, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἐγίνε πρώτος κυβερνήτης τὴς Ἑλλάδος, τὸν πήρε μαζί του σὰν ἐκλεκτὸ συνεργάτη, καὶ τοῦ ἀνάθεσε τὴ διεύθυνσι τοῦ πρώτου Κεντρικοῦ Σχολείου πού ἱδρύθηκε στὴν Αἴγινα.

Τὴν ἐποχὴ εκείνη, ἡ ἐλληνικὴ νεοναία διψοῦσε γιὰ μὀρφωσι καὶ ἐκπαιδευσι, ἰδίως, στὰ ναυτικά καὶ τὰ γεωργικὰ μαθήματα.

Οἱ μεγαλύτερες φιλοδοξίες τοῦ παιδιοῦ, ήταν τότε ἡ θάλασσα καὶ τὸ χωράφι.

— Τί θὰ γίνης, ὅταν μεγαλώσης; τὸ ρωτοῦσαν.

— Καραβοκώρης! ἀπαντοῦσε ἐκεῖνο.

Τ' ἄλλο ἔλεγε:

— Θά'ω χωράφι δικό μου!...

Αὐτὸ ήταν, τότε, τὸ πνεῦμα των παιδιῶν καὶ των γονέων τὴς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Μουστοξύδης, στὴν ἀρχή, ἐδίετασε ν' ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ Κεντρικοῦ Σχολείου τὴς Αἰγίνης.

Ήθελε δικὴ του ἐλεύθερη πρωτοβουλία στὴν ὀργάνωσι καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα, γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί, δὲν συμφωνοῦσε μετὰ τὸν Κυβερνήτη. Ἐκεῖνος ήθελε νὰ μάθουν τὰ παιδιά πρακτικὰ ἐπαγγέλματα. Ὁ Μουστοξύδης, όμως, ήταν ἀντίθετος σ' αὐτὴ τὴν ἀποκλειστικότητα.

— Ἄς ἀρχίσουμε, ἔτσι, τοῦ εἶπε ὁ Καποδίστριας, ἀφοῦ ὁ τόπος ἔχει ἀνάγκη των πρακτικῶν ἐπαγγελμάτων. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ ἀνέκδοτο

πολὺ μεγάλης ὅπου μπορούσαν νὰ χωρέσουν 200 μαθητές, μόνον ἀγῶρια.

Γιὰ τὴ διακόσμηση των αἰθουσῶν αὐτῶν ὁ ἴδιος ὁ Μουστοξύδης, εἶχε γράψῃ σὲ μιά ἐκθεσί του, πρὸς τὸν Καποδίστρια τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ κι' ἐνδιαφέροντα:

«Εἰς τοὺς τοίχους διατρέπουν αἱ προτομαὶ των ἀρχαίων ποιητῶν καὶ ρητόρων, ἱστορικῶν καὶ φιλοσόφων, διὰ νὰ ἔχουν οἱ νέοι, πρὸ ὀφθαλμῶν, τὰς σωματικὰς εἰκόνας των ἀνδρῶν ἐκείνων, των ὁποίων ἡ ψυχὴ πνέει ἀθάνατος εἰς τὰ παρ' ἡμῶν θαυμάσιμα πονήματά των...»

Ὁ τότε ἐπιθεωρητὴς των Σχολείων Ἰωάννης Κοκκίνης, θαυμαστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Μουστοξύδης, ἔγραψε μετὰ ζωηρὸ ἐνθουσιασμὸ πρὸς τὸν Κυβερνήτη γιὰ τὰς προόδους των παιδιῶν τοῦ Σχολείου.

Κι' ἐτόνισε, τότε, καὶ τὴν προθυμία καὶ τὶς θυσίες των γονέων των μαθητῶν πού ήθελαν νὰ διδάσκωνται τὰ παιδιά τους ἀπ' τὸ Μουστοξύδη.

Καθὼς ἔγραφε ὁ ἐπιθεωρητὴς, μερικὸι ἀπὸ τοὺς γονεῖς προτιμοῦσαν νὰ περικόπτουν τὰ οἰκιακά τους ἔσοδα, παρὰ ν' ἀφίνονταν τὰ παιδιά τους «τυφλά» τὴν ἐποχὴ πού τὸ ἔθνος εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴ Σουλτανικὴ τυραννία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνδρέας Μουστοξύδης

τὴς ἐπισκέψεως μιά μέρα τοῦ Καποδίστρια, στὸ Κεντρικὸ Σχολεῖο τὴς Αἰγίνης. Πήγε ὁ Κυβερνήτης, ἐκεῖ, μαζί με τὸν ὑπουργὸ τὴς «Δημοσίας Παιδείας» — ἔτσι λεγόταν, τὸ Ὑπουργεῖο — Νικόλαο Χρυσόγελο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ «ἐφορος» τοῦ Σχολείου — ἔτσι ὀνομαζόταν ὁ δευθυντὴς — Ἀνδρέας Μουστοξύδης παρέδιδε ἐλληνικά στὰ παιδιά τὴς ανωτέρας τάξεως. Ὁ Καποδίστριας, αὐθόῃ ἀκούσε με προσοχή, μερικὸς μαθητὰς, ἐρώτησε, ἔξαφνα, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς:

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου, παιδί μου;

— Γεωργός, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Καὶ σὺ τί σκέπτεσαι νὰ γίνης ἄμα μεγαλώσης;

— Γιατρός, ἐξοχώτατε! εἶπε τὸ παιδί, ὑπερήφανα, σὰν νὰ εἶχε γίνῃ κιόλας!

— Καλά... καὶ τὰ χωράφια τοῦ πατέρα σου τί θὰ γίνουν; ρώτησε, τότε, ὁ Καποδίστριας.

Ὁ μαθητὴς μαρμαρώσε. Κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ σὲ λίγο, μουρμούρισε με συστολή:

— Ξέρω κι' ἐγώ;

Ὁ Κυβερνήτης, τότε, γύρισε στὸν ὑπουργὸ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐτοί ἔχασαμε κι' ἐμεῖς τὰ κτήματά μας στὴν Κέρκυρα!...

Κατόπιν βλέποντας τὸ Μουστοξύδη ἐπρόσθεσε μετὰ τὸ σφίχτὸ τοῦ χαμόγελου:

— Ἄς τ' ἀκούῃ ὁ κύριος Ἐφορος!

Ὡστόσο ὁ Μουστοξύδης πού ήταν πολὺ ἀφοσιωμένος στὸν Καποδίστρια δὲν θέλησε ν' ἀντισταθῇ στὸ πρόγραμμά του καὶ καθιέρωσε, στὸ Κεντρικὸ Σχολεῖο, μικτὴ ἐκπαίδευσί.

Ἐργάστηκε μετὰ πολὺ ζήλο καὶ πρόσφερε, τότε, σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὴ νεοελληνικὴ ἐκπαίδευσί, στὰ πρώτα χρόνια τοῦ ἐλευθέρου ἐλληνικοῦ βίου.

Ἄς δώσουμε, τώρα, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πρώτου Κεντρικοῦ Σχολείου τὴς Αἰγίνης, πού ὀργάνωσε ὁ Μουστοξύδης.

Αἰθούσες διδασκαλίας ήσαν δύο πολὺ μεγάλες ὅπου μπορούσαν νὰ χωρέσουν 200 μαθητές, μόνον ἀγῶρια.

Γιὰ τὴ διακόσμηση των αἰθουσῶν αὐτῶν ὁ ἴδιος ὁ Μουστοξύδης, εἶχε γράψῃ σὲ μιά ἐκθεσί του, πρὸς τὸν Καποδίστρια τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ κι' ἐνδιαφέροντα:

«Εἰς τοὺς τοίχους διατρέπουν αἱ προτομαὶ των ἀρχαίων ποιητῶν καὶ ρητόρων, ἱστορικῶν καὶ φιλοσόφων, διὰ νὰ ἔχουν οἱ νέοι, πρὸ ὀφθαλμῶν, τὰς σωματικὰς εἰκόνας των ἀνδρῶν ἐκείνων, των ὁποίων ἡ ψυχὴ πνέει ἀθάνατος εἰς τὰ παρ' ἡμῶν θαυμάσιμα πονήματά των...»

Ὁ τότε ἐπιθεωρητὴς των Σχολείων Ἰωάννης Κοκκίνης, θαυμαστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Μουστοξύδης, ἔγραψε μετὰ ζωηρὸ ἐνθουσιασμὸ πρὸς τὸν Κυβερνήτη γιὰ τὰς προόδους των παιδιῶν τοῦ Σχολείου.

Κι' ἐτόνισε, τότε, καὶ τὴν προθυμία καὶ τὶς θυσίες των γονέων των μαθητῶν πού ήθελαν νὰ διδάσκωνται τὰ παιδιά τους ἀπ' τὸ Μουστοξύδη.

Καθὼς ἔγραφε ὁ ἐπιθεωρητὴς, μερικὸι ἀπὸ τοὺς γονεῖς προτιμοῦσαν νὰ περικόπτουν τὰ οἰκιακά τους ἔσοδα, παρὰ ν' ἀφίνονταν τὰ παιδιά τους «τυφλά» τὴν ἐποχὴ πού τὸ ἔθνος εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴ Σουλτανικὴ τυραννία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Διαβήτης από συγκινήσεις

Η ιστορία μιας ανεπιθύμητης μικρής

Ένα κοριτσάκι, στη Ν. Υόρκη, ζήτησε ένα πρωί με δυαντό πονοκέφαλο, πόνους στην κοιλιά, πυρετό και δύσπνοια. Ο γιατρός που την εξέτασε, διέγνωσε σοβαρωτάτη διαβητική δηλητηρίαση και δήλωσε ότι κινδύνευε η ζωή της.

Η μητέρα της την πήγε άμεσα στο νοσοκομείο. Εκεί, επιβεβαιώθηκε η αρχική διάγνωση: Η μικρή αυτή έπασχε από διαβήτη, κι' η χρόνια αυτή αρρώστια της είχε παρουσιάσει τώρα μία επικίνδυνη παρόξυνση. Ωστόσο, οι γιατροί καθάρωσαν να τη σώσουν, με μεγάλες δόσεις ινσουλίνης και άλλη κατάλληλη θεραπεία.

Πριν την στείλουν πίσω στο σπίτι της, σύστησαν να μεταχειρίζεται περισσότερη ινσουλίνη (το ειδικό φάρμακο κατά του διαβήτη) και να προσέχη πολύ στη διαίτα της. Τόσο η ίδια όσο κι' οι γονείς της υποσχέθηκαν ν' ακολουθήσουν πιστά αυτές τις οδηγίες των γιατρών.

Κι' όμως, έπειτα από λίγες βδομάδες, η μικρή ξαναγύρισε στο νοσοκομείο, με καινούργια κρίση. Κι' επανελήφθη το ίδιο άλλες 11 φορές, μέσα σε λίγους μήνες.

Τέλος, δυο ψυχίατροι του νοσοκομείου ανέλαβαν ν' ανακαλύψουν την αιτία των συχνών αυτών κρίσεων. Δυσκολεύτηκαν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη της μικρής, γιατί ήταν φιλόπονη και φοβισμένη. Σιγά-σιγά όμως, έμαθαν όλη τη δραματική ιστορία της.

Ήταν η μικρότερη από πέντε αδελφία. Και είχε έρθει στον κόσμο... ανεπιθύμητη!

Γι' αυτό, η μητέρα της της φερόταν πάντα σκληρά και βαυναύσα, γεννώντας έτσι στην παιδική ψυχή της το φόβο και το μίσος, αντί για την αγάπη.

Σε ηλικία 11 ετών, η μικρή έπαθε διαβήτη. Την υπέβαλαν από τότε σε δίαιτα. Κι' έπειτα δόθηκε κανένα πού να φροντίσει γι' αυτήν, έμαθε να κάνει μόνη της ένεσεις ινσουλίνης και να εξετάζει τα ούρα της για σάκχαρο. (Θα δούμε πιο κάτω πώς γίνεται τώρα μ' ευκολία αυτή η εξέταση).

Όσο μεγάλωνε, η ζωή της γινόταν ακόμα πιο θλιβερή και σκληρή. Η μητέρα της την περιώριζε όλο και πιο πολύ και της απαγόρευε τη συντροφιά των συνομηλίκων της... Έπειτα λοιπόν από μία θυελλώδη οικογενειακή σκηνή, η μικρή έπαθε την πρώτη επικίνδυνη κρίση της αρρώστιας κι' επεκοιλούθησαν κι' οι άλλες.

Οι ψυχίατροι της συνέστησαν να κρατάει στο εξής ήμερολόγιο από και να σημειώνει επίσης πόσο σάκχαρο θα περιείχαν τα ούρα της σε κάθε εξέταση. Αυτό συνεχίστηκε επί 100 ημέρες. Το συμπέρασμα του πειράματος ήταν ότι η μικρή δεν υπέφερε απ' την αρρώστια της, όταν είχε ήσυχια στο

σπίτι της. Κάθε φορά όμως που την έδεχνε ή την κακομεταχειριζόταν η μητέρα της, παθαινε διαβητική κρίση.

Οι ψυχίατροι προσπάθησαν να την κάνουν πιο ανεξάρτητη και να λιγοστεύουν το φόβο πουνοιώθε για τη μητέρα της. Μίλησαν επίσης σχετικά στους γονείς της. Κι' όταν καλλιτέρεψε η συναισθηματική της κατάσταση, έλειψαν πια οι κρίσεις — χωρίς καμιά ειδική διαίτα ή αύξηση των δόσεων της ινσουλίνης.

Έτσι, αποδείχθηκε για μια ακόμη φορά η μεγάλη σημασία που έχουν οι συγκινήσεις για τους διαβητικούς.

Πραγματικά, η αγωνία, η κρυφή έχθρα, κλπ., χειροτερεύουν την κατάσταση των διαβητικών. Κι' αντίθετα, η ψυχική ηρεμία και τα ευχάριστα συναισθήματα έχουν ενεργητικό αποτέλεσμα σ' αυτήν την αρρώστια — τόσο ώστε μπορεί πολλές φορές να διακοπεί η χρήση της ινσουλίνης για ένα χρονικό διάστημα, χωρίς δυσάρεστες συνέπειες.

Φαίνεται μάλιστα ότι οι συνεχείς αγωνίες, η θλίψη κι' ο θυμός (ιδίως δε το μίσος ενός παιδιού κατά της μητέρας του) μπορούν ακόμη και να προκαλέσουν διαβήτη σε μερικά παιδιά. ΟΛ' αυτά τα δυσάρεστα συναισθήματα φέρνουν διαταραχές των ορμονών που παράγονται απ' το πάγκρεας, τον πιτυροειδή αδένα και τους επινεφριδούς. Έτσι, προκαλούνται ανωμαλίες στο ήπαρ, που ρυθμίζει την ποσότητα του σακχάρου στο αίμα και στούς μύς.

Οι δόκτορες Σάμουελ Σόσκιν και Ραχμπίλ Λέβιν, στο Σικάγο, βρήκαν ότι η ινσουλίνη, η ορμόνη του παγκρέατος, βοηθεί το ήπαρ στη ρύθμιση της ποσότητας του σακχάρου. Γι' αυτό, η έλλειψή της φέρνει διαβήτη.

Εξ άλλου, οι διαβητικοί υποφέρουν συχνά από αρτηριοσκληρώση κι' άλλες ανάλογες παθήσεις του κυκλοφοριακού συστήματος, που φέρνουν γρήγορα γεράματα και πρόωγο θάνατο. Οι δυνατόι λοιπόν συγκινήσεις φαίνεται ότι επιταχύνουν αυτή τη φθορά των αιμοφόρων αγγείων.

Με τακτικές ένεσεις ινσουλίνης, ελαττώνεται το σάκχαρο στο αίμα κι' αποφεύγονται οι κρίσεις διαβητικού κώματος. Αν όμως σταματήσουν οι ένεσεις, χειροτερεύει άμεσα η κατάσταση του αρρώστου, γιατί το πάγκρεας δεν είναι πια ικανό να παραγάγει την απαραίτητη αυτή ορμόνη.

Μία νέα μορφή ινσουλίνης, γνωστή με την ονομασία «NPH-50», έχει αποδειχθεί πολύ πιο αποτελεσματική απ' τη συνηθισμένη. Στις περισσότερες περιπτώσεις διαβήτη, αρκεί μία μόνο ένεση απ' αυτήν κάθε 24 ώρες.

Ακριβώς έπειτα οι δυσάρεστες συγκινήσεις μπορεί να προκαλέσουν διαβήτη στα παιδιά, οι γιατροί συνιστούν να εξετάζονται τα ούρα τους για σάκχαρο, τουλάχιστον μία φορά το χρόνο. Έτσι, η αρρώστια θ' ανακαλυφθεί εγκαίρως και θα καταπολεμηθεί αποτελεσματικότερα.

Η εξέταση αυτή μπορεί να γίνει εύκολα από κάθε μητέρα, με μία νέα μέθοδο:

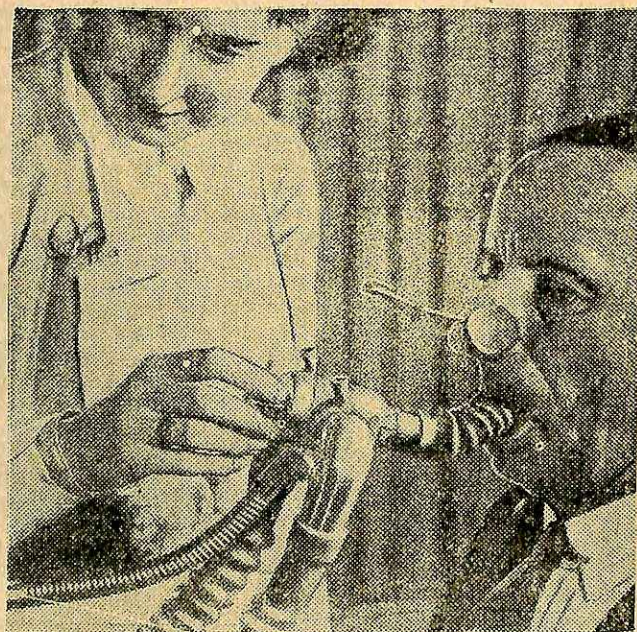
Με την προσθήκη ενός δισκίου μιας χημικής ουσίας, τα ούρα αλλάζουν χρώμα. Αν γίνουν πορτοκαλιά, σημαίνει ότι περιέχουν σάκχαρο. Αναλόγως δε της αποχρώσεως, με τη συγκρίσι μ' ένα ειδικό «χρωματομετρικό πινάκω», υπολογίζεται και η ποσότης του σακχάρου. Σ. ΛΑΛ.

ΘΘ

Ο κρκίνος οφείλεται σε μύκητες;

Μεταξύ των ετών 1895 και 1900 είχε γίνει πολύς λόγος για την παρουσία μικροσκοπικών μυκήτων στούς καρκινώδεις όγκους. Είχε διατυπωθεί, μάλιστα, από πολλούς επιστήμονες η υπόθεση ότι αυτοί οι μύκητες προκαλούσαν τον καρκίνο. Τα μέσα της εποχής δεν επέτρεπαν, όμως, την επιβεβαίωση αυτής της υπόθεσης και γι' αυτό έπαψε σιγά-σιγά να γίνεται λόγος γι' αυτή. Αλλά το ζήτημα ξαναήρθε στην επιφάνεια, χάρις στην Αμερικανίδα επιστήμονα δόκτορσα Ειρήνη Κόρεϊ Ντίλλερ, του 'Αντικαρκινικού 'Ινστιτούτου της Φιλαδέλφειας. Το υπόμνημα που παρουσίασε στην έτησια συνέλευση της αμερικανικής Ένώσεως για την πρόοδο των επιστημών, προκάλεσε ζορπάτο ενδιαφέρον μεταξύ των επιστημόνων όλου του κόσμου.

Η δόκτορσα Ντίλλερ αναφέρει σ' αυτό ότι ανακάλυψε την παρουσία μυκήτων σ' όλους τους καρκινώδεις όγκους που εξέτασε κατά το διάστημα των δέκα οκτώ τελευταίων μηνών στο 'Ινστιτούτο. Παρομοίους μύκητας ανακάλυψε και σε ποντικούς που έπασχαν από καρκίνο. Ένας απ' αυτούς ανήκε στην κατηγορία «κάλτερνα» που βρίσκεται στο έδαφος και στα προϊόντα του γάλακτος. Ένας

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Σ' ένα εργοστάσιο ατομικών έρευνών της 'Αγγλίας ελέγχουν προληπτικά μ' ένα νέο μηχάνημα, τον αέρα που αναπνέουν οι εργάτες. Η συσκευή αυτή, που την βλέπετε και στη φωτογραφία μας, εκτός της συσκευής αυτής, καταμετράει και τις ελάχιστες ποσότητες μολύβδου, ούρανίου και θηρυλλίου που εισέρχονται στους πνεύμονες των εργατών. Έτσι όταν διαπιστωθεί αύξηση της ποσότητας των βλαβερών αυτών ουσιών μέσα στην ατμόσφαιρα του εργοστασίου λαμβάνονται άμεσα τα κατάλληλα μέτρα.

Άλλος άσθονεί στις τροπικές περιοχές. Η 'Αμερικανική επιστήμη αποκλείει εντελώς την υπόθεση ότι οι εν λόγω μύκητες μπορεί να αναπτυχθούν σαν τυχαία, γιατί τότε δεν θα έπρεπε ν' αναφερόταν σ' όλους τους καρκινώδεις όγκους. Αποφύγει, ωστόσο, ν' αποφανθεί προς το παρόν αν ο καρκίνος οφείλεται σ' αυτούς τους μύκητες ή αν η καρκινώδης επέξεργασία προκαλεί την εμφάνισή των.

Η ηλικία του 'Ατλαντικού ώκεανού

Ο Σουηδός καθηγητής Χάινς Πέτερσον, που θεωρείται σαν ένας από τους μεγαλύτερους ωκεανολόγους της εποχής μας, υπέθεσε ότι ο 'Ατλαντικός 'Ωκεανός αριθμεί ζωή 500 εκατομμυρίων ετών, δηλαδή το τέταρτο περίπου της ηλικίας της γης. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι ωκεανολόγοι δεν του έδιναν ως σήμερα ηλικία μεγαλύτερη από 70 εκατομμύρια χρόνια και τον θεωρούσαν σαν τον «Βενιαμίν» των ωκεανών.

Η βιταμίνη B12

Η βιταμίνη B12 είναι, ως γνωστόν, ένα φάρμακο εξαιρετικά αποτελεσματικό στις περιπτώσεις κακοήθους αναιμίας. Πειράματα που έγιναν τελευταία στην αμερικανική κλινική Μάγιο απέδειξαν ότι η βιταμίνη αυτή αποδίδει εξ' ίσου καλά αποτελέσματα στα βρέφη που παρουσιάζουν καθυστερημένη ανάπτυξη. Δώδεκα βρέφη που υπεβλήθησαν σε θεραπεία με βιταμίνη B12 έζησαν και άμαρτηρή ανάπτυξη, με μέσο σ' όκτα μόνον βδομάδες, απόκτησαν το κανονικό βάρος και τις κανονικές διαστάσεις της ηλικίας τους.

Μετρώντας τους πόνους

Οι μαιευτήρες κρίνουν συνήθως σε ποιά φάση βρίσκεται ο τοκετός, απ' το χρονικό διάστημα που μεσολοβεί ανάμεσα στούς πόνους, δηλαδή στις συσπάσεις της μήτρας. Με μία νέα όμως μέθοδο θα μπορούσαν να βγάλουν τα συμπεράσματά τους μετράντας αυτούς τους πόνους. Οι μελέτες που έγιναν σε 2.000 τοκετούς, απέδειξαν ότι χρειάζονται 10 συσπάσεις για να κατέβει το παιδί ως το άνοιγμα της μήτρας, κι' άλλοι 20 για να βγεί ολόκληρο αφού φανή το κεφάλι του. Μόνον αν μετά 30 οδυνηρές συσπάσεις, δεν έχη συντελεσθεί ακόμη ο τοκετός, χρειάζεται ιατρική επέμβαση.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ το κρουολόγημα

Το παθαίνουν... κι' οι μεγάλοι γίγαντες

Όταν ο βασιλεύς της Σουηδίας Γουσταύος Ε' απένευσε με επίσημη τελετή το βραβείο Νόμπελ του 1945 στον 'Αλέξανδρο Φλέμινγκ, που ανέκαλυψε την πενικιλίνη, ο εξαιρετικός αυτός επιστήμων πήρε κατόπιν το λόγο, για να ευχαρίστηση για την τιμή που του έγινε. Αλλά η φωνή του ήταν πνιγμένη, δραχνη... Γιατί ο νικητής της πνευμονίας, της σφαιμίας και τώσαν άλλων σοβαρωτάτων ασθενειών είχε πάθει... ένα κοινό, κοινότατο συνάχι!

Πραγματικά, η επίσημη που δόθηκε στο άτομο, που παρέτεινε κατά 20 χρόνια τη ζωή μας, που μας πρόσφερε φάρμακα αποτελεσματικά εναντίον θανατηφόρων μικροβίων, μένει ακόμη ανίσχυρη μπροστά στο άσηματο κρουολόγημα! Ο λόγος είναι ότι τα περισσότερα κρουολογήματα προκαλούνται στην αρχή, όχι από μικρόβια, αλλά από ιούς.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, οι ιοί δεν είναι κυτταρικοί οργανισμοί, όπως τα μικρόβια. Είναι μόνον πολύπλοκα μόρια πρωτεΐνης, αλλά μ' ορίσιν ζώντανά. Έχουν τόσο μικρότερες διαστάσεις απ' τα μικρόβια, ώστε αν ο άνθρωπος γινόταν μικρός σαν μικρόβιο, θάταν και πάλι γίγας μπροστά σ' έναν ιόν.

Ενας ιός λοιπόν προκαλεί σχεδόν πάντοτε το συνάχι, την αρχή του κρουολογήματος. Σε λίγες μέρες όμως, πεθαίνει... ή μεταναστεύει σε άλλη μύτη. Και τότε συνεχίζουν το έργο τους διάφορα μικρόβια, επωφελομένα απ' την εξάντληση που έφερε στον οργανισμό ο ιός. Αυτή είναι η δεύτερη φάση της αρρώστιας, που παίρνει τη μορφή της γρίπης, της βρογχίτιδας, της πνευμονίας, κλπ.

Αν δεν υπάρχει ακόμη κανείς τρόπος θεραπείας του κρουολογήματος, μπορεί όμως κανένας να το προλάβει ή να το κάνει ελαφρότερο και ν' αποφυγή τις επιπλοκές του.

Τι συμβαίνει, αν τριφύουμε το χέρι μας σ' ένα κομμάτι πάγο; Το δέρμα γίνεται άσπρο, γιατί συστέλλονται απ' την ελαστική φύση τα αιμοφόρα αγγεία του δέρματος και δεν μπορεί πια να περάσει το αίμα. Έτσι ακριβώς φεύγει το αίμα απ' το βλεννογόνο της μύτης, όταν βγούμε απότομα από ένα ζεστό δωμάτιο στο κρύο του υπαίθρου. Ελαττώνεται τότε η αντίσταση του βλεννογόνου στις μολύνσεις, κι' ο ιός που παραμονεύει, βρίσκει την ευκαιρία να εγκατασταθεί σ' αυτόν και να πολλαπλασιασθεί.

Ακριβώς έπειτα το κρουολόγημα προκαλείται όχι απ' το χειμνωτικό αέρα, αλλά απ' τις απότομες αλλαγές θερμοκρασίας, οι υπάλληλοι γραφείων κρουολογούν 9 φορές συχνότερα απ' τους σωφύ των τσέξ, τους αγρότες, τους ξυλόκοπτες και γενικώς εκείνους που ζούν όλη την ημέρα στο υπαίθρο.

Να γιατί οι γιατροί συνιστούν να μη παραξενεύουμε

τα σπίτια μας το χειμώνα, και να κρατούμε για λίγα λεπτά πάνω στη μύτη μας το μαντήλι μας (ζεστό όπως το βγάλαμε απ' την τσέπη μας). Όταν βγαίνουμε στο δρόμο, έτσι, περνούμε βαθμιαία απ' τη ζέση στο κρύο, και τα αιμοφόρα αγγεία της μύτης έχουν τον καιρό να προσαρμοσθούν σ' αυτή τη μεταβολή.

Αλλά κι' η φύσις οποιοδήποτε μέρους του σώματος μπορεί να προκαλέσει αντανακλαστικά τη συστολή των αιμοφόρων αγγείων της μύτης. Να γιατί κρουολογούμε εύκολα, όταν μένουμε με βρεγμένα πόδια.

Ο ξηρός αέρας που αναπνέουμε συνήθως μέσα στα σημεινικά σπίτια, ευνοεί το κρουολόγημα. Πράγματι, ο βλεννογόνος των ρουθουνιών πρέπει νανε φυσιολογικά υγρός και γλειώδης, για να αιχμαλωτίσει τους ιούς και τα μικρόβια, που κολοούν πάνω του, όπως οι μύγες στο χαρτί με την κόλλα, και δεν μπορούν να προχωρήσουν βαθύτερα στον οργανισμό. Αν όμως εισπνέουμε αέρα που είναι ξηρό, ο βλεννογόνος στεγνώνει και σκάζει, επιτρέποντας στα μικρόβια να φαλάσουν και ν' αναπτυχθούν μέσα στις σχισμές του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο συνιστούν οι γιατροί να υπάρχει πάντα πάνω στην αναμμένη σόμπα μια κατασρόλα με νερό.

Ένα παλιό γιατροσόφι κατά του κρουολογήματος συνιστούσε στον αρρώστο να κρεμάσει το καπέλλο του στα πόδια του κρεβατιού του, να ξαπλώσει, παίρνοντας μαζί του μία μουσκάλα με δυνατό ποτό, και ν' αρχίσει να πίνει... ως ότου ιδί δυο καπέλλα! 'Υ.

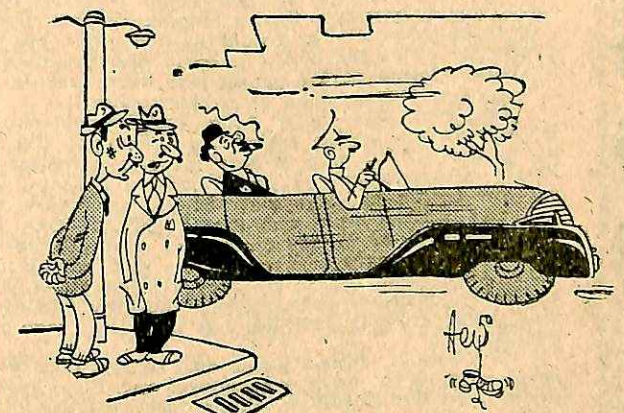
Καθαρίζει λοιπόν κάποια βάσεις αληθείας σ' αυτή τη μέθοδο, καθώς και στον ισχυρισμό των υπερκρήδων ότι... το κρασάκι είναι το καλύτερο γιατρικό για το συνάχι! Πραγματικά, το οινόπνευμα σε μετρία δόση ωφελεί διπλά, στην αρχή του κρουολογήματος: Πρώτον γιατί τανώνει το ήθικό του αρρώστου και δεύτερον γιατί καλύτερεύει την κυκλοφορία του αίματος. Η ανάπαυση στο κρεβάτι επί 1-2 μέρες συντελεί στην ταχύτερη θεραπεία, γιατί ο ξεκούραστος οργανισμός έχει μεγαλύτερη αντοχή στις μολύνσεις. Δεν υπάρχει όμως λόγος να σκεπασθώτε βαρέα για να ιδρώσετε. Ο ιδρώς δεν έχει καμιά επίδραση στο κρουολόγημα.

Επίσης δεν ωφελούν καθόλου τα καθαρτικά, ή οι βιταμίνες. Οι σουλφοναμίδες κι' η πενικιλίνη περιορίζουν τη δεύτερη φάση του κρουολογήματος (τη μικροβιακή). Δεν είναι όμως φρόνιμο να χρησιμοποιούνται τόσο συχνά και δίχως σπουδαίο λόγο, γιατί μπορεί ν' αρχίσει πια να μη τ' ανέχεται ο οργανισμός μας και να μη μπορούμε να τα μεταχειρισθούμε αργότερα σε σοβαρότερες περιπτώσεις.

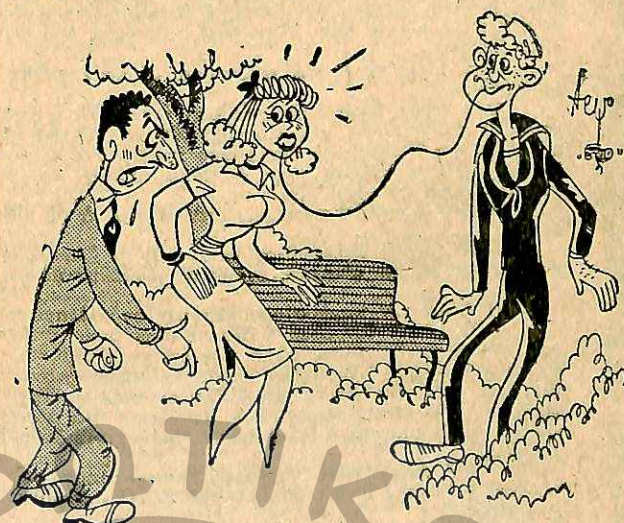
Η άσπρινη δεν γιατρεύει το κρουολόγημα, αλλά φέρνει μία ανακούφιση και ρίχνει τον πυρετό. Όσο για τις διάφορες ενστάλαξεις μέσα στη μύτη, ελαττώνουν το πρήξιμο του βλεννογόνου και ξεφράζουν τα ρουθουνία, μπορεί όμως και να βλάψουν όταν χρησιμοποιούνται υπερβολικά και δίχως τον έλεγχο του γιατρού.

Τελωτοθεραπεία

(Του 'Αρχέλαου)

— Είναι τοιχοκολλητής που πλούτισε με τούς... υποψήφιους!...

— 'Αβλία!... Σ' έπιασα επ' αυτοφώρω. 'Η τσίκλα αποδεικνύει ότι φιλιόσουν με τον 'Αμερικάνο!

— Καθίστε ήσυχα, κύριε προϊστάμενε, γιατί θα σάς βγάλω κι' άλλο... αντίγραφο στο άριστερό ματι!...

Διόδηματικό διήγημα

Χαθισμένη μπροστά στην τουαλέτα της, η Λόλα Νάουερ, περνούσε μ' ανυπόμονο χέρι το κραγιόν του ρουζ πάνω στα χείλη της...

Η ώρα ήταν έξη κι' είκοσιπέντε. Σε τριάντα πέντε λεπτά ακριβώς, το κουδούνι της πόρτας θα χτυπούσε. Κι' η Λόλα θα ήξερε πως κείνος που θα χτυπούσε ήταν ο Μπράντ Τζόνσον. Πριν από μερικές ώρες της είχε τηλεφωνήσει ότι θα βρισκόταν στο σπίτι της στις έπτά. Και δεν θα φτανε στο σπίτι της ούτε ένα λεπτό πρωτίτερα, ούτε ένα λεπτό αργότερα. Για τον άνθρωπο αυτό ο χρόνος είχε πάντα μεγάλη αξία. Δεν ζούσε με τη ώρα ή με τα λεπτά, αλλά με τα δευτερόλεπτα.

Με τόση αγωνία, η Λόλα περίμενε την επίσκεψή του. Γιατί ο Μπράντ ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής της. Όχι πως δεν είχε αγαπήσει άλλοτε. Αλλά ποτέ άλλοτε δεν είχε αγαπήσει μ' αυτό τον τρόπο. Χωρίς να σταματήσει σε μερικά νεανικά ειδύλλια, ξαναφαινε στο μυαλό της την αγάπη που είχε αισθανθεί για τον πρώτο της σύζυγο, που είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια. Όχι, δεν ήταν η ίδια αγάπη μ' αυτήν που αισθανόταν τώρα. Το παλιό αίσθημα της άφινε μέσα στην ψυχή της κάποιο κενό, κάποιο πολύ μεγάλο κενό. Αλλά τώρα, η ψυχή της ήταν πλημμυρισμένη ολόκληρη από αγάπη γι' αυτό τον άνθρωπο, που της ήταν άγνωστος ως προχθές ακόμη και πού, ξαφνικά, είχε πάρει μια τόσο μεγάλη θέση στη ζωή της.

Κι' ωστόσο, κάποιο μαύρο σύννεφο είχε ρίξει από κάμποσο καιρό τη σκιά του πάνω στην ευτυχία της. Γιατί τάχα οι άντρες μπορούν να λένε άφοβα την ηλικία τους, να έχουν άσπρα μαλλιά στους κροτάφους και ρυτίδες στο πρόσωπο και δεν μπορούν να κάμουν κι' το ίδιο κι' οι γυναίκες;

Η Λόλα δεν ήταν πια στην πρώτη νεότητά της. Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να την κάμη περισσότερο από τριάντα χρόνων. Κι' όμως, ο Μπράντ είχε μάθει την πραγματική ηλικία της. Από τότε, η στάσις του είχε αλλάξει κάπως...

Αυτό είχε γίνει ένα απόγευμα μ' έναν τρόπο όλο-τελα τυχαία.

Ο Μπράντ βρισκόταν στο σπίτι της, όταν, ξαφνικά, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο επισκέπτης ήταν ο αδελφός της 'Αντυ, που έμενε από χρόνια στο Βίσκενσιν. Η Λόλα έπεσε άμεσως στην αγκαλιά του και τον φίλησε με παραφορά στα δύο μάγουλα.

— Μου φαίνεται πως έχω έναν αιώνα να σε ιδώ, του είπε.

— Κι' εγώ, αδελφούλα, απάντησε ο 'Αντυ. Αλλά, για να πούμε την αλήθεια, έχουμε να ιδωθούμε μόνον τρία χρόνια.

Η Λόλα τον παρουσίασε κατόπιν στον Μπράντ. —Ο 'Αντυ δεν έφευγε άλλοτε ούτε βήμα από κοντά μου, του είπε. Κι' όμως τώρα, δεν ενδιαφέρεται καθόλου για μένα. 'Αν ήξερες πόσο ζηλιάρης ήταν! Θυμάμαι πως, μια μέρα, που ήθελα να πάω σ' έναν παιδικό χορό χωρίς αυτόν, μου ξεριζώσε μια δόκνηση τούφα από τα μαλλιά μου. Ήμουν τότε δέκα χρόνων...

— Κι' εγώ μόνον τεσσάρων, συμπλήρωσε γελώντας ο 'Αντυ. Στην ηλικία αυτή όλα τα παιδιά είναι σκληρά...

Πήγαν κατόπιν κι' οι τρεις σ' ένα εστιατόριο να φάνε. Κι' εκεί, ο 'Αντυ φανέρωσε, χωρίς να το καταλάβει, την ηλικία της Λόλας.

— Τον περασμένο μήνα, είπε, έκλεισα τα τριάντα τέσσερα χρόνια μου.

Είχε μιλήσει, βέβαια, μόνο για τον εαυτό του.

Αλλ' ο Μπράντ δεν μπορούσε να μη θυμόταν τη συζήτησι που είχαν πρωτίτερα στο σπίτι. Η διαφορά που χωρίζε τον 'Αντυ από τη Λόλα ήταν έξη χρόνια. Αφού λοιπόν, ο 'Αντυ ήταν τριάντα τεσσάρων χρόνων, η Λόλα έπρεπε να ήταν σαράντα.

Σαράντα χρόνια! Όχι δεν ήθελε να το ξέρη ο Μπράντ. Μήπως δεν φαινόταν πολύ νεώτερη; Τί έντυπωσι να είχε κάμει αυτό άραγε στον αγαπημένο της; Χωρίς αμφιβολία θα την έβλεπε πια σαν γρηά...

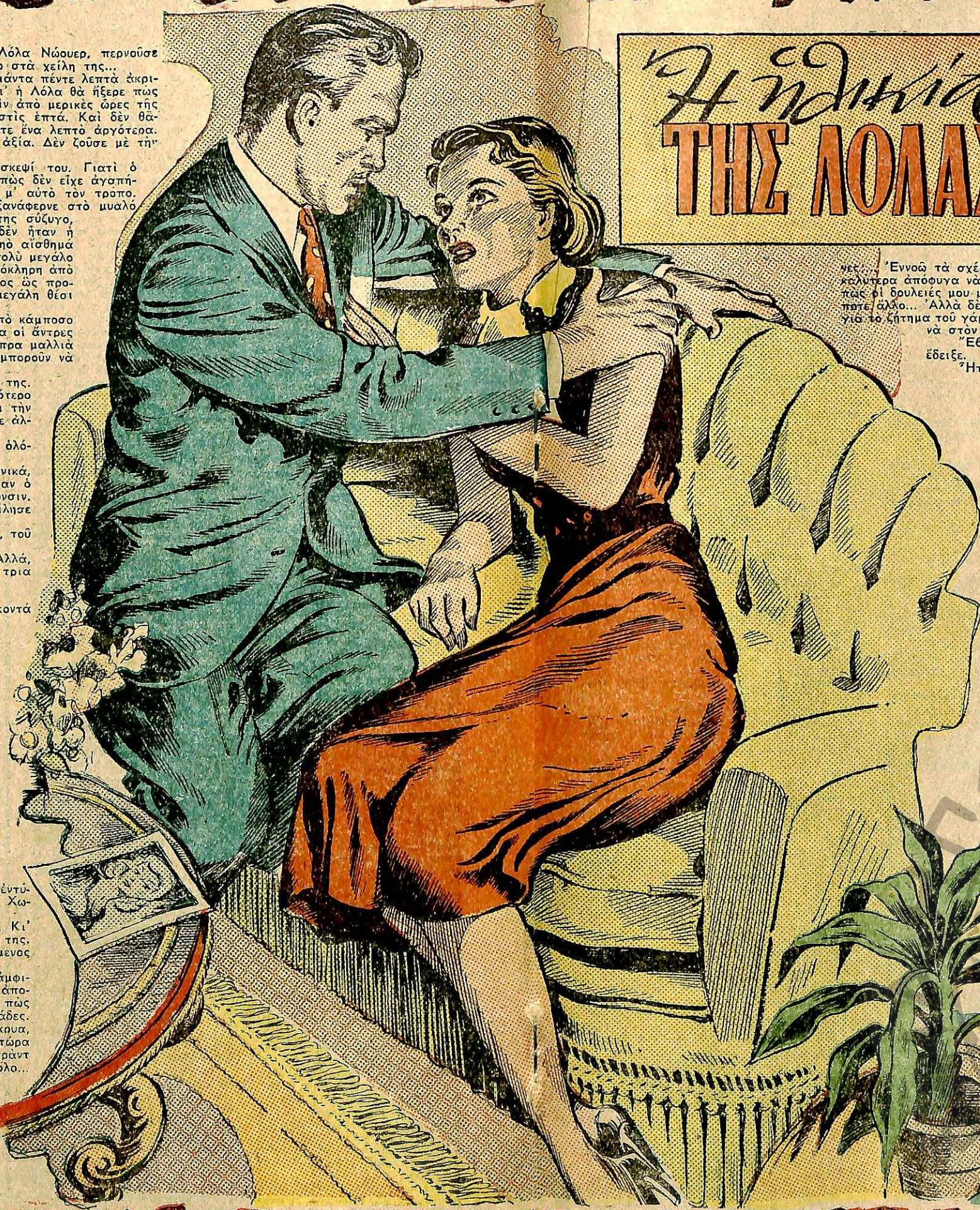
Ο Μπράντ απόφυγε, ωστόσο, να της το δείξη. Κι' όλη την υπόλοιπη βραδιά φέρθηκε πολύ ευγενικά μαζί της. Φαινόταν, μάλιστα, πιο διαχυτικός και πιο χαρούμενος από άλλοτε.

Την άλλη μέρα, όμως, δεν έμεινε η παραμικρή αμφιβολία στη Λόλα για την εντύπωσι που του έκαμε η αποκαλυψή της ηλικίας της. Ο Μπράντ της τηλεφώνησε πως θαφαινε για το Σικάγο και πως θαλείπε μερικές βδομάδες.

Τα μάτια της Λόλας είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα, όταν κατέβασε το ακουστικό. Γιατί καταλάβαινε τώρα πως το ταξίδι στο Σικάγο ήταν ένα πρόσχημα. Ο Μπράντ ήθελε να τερματίση τις σχέσεις τους. Αυτό ήταν όλο...

Η πρώτη βδομάδα πέρασε χωρίς να πάρη την παραμικρή είδησι εκ μέρους του. Κι' έπειτα μια δεύτερη...

Η Λόλα είχε πάψει πια να ελπίζει. Πόσο υπέφερε η δυστυχισμένη! Η ψυχή της σχιζόταν στη σκέψη ότι δεν θα ξαναβλεπε τον αγαπημένο της Μπράντ. Και, ξαφνικά, είχε πάρει κείνο το πρωί ένα τηλεφώνημά του από το Σικάγο. Θα γύριζε στη Νέα Υόρκη με το αεροπλάνο στις τέσσερις. Στίς

Η ηλικία ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

«Εννοώ τα σχέδια να παντρευτούμε... Δεν έδωσα καμιά συνέχεια σ' αυτά η καλύτερα απόφυγα να σου ξαναμιλήσω γι' αυτό το ζήτημα... Έπειτα, προσασίτηκα πάλι οι δουλειές μου μ' απασχολούσαν τόσο πολύ, που δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτε άλλο... Αλλά δεν ήταν οι δουλειές μου που μ' εμπόδιζαν να σου ξαναμιλήσω για το ζήτημα του γάμου μας... Ο λόγος ήταν άλλος... Νομίζω πως τώρα μπορώ να σπών πω...»

Έβγαλε από το πορτοφόλι του μια φωτογραφία και της την έδειξε.

Ήταν η φωτογραφία μιας νέας ως είκοσι χρόνων, με ψηλό ανάστημα και μεγάλα εκφραστικά μάτια.

Τα χέρια της Λόλας έτρεμαν και με δυσκολία μπόρεσε να συγκρατήσει ένα λυγμό που ανέβηκε στο στήθος της. —Η-θελε να φωνάξη: «Έχεις, λοιπόν, τη σκληρότητα να μου δείχνεις τη φωτογραφία εκείνης που θα μ' αντικαταστήσει κοντά σου; Είπε, βέβαια, πολύ πιο νέα, ένα παιδί σχεδόν μπροστά μου... Και πιο όμορφη... Αλλά γιατί δεν λυπάσαι τη φτωχή καρδιά μου που σε λατρεύει... Ναι, αυτή η νέα δεν θα μπόρεση να σ' αγαπήσει ποτέ όπως εγώ...». Δεν βρήκε, όμως, τη δύναμη να το κάμη.

— Φέρθηκε πολύ κοντά μαζί σου, συνέχισε ο Μπράντ. —Έπρεπε να σου μιλήσω από πριν... Αλλά δεν είχα το θάρρος... Από τη στιγμή, όμως, που, χωρίς στον 'Αντυ, έμαθα την πραγματική σου ηλικία...

Η Λόλα του κάκου προσπάθησε να συγκρατήσει την ψυχραιμία της. Τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα.

— Μπράντ, είπε, θα μπορούσες να είσαι πιο ευγενικός μαζί μου. Το ξέρω πως δεν είμαι πια μικρή και πως προτιμάς αντί για μένα μια άλλη που είναι πιο νέα και πιο όμορφη...

Μ' ένα πήδημα, ο Μπράντ βρέθηκε κοντά της.

— Μιλάς για τη νέα της φωτογραφίας; ρώτησε. 'Αλλ' είναι η κόρη μου, Λόλα...

— Η κόρη σου;

— Ναι. Από τον πρώτο μου γάμο... Η μητέρα της πέθανε, φερνοντας την στον κόσμο. Η Μάργκαρετ είναι σήμερα είκοσι ενός χρόνων και σπουδαίνει ιατρική... Αυτός ήταν ο λόγος που μ' έκανε να διστάζω. Σκεφτόμουν αν ο πατέρας μιας κόρης είκοσι ενός χρόνων έχει το δικαίωμα να παντρευτεί μια γυναίκα τριάντα ή τριάντα δυο χρόνων... Τόσο σε περνούσα... Αλλ' όταν έμαθα πως είσαι κάτι περισσότερο, ξαναδρόμω το θάρρος μου... Να τί ήθελα να σου πω... Μίλησα για σενα στη Μάργκαρετ... Ανυπομονεί να σε γνωρίση...

Της είπα, φυσικά, πως έχεις περάσει τα σαράντα... Όπως καταλαβαίνεις, θα είσαι αμύριο μητέρα της και πρέπει να σε βλέπη κάπως μεγάλη...

Τα δάκρυα εξακολούθησαν να τρέχουν από τα μάτια της Λόλας. Αλλ' ήταν πια δάκρυα χαράς κι' ευτυχίας... Πόσο είχε παρεξηγήσει τον Μπράντ! Και πόσο άδικες ήταν οι κρίσεις της γι' αυτόν... Αλλά τώρα τίποτε πια δεν μπορούσε να τους χωρίση... Η ζωή τους χαμογελούσε...

Με μια αμβρόμητη κίνησι, γεμάτη έρωτα, ρίχτηκε στην αγκαλιά του Μπράντ και του πρόσφερε τα χείλη της.

— Ναι, αγάπη μου, του ψιθύρισε, η κόρη σου θα γίνει και κόρη μου, και θα σ' αγαπούμε κι' οι δύο!... Ω, αν ήξερες...

— Τι, Λόλα;...

Μα η Λόλα προτίμησε να κρατήσει για τον εαυτό της την παρεξήγησι, που της είχε στοιχίσει τόση αγωνία. Άρκοισε που ήταν τώρα τρισευτυχισμένη. Μια καινούργια ζωή άρχισε γι' αυτήν, στο φθινόπωρο του βίου της...

ΣΑΜΟΥΕΛ ΚΙΣΟΡ

Ο Λαρνέ κοίμησε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ ψιθύρισε:

— Ναί. Ἡ ζωὴ του κρέμεται ἀπὸ μιὰ τρίχα!...
Ἡ μητέρα τῆς Ρόζας ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν κλαίτε, τὴν παρακάλεσε ὁ γέρο γιαντρός. Δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ τίποτε ἡ Ρόζα.

— Κι' ἀργότερα;
— Ὅ, ἰδοῦμε, θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Φανήτε ψυχραῖν, ἀγαπητὴ μου.

Ἡ κ. Γκρεβὶλ σφόγγισε τὰ δάκρυά της. — Δὲν ἀντέχω πιά!... βόγγηξε. Οἱ συμφορὲς μᾶς χτυποῦν ἡ μιὰ πᾶν στὴν ἄλλη. Δὲν ἀντέχω πιά γιαντρός, θὰ τρελλαθῶ, νοιώθω τὸ λογικὸ μου νὰ σαλεύει. Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συμῆθ' αὐτὸ πού λέτε. Ὁ Θεὸς δὲν εἶνε τόσο σκληρὸς καὶ ἄδικος. Γιατί νὰ μὴν καλέσουμε τοὺς καλύτερους ἐπιστήμονες ἀπ' τὸ Παρίσι;

— Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε, κυρία μου, ἀλλὰ δὲν θὰ κερδίσετε τίποτε. Ὁ Ζερβαὶ εἶνε πολὺ καλὸς γιαντρός καὶ μοῦ τὸ εἶπε ρητὰ: Εἶνε ζήτημα ἀνὰ ζήση ὡς αὔριο τὸ πρῶτ' ὁ ἄτυχος Κριλλιόν!...
Ἡ μητέρα τῆς Ρόζας ἐσφίξε τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ νὰ ξεφωνίζει ἄγρια, σπαρακτικά.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ ἀστυνόμος θέλησε ν' ἀνακρίνῃ τὴν Ρόζα. Βρέθηκε ὅμως ἀντιμέτωπος στὸ Ζερβαί.

— Σὰς τὸ ἀπαγορεύω αὐτὸ, τοῦ εἶπε αὐτοῖς, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρώπου πόνου!...

— Τὸ καὶ τὸν μου... μουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος.

— Κάμετε λίγη ὑπομονή. Ὁ Κριλλιόν δὲν ἔχει παρὰ λίγες ὥρες ζωῆς. Ποιὸς ξέρει; Ἰσως συνέρθῃ στὸ μεταξὺ. Καὶ τότε θὰ μάθετε ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ δράμα πού συνέβη.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐπέμεινε.

Ἡ Ρόζα εἶχε γονατίσει καὶ πάλι πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ συζύγου της. Ἐκλαίγε σιγὰ, βουδῶσε καὶ φιλοῦσε τὰ χέρια του.

— Ἀδελφε, λατρεῖς μου, ψιθύριζε, γιατί δὲν μοῦ μιλᾷς; Δὲν μ' ἀκούς, ἀγαπημένε μου; Εἶμ' ἐγὼ ἡ Ρόζα σου, ἡ πολυαγαπημένη σου. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου, καλέ μου Ἀδελφε... Κῦτάξέ με...

Ἀγνοοῦσε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια ἡ ἄτυχη μικρούλα. Δὲν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ ἐλπίδα. Εἶχε πιστέμει στὰ λόγια πού της εἶχαν πῇ ὅτι ὁ Ἀδόλφος ἦταν ἐλαφρὰ τραυματισμένος κι' ὅτι θὰ συνέρχονταν.

Ξαφνικά τὸν ἀκούσε ν' ἀναστενάξῃ. Τὰ βλεφάρὰ του τρεμοπαίξαν.

Μιά τρομερὴ κραυγὴ τῆς ἐξέφυγε τότε: — Γιατρέ!... Γιατρέ!...

Ὁ Ζερβαὶ κι' ὁ Λαρνέ ἔτρεξαν κοντὰ της.

— Συνέρχεται, τοὺς φώναξε, χωρίς νὰ πᾶν καὶ κλαίει. Ἀναστενάξε... Μισάνοιξε τὰ μάτια του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γάμοι

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 26 Φεβρουαρίου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀντωνίου Τσιράκη μετὰ τῆς διδος Ἑλένης Κωνσταντίνου. Στους νεονύμφους εὐχόματι κάθε δυνατόν εὐτυχίαν.

Εὐ στενῷ οικογενειακῷ κύκλῳ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Μιχαὴλ Διον. Κολιαντῆ μετὰ τῆς διδος Λουκίας Ἰωάν. Μεταξάτου. Τὸ εὐτυχὲς ζεύγος ἀνεχώρησε ἀμέσως διὰ Κέρκυραν ἔνθα καὶ θὰ παραμείνῃ.

Ο κ. Γεώργιος Μακαρόνας καὶ ἡ δις Ντίνα Μορφονίου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τὴν 19 Φεβρουαρίου 1950. Παράνυμφος παρόντη ἡ δις Πιπίτσα Λυμπερή.

Τοὺς εὐχόμεθα βίον ἀνδοσπάρτον.

Ἀνδρέας

Εὐκλόδοις καὶ ἀκαίνουρῳ τραγοῦδιῳ τοῦ Κώστα Μάνου μετὰ τὴν δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγοῦδια καὶ ἄλλη καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην.

Εὐκλόδοις

Εὐκλόδοις καὶ ἀκαίνουρῳ τραγοῦδιῳ τοῦ Κώστα Μάνου μετὰ τὴν δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγοῦδια καὶ ἄλλη καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην.

Εὐκλόδοις

Εὐκλόδοις καὶ ἀκαίνουρῳ τραγοῦδιῳ τοῦ Κώστα Μάνου μετὰ τὴν δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγοῦδια καὶ ἄλλη καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην.

Εὐκλόδοις

Εὐκλόδοις καὶ ἀκαίνουρῳ τραγοῦδιῳ τοῦ Κώστα Μάνου μετὰ τὴν δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγοῦδια καὶ ἄλλη καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην.

Εὐκλόδοις

Εὐκλόδοις καὶ ἀκαίνουρῳ τραγοῦδιῳ τοῦ Κώστα Μάνου μετὰ τὴν δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγοῦδια καὶ ἄλλη καλλιτεχνικὴν πλουσίαν ὕλην.

Εὐκλόδοις

Ρενέ Ντεκάρτ (Καρτέσιος)

Ὁ φιλόσοφος τῆς ἀμφιβολίας

Μιά ἐμπνευσις μέσα στὸ τζάκι

Ἐκανε τόσο κρύο στὶς 10 Νοεμβρίου 1619, στὸ Νιούμποργκ τῆς Βαυαρίας, ὥστε ἕνας ἐθελοντὴς τοῦ βαυαρικοῦ στρατοῦ μῆκε... μέσα στὸ μεγάλο καὶ παλαιὸ τζάκι τῆς κουζίνας, τοῦ σπιτιοῦ πού ἔμενε, γιὰ νὰ βρῇ λίγη ζεστασιά! Πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ μέσα, μισοκοιμισμένος καὶ ὀνειροπολώντας. Ὅταν βῆκε, ἦταν ἐνθουσιασμένος, γιατί — ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος — «εἶχε ἀνακαλύψει τίς βάσεις μιᾶς θαυμαστῆς ἐπιστήμης».

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ὁ Ρενέ Ντεκάρτ (Καρτέσιος), μαθηματικός, ἐπιστήμων καὶ φιλόσοφος, πού ἐπονομασθῆκε «πατέρας τῆς νεωτερικῆς φιλοσοφίας». Ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη 23 ἐτῶν, γιατί εἶχε γεννηθῇ στὶς 31 Μαρτίου 1596, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας, κοντὰ στὸ Τούρ, πού ἔχει παρεῖ τώρα τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς τιμὴν του.

Ἡ μητέρα του πέθανε ἕνα χρόνο μετὰ τὴν γέννησί του. Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἦταν λεπτοκαμωμένος. Εἶχε ὁστόσο ἀληθινὰ ῥωμαλέα σκέψι — τόσο πού ὁ πατέρας του, πλούσιος κτηματίας καὶ συμβολῆς τοῦ Παριζιάνου τῆς Βρετάνης, συνήθιζε νὰ τὸν λέη «μικρὸ φιλόσοφο».

Σὲ ἡλικία ὀκτῶ ἐτῶν, ὁ Ρενέ Ντεκάρτ πῆγε νὰ σπουδᾷ στὴ σχολὴ τῶν Ἰησουϊτῶν τοῦ Ἀνζού. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου αὐτοῦ, συγγενὴς τῶν Ντεκάρτ, ἐνδιαφέρθηκε ἰδιαίτερως γιὰ τὴν ἀδύνατη κρεβάτι ὅσο ἤθελε. Ἀπὸ τότε ἀποχτήσε ὁ Ρενέ τὴ συνήθεια νὰ μὴ σηκώνεται πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι.

Στὴ σχολὴ τῶν Ἰησουϊτῶν εἶδει ἰδιαίτερη ἐπίδοσι στὰ μαθηματικά. Ἐπειτα πῆγε στὸ Παρίσι. Δὲν ρίχτηκε ὅμως στὰ γλέντια, ὅπως θάταν φυσικὸ γιὰ τὴν ἡλικία του καὶ γιὰ τὰ ἀνδρὰ οἰκονομικά του.

Ὅταν πῆγαιναν νὰ τὸν παρουν οἱ φίλοι του γιὰ νὰ διασκεδάσουν, τὸν εὕρισκαν στὸ κρεβάτι, ἀπασχολημένο νὰ λύνῃ γεωμετρικὰ προβλήματα.

Γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, ὁ Ντεκάρτ πῆγε στὸ Πουατιέ, ὅπου πῆρε δῖπλωμα νομικῆς, μολοντὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ δικηγορήσῃ. Καὶ πάλι ὅμως δὲν κατάρθωνε νὰ βρῇ ἕνα καταφύγιον, ὅπου νὰ μπορῇ νὰ σκέπτεται τὸ πρόβλημα μ' ἕνα πρωτότυπο τρόπο: Τὸ 1617, κατατάχθηκε ὡς ἐθελοντὸς τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Γαλλίας, στὴν ἀξιωματικὴν τοῦ Μαυρικίου τοῦ Νασσάου. Κι' ἐπειδὴ δὲν γίνονταν τότε μάχες, βρῆκε τὴν ἡσυχία πού ζητοῦσε!

Στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ πρίγκηπος Μαυρικίου, στὴ Μπρέντα, ὑπῆρχαν κάμποσοι μαθηματικοί, πού ἐκτελοῦσαν χρέη συμβούλου τοῦ μηχανικοῦ. Ὅταν λοιπὸν δὲν εἶχαν τί ἄλλο νὰ κάνουν, ἔγραφαν στοὺς προβλήματα, προκαλώντας τοὺς διαβάτες νὰ τὰ λύσουν ἀν μπόρουν.

Μιά μέρα λοιπὸν, ὁ Ντεκάρτ βρῆκε σ' ἕνα τοίχο ἕνα τέτοιο πρόβλημα γεωμετρίας. Ἐπειδὴ ἦταν γραμμένο γερμανικά, παρακάλεσε κάποιον περαστικὸ νὰ τοῦ τὸ μεταφράσῃ στὰ γαλλικά ἢ τὰ λατινικά. Ἐκείνος γέλασε, ἔκαμε τὴ μεταφράσι καὶ στὸ τέλος εἶπε εἰρωνικά:

— Μήπως σκοπεύετε νὰ τὸ λύσετε;
— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Ντεκάρτ.
— Φέρτε μου λοιπὸν τὴ λύσι αὐτοῖο. Λέγομαι Ἰσαάκ Μπήκμαν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπήκμαν, μαθηματικὸς καὶ πρύτανης τοῦ κολλεγίου τοῦ Ντέρντρεχτ, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξί: τῆς ζωῆς του, ὅταν ὁ Ντεκάρτ τοῦ παρουσίασε τὸ πρόβλημα λυμένο.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια μονότονου στρατιωτικοῦ βίου, ὁ Ντεκάρτ πέρασε στὸ βαυαρικὸ στρατό, στίς ἀρχὲς τοῦ Τριακονταετοῦς Πολέμου. Δὲν εἶναι βέβαιον ἀν... ἔριξε ποτὲ τουφεκιά! Πάντως, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ χεμωμιατικὴ ἐκστρατεία. Καὶ τότε ἀκριβῶς συνέβη τὸ ἀξιωματικὸν περιστατικὸν τοῦ τζακίου, πού ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Ἡ μεγάλη ἐμπνευσις τοῦ Ντεκάρτ ἦταν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ μεθοδὸν τοῦ μαθηματικοῦ συλλογισμοῦ σ' ὅλες τίς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Τὸ 1625, εἶχε φύγῃ πιά ἀπ' τὸ στρατό καὶ ἐαναπῆγε στὸ Παρίσι. Βλεπόντας πὺς δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ κατάλληλη δουλειὰ σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, πούλησε τὰ κτήματά του καὶ πῆρε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσει ὅπου του ἄρεσε. Πῆγε λοιπὸν τὸ 1628 στὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου πέρασε τὰ ἐπόμενα 21 χρόνια.

Ἐκεῖ ἔγραψε τὰ ἔργα πού τὸν ἔκαναν περίφημον. Ἐκεῖ ἐπίσης εἶχε τὴ μόνη γνωστὴ ἐρωτικὴν περιπέτειά μ' ἕνα κάποια Ἑλένη, μὲ τὴν ὅποια ἀποχτήσε ἕνα κληρονόμο. Ὅταν ἔλαβε τὴν κόρη του, σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη θλίψι τῆς ζωῆς του.

Τὸ 1633, τελείωσε τὸ μεγαλύτερον ἔργον του, τὸν «Κόσμον». Σ' αὐτὸ περιέγραφε τὸ Σύμπαν καὶ παραδεχόταν τὴ θεωρίαν ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸν ἴδιο ὅμως χρόνο, ὁ Γαλιλαῖος εἶχε καταδικαστῇ ἀπ' τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασι γιὰ τὴν ἴδια αὐτὴ «αἰρετικὴν» θεωρίαν. Γι' αὐτὸ ὁ Ντεκάρτ προτίμησε νὰ μὴν παρουσιάσῃ τὸ βιβλίου του. Ἦταν ἀλλοτρεῶς πιστὸς ὡς ἀντικὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀντίπαλον τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων τῆς ἐποχῆς του.

Στὰ ἐπόμενα χρόνια, ἐξέδωσε τρία ἔργα του. Ἡ βάση τῆς φιλοσοφίας του ἦταν ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὸ καθε τι, ἐδόσαν δὲν ἀποδεικνύονταν μὲ κάποιο τρόπο. Ὁ ἀμφιβολισμὸς τοῦ Ντεκάρτ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἄνθρωπον πού ἔχει ἑαυτὸν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμφιβολίας.

Μὲ ἄλλους σκεπτικιστὰς πὺς ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

ταφράση στὰ γαλλικά ἢ τὰ λατινικά. Ἐκείνος γέλασε, ἔκαμε τὴ μεταφράσι καὶ στὸ τέλος εἶπε εἰρωνικά:

— Μήπως σκοπεύετε νὰ τὸ λύσετε;
— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Ντεκάρτ.
— Φέρτε μου λοιπὸν τὴ λύσι αὐτοῖο. Λέγομαι Ἰσαάκ Μπήκμαν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπήκμαν, μαθηματικὸς καὶ πρύτανης τοῦ κολλεγίου τοῦ Ντέρντρεχτ, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξί: τῆς ζωῆς του, ὅταν ὁ Ντεκάρτ τοῦ παρουσίασε τὸ πρόβλημα λυμένο.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια μονότονου στρατιωτικοῦ βίου, ὁ Ντεκάρτ πέρασε στὸ βαυαρικὸ στρατό, στίς ἀρχὲς τοῦ Τριακονταετοῦς Πολέμου. Δὲν εἶναι βέβαιον ἀν... ἔριξε ποτὲ τουφεκιά! Πάντως, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ χεμωμιατικὴ ἐκστρατεία. Καὶ τότε ἀκριβῶς συνέβη τὸ ἀξιωματικὸν περιστατικὸν τοῦ τζακίου, πού ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Ἡ μεγάλη ἐμπνευσις τοῦ Ντεκάρτ ἦταν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ μεθοδὸν τοῦ μαθηματικοῦ συλλογισμοῦ σ' ὅλες τίς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Τὸ 1625, εἶχε φύγῃ πιά ἀπ' τὸ στρατό καὶ ἐαναπῆγε στὸ Παρίσι. Βλεπόντας πὺς δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ κατάλληλη δουλειὰ σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, πούλησε τὰ κτήματά του καὶ πῆρε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσει ὅπου του ἄρεσε. Πῆγε λοιπὸν τὸ 1628 στὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου πέρασε τὰ ἐπόμενα 21 χρόνια.

Ἐκεῖ ἔγραψε τὰ ἔργα πού τὸν ἔκαναν περίφημον. Ἐκεῖ ἐπίσης εἶχε τὴ μόνη γνωστὴ ἐρωτικὴν περιπέτειά μ' ἕνα κάποια Ἑλένη, μὲ τὴν ὅποια ἀποχτήσε ἕνα κληρονόμο. Ὅταν ἔλαβε τὴν κόρη του, σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη θλίψι τῆς ζωῆς του.

Τὸ 1633, τελείωσε τὸ μεγαλύτερον ἔργον του, τὸν «Κόσμον». Σ' αὐτὸ περιέγραφε τὸ Σύμπαν καὶ παραδεχόταν τὴ θεωρίαν ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸν ἴδιο ὅμως χρόνο, ὁ Γαλιλαῖος εἶχε καταδικαστῇ ἀπ' τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασι γιὰ τὴν ἴδια αὐτὴ «αἰρετικὴν» θεωρίαν. Γι' αὐτὸ ὁ Ντεκάρτ προτίμησε νὰ μὴν παρουσιάσῃ τὸ βιβλίου του. Ἦταν ἀλλοτρεῶς πιστὸς ὡς ἀντικὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀντίπαλον τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων τῆς ἐποχῆς του.

Στὰ ἐπόμενα χρόνια, ἐξέδωσε τρία ἔργα του. Ἡ βάση τῆς φιλοσοφίας του ἦταν ἡ ἀμφιβολία γιὰ τὸ καθε τι, ἐδόσαν δὲν ἀποδεικνύονταν μὲ κάποιο τρόπο. Ὁ ἀμφιβολισμὸς τοῦ Ντεκάρτ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἄνθρωπον πού ἔχει ἑαυτὸν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀμφιβολίας.

Μὲ ἄλλους σκεπτικιστὰς πὺς ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔκαμε πολλοὺς συλλογισμούς, ἀπέδειξε ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἔ

Οι παρατηρήσεις ενός "Αγγλου επιστήμονος"

Ο δόκτωρ Έλλιοτ, της Ζωολογικής Έταιρίας του Λονδίνου, έκαμε στον έαυτό του μία περίεργη ερώτηση: «Αποτελεί πλεονέκτημα ή μειονέκτημα για τον άνθρωπο το ότι δεν έχει ουρά;»

Ο "Αγγλος" επιστήμων μελέτησε το πρόβλημα από όλες τις πλευρές του και, στο τέλος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο καλός Θεός μάς άδίκησε με το να μās πλάσει... κολοβούς! «Πόσα πράγματα, παρατηρεί, θα μπορούσαμε να κά-

μάτια τους. 'Αλλ' αν, στον ύπνο τους, χαλαρωθούν οι μύς των ποδιών τους; Μην φοβόσαστε. Δεν κινδυνεύουν να πέσουν. Γιατί έχουν την ικανότητα να τυλίξουν την ουρά τους μερικές φορές γύρω στο κλαδί.

Μία άλλη κατηγορία πιθήκων, που ζουν στα βόρεια της Βραζιλίας, χρησιμοποιούν τη μακρυά ουρά τους για να κόβουν τους καρπούς που κρέμονται από τα κλαδιά των δένδρων και να τους φέρνουν στο στόμα τους.

Αν ήμασταν προικισμένοι με μία τέτοια ουρά, παρατηρεί ο δόκτωρ, Έλλιοτ, θα μπορούσαμε να την χρησιμοποιούμε κι' εμείς για να κοιμάμαστε πάνω στα κλαδιά των δένδρων, όταν συνέβαινε να βρισκόμαστε στην έσχατη ή για να φέρνουμε την τροφή στο στόμα μας, όταν είμαστε κουρασμένοι ή δεν μπορούμε για οιοδήποτε λόγο να μετακινήσουμε τα χέρια μας.

Αλλ' αν έπρόκειτο να διαλέξουμε μεταξύ του ζωικού βασιλείου, θα βρισκόμασταν σε πολύ δύσκολη θέση γιατί δεν θα ξέραμε ποιά ουρά να προτιμήσουμε.

Τι θα λέγατε π. χ. για τη χοντρή και έξοχης αντοχής ουρά του καγκουρού ή του ταιγκουίνου, που μπορούν να κάθονται πάνω σ' αυτήν, όπως σε κάθισμα;

Αλλά πολλοί άνθρωποι κι' από τα δύο φύλα θα προτιμούσαν, χωρίς αμφιβολία, την πλατιά ουρά του παγκολίνου, ενός θηλαστικού της Νοτίου Αμερικής, που την χρησιμοποιεί σαν όμπρέλα, όταν βρέχει ή όταν θέλει να προφυλαχτεί από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου ή που τυλίγεται μέσα

Και γιατί τάχα δεν θα της έστευμασταν την όμπρέλα μας, όταν τρέχουμε με τη μοτοσυκλέτα μας;

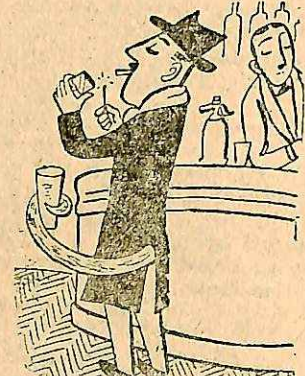
σ' αυτήν όταν κουλουριάζεται για να κοιμηθεί. Η ουρά αυτή μοιάζει σαν αληθινός μαυνόδας και του προσυλάσσει όλο το σώμα του.

Διαφορετική στο σχήμα, αλλ' όχι λιγώτερο αξιοθαύμαστη, είναι η ουρά του μυρμηκοφάγου της Νοτίου

Αμερικής, που μοιάζει σαν βεντάλια, και το ζώο μπορεί να την απλώνει ή να την συμπύκνωση, ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες που επικρατούν.

Ο σκίουρος πάλιν έχει μία μεγάλη θυσανική ουρά. Όταν, λοιπόν, βρίσκεται μπροστά σ' έναν επικίνδυνο έχθρο, την απλώνει και ταυτόχρονα δίνει μία άγριωπή έκφραση στο πρόσωπό του, για να τον τρομάξει. Στο ίδιο τέχνασμα καταφεύγουν και οι παμπόνηρες αλεπούδες, που έχουν επίσης χοντρή και πλατιά ουρά, όταν βρεθούν περικυκλωμένες από σκυλιά.

Στη βόρειο Αφρική, εξ άλλου, ζή ένα μικροσκοπικό τρωκτικό, που έχει μία ουρά διπλάσια σχεδόν από το υπόλοιπο σώμα του. Είναι άναμφισβήτητο ότι αυτή η ουρά τού δυσχεραίνει στις μετακινήσεις του. Αλλ' από τ' άλλο μέρος, όφειλε σ' αυτήν την επίβισή του. Γιατί την χρησιμοποιεί σαν άποθήκη, όπου συγκεντρώνει

Στο μπρά, όταν θα θέλαμε να ντυθούμε το τσιγάρο μας, θα κρούσαμε το ποτήρι με την ουρά μας...

μεγάλες ποσότητες λίπους για τις περιόδους των ισχνών αγελάδων.

Αλλά και η ουρά - θήκη δεν λείπει από το ζωικό βασίλειο. Την βρίσκουμε στο γιγαντιαίο σκορπιό της δυτικής Αφρικής, που κρύβει σ' αυτή ένα αιχμηρό κεντρί, όπως ένα έγχειριδιο. Μέσα σ' αυτό το κεντρί έχει το δηλητηριό του, που προκαλεί ακαριαία το θάνατο στον άνθρωπο ή στο ζώο, που θα τρυπήσει με το κεντρί του.

Γιατί τάχα, αναρωτιέται ο δόκτωρ Έλλιοτ, δεν θα μπορούσαμε να έχουμε και μείς μια ουρά σαν αυτές που αναφέραμε; Θα μās ήταν, χωρίς αμφιβολία, πολύ χρήσιμη στη ζωή μας και θα μās παρέιχε ίκανοποιητικές λύσεις σε πολλά προβλήματα που μās απασχολούν και μας βασανίζουν σήμερα.

Η μόνη δυσκολία θα ήταν ίσως στους ράφτες και στις μοδίστρες που θα δυσκολευνόταν να προσαρμόσουν τη μόδα και τη σιλουέτα σ' αυτό το ανυπόχτο εξάρτημα του σώματος.

Αλλά όλα αυτά είνε υποθετικές διασκεδαστικές που ψυχαγωγούν τους άκροατές και τους αναγνώστες τους οι διάφοροι καθηγηται και δόκτορες για να «περνάη η ώρα».

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ και η νηστεία

Ιστοριοϋλες, άνένδοτα, άστεία

Πολλές συζητήσεις έχουν γίνει ως τώρα από τους ειδικούς περί του αν η νηστεία είναι δόγμα θρησκευτικό ή ύπερβολή ώρισμένων κυκλών του Μεσαίωνα.

Η αλήθεια είναι ότι η νηστεία έχει μείνει σήμερα άσπληρη μόνον στους ορθόδοξους και πρό πάντων στους Έλληνες. Οι δυτικοί την έλάφρυναν κατά πολύ, επιτρέφοντας καθ' όλην τη Σαρακοστή την κατάλυσι αυτών, τυριού, βουτύρου κλπ.

Τόν 17ον και 18ον αιώνα οι νηστείες έτηρούντο άσπληρη. Είναι από την ιστορία έξακριβόμένο ότι στην έποχή του Λουδοβίκου του 14ου, όλη την διάρκεια της Σαρακοστής ήταν άσπληρη άπαγορευμένη η είσαγωγή κρέατος στο Παρίσι. Όλοι, θέλοντας και μή, ήσαν άναγκασμένοι να νηστεύουν. Κάθε νόμος όμως, όχι μόνον εδώ στην Ελλάδα, αλλά, καθώς φαίνεται, και παντού, γίνεται για... να καταστρατηγηται. Είχαν λοιπόν έγκυκαταστήσει οι φαγάδες Παρισίνοί τού καιρού εκείνου σφαγεία στα χτήματα τους, και έφερναν τού κρέας στο Παρίσι, μέσα σε μπαούλα, με τα μεγάλα λεωφορεία της έποχής.

Ετσι τού κρέας που ήταν άπαγορευμένο στο Παρίσι όλη την Σαρακοστή, δεν έλειπε καθόλου από τούς Παρισίνοους.

Όταν έφτασε τού σκάνδαλο τού 14ου, ατία τού Λουδοβίκου τού 14ου, διάταξε αιδνιδισμούς, τού μεσημέρι, την ώρα δηλαδή τού φαγητού, μέσα στα σπίτια, από άστυνομους μυστικούς. Έτσι πολλοί παραβάτες της νηστείας τιμωρήθηκαν.

Αλλά χαλαρώθηκε σιγά - σιγά κι' αυτή η άσπληρη, γιατί οι άστυνομικοί, που έμπαιναν για να δύνε, άν οι πολίτες «νήστευαν άσκητικάς» έκαλούντο και... καθόντουσαν στο κάθε άλλο παρά νηστισμό γεύμα!...

Στα μοναστήρια πάλι οι πονηρότατοι άγιοι ήγώμενοι, έβάφτιζαν τις πέριδες σε ψάρια και τις... κάνανε σαρακοστιανές! Είναι γνωστό μάλισσα, τού άστέιο τού βασιλέως εκείνου της Ισπανίας, που έίπε σ' ένα «μεγακόλιον» άρχιεπίσκοπο, πού παρουσίαστηκε μπροστά του για να τού παραπονηθεί ότι ο κόσμος έινε άμαρτωλός και τρώει, ό,τι φτάση:

— Όρκίζομαι στην ιερά γαστέρα σου, ότι ο λαός δεν βρίσκει τίποτε για ν' άρτηθι.

— Πας, Μεγαλειότατε, πού όλοι καταλύουν πάν ό,τι από την θρησκεία έινε άπαγορευμένο!

— Ό,τι είνε άπαγορευμένο από τη θρησκεία κατά τη Σαρακοστή, άπάντησε ο βασιλεύς, τού τρών οι... δεσποτάδες!

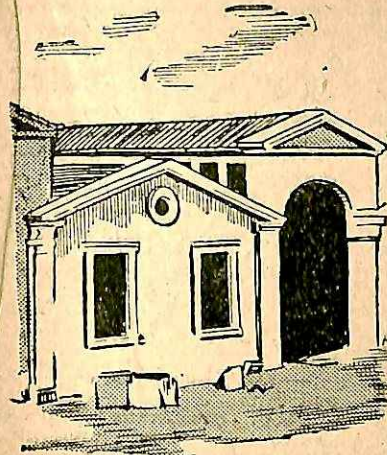
Κάποτε ο Πατριάρχης Ίωακείμ είχε σκοπό να τροποποιήση κάπως, την νηστεία της Σαρακοστής. Επιδιόκνουσε συντομώσει τις ημέρες τού Σαραντάημερου και της Σαρακοστής. Ακότα ήθελε να επιτρέψη, τας ημέρας αυτές να τρώγανται τυρί, αυγά, βούτυρο και λάδι, και μόνο τη Μεγάλη Παραδομάδα και ίδιως τη Μεγάλη Παρασκευή έξαίρουσε.

Δυστυχώς τα σχέδιά του έμειναν άπληρα σχέδια.

Σήμερα ο φτωχόκοσμος νηστεύει άσπληρη ένώ οι πολυτάλαντοι τρώνε άσπληρη ένώ οι ημέρες της Σαρακοστής, όλα όδες τις «Ελληνικό λαό γίνε».

Η μάλλον με τόν «Ελληνικό λαό γίνε» και πραγματικώς η παλιά παροιμία τού λέει:

«Νηστεύει ο δούλος τού Θεού, γιατί δεν έχει τί να φάη»!

Η Λαχαναγορά πρό της καταστροφής.

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η Λαχαναγορά

Ανάμεσα στα αθηναϊκά κτίρια, ή Λαχαναγορά, δεν θα μπορούσε, άσφαλώς, να ζητήσει πρωτεία από αρχιτεκτονικής άπόψως. Ηρθε όμως να εξυπηρετήσει, όταν χτίστηκε πριν από μισό αιώνα, ένα σημαντικό γεωργικό κλάδο και μία συμπαθηστάτη τάξη τών περιβολάρηδων και λαχανοπαραγωγών και να εξαλείψη μία σπουδαία έλλειψη της Αθήνας, που είχε άρχισει να παίρνει πλέον τη φόμα της μεγαλουπόλεως.

Τόν καιρό της τουρκοκρατίας, γραφικώτατο ήταν τού λαχανοπάζαρου κοντά στο Μοναστηράκι. Οι ξένοι πού έπεσκέπτονταν την Αθήνα θαύμαζαν τού ώραιο παζάρι της και τα ώραιότατα φρούτα και τα λαχανικά της άττικής γης.

Μετά την άπελευθέρωσι, στην Παλα Αγορά τού έμπορίου τών λαχανικών γινόταν μαζί με τα άλλα τροφιμα και δεν ύπρχε ξεχωριστή αγορά για τού είδος αυτό. Η χονδρική πώλησις από τούς παραγωγούς στους μανάβηδες γινόταν στο ύπαιθρο και οι περιβολάρηδες άναγκάζονταν να μένουν μέρα και νύχτα έκτεθειμένοι στις καιρικές μεταβολές και να φυλάγαν την προμήθειά τους ως πού να πουλήθω. Η κατάσταση δεν διορθώθηκε ούτε με την καινούργια αγορά της όδου Αθηνάς, — τη σημερινή Κεντρική Αγορά — πού πρωτολειτούργησε τα τελευταία χρόνια τού περασμένου αιώνα. Τού λαχανοπάζαρο εξακολουθούσε να γίνετα στο ύπαιθρο. Και ήταν φυσικό να έπιζητηθί η δημιουργία μίας κεντρικής λαχαναγοράς, πού θα εξυπηρετούσε τούς παραγωγούς και τούς μανάβηδες.

Η πρώτη προσπάθεια για την ίδρυσι λαχαναγοράς έγινε στα 1898, επί δημαρχίας τού Λάμπρου Καλλιφρονά. Επειδή όμως τα οικονομικά τού δήμου δεν έπαρκούσαν για ν' αγοράσθι τού οικόπεδο, ζητήθηκε από την κυβέρνησι να τού παραχωρήσθι δωρεάν. Καί πραγματικά η κυβέρνηση έδωσε τότε στο δήμο μία έκτασι πού άνηκε στο κράτος, στο λόφο τού Αγίου Αθανασίου κοντά στο Θησείο. Ήταν ή ίδια έκτασις πού προορίζονταν από τόν άρχικτωνα Κλέντζε για να χτισθί τού παλάτι τού Όθωνα (1834).

Αλλά ή έκτασις αυτή δεν έτιμήθηκε, όχι πια με τού βασιλικό άνακτορο, αλλά ούτε με... τη λαχαναγορά. Μανάβηδες και περιβολάρηδες ή βρίσκαν άπόκεντρα και άκατάλληλα και δεσφκώθηκαν στο ποδάρι διαμαρτυρόμενοι. Έτσι, αντί

τού λόφου τού Αγίου Αθανασίου παραχωρήθηκε τού γήπεδο πού βρίσκεται και σήμερα έγκατεστημένη ή λαχαναγορά, στη συνάντησι τών δύο δρόμων πού πάνε στον Πειραιά και στην Έλευσίνα. Στα 5/2 στρέμματα πού παραχώρησε τού κράτος προστέθηκαν και άλλα τρία στρέμματα πού άγόρασε ο Δήμος Αθηναίων, πού ανέλαβε και όλόκληρη τη δαπάνη της κατασκευής. Και είνε αξιοσημείωτο ότι ή Λαχαναγορά είνε ένα από τα πρώτα δημοτικά έργα πού έγιναν χωρίς δάνειο. Τα οικονομικά τού Δήμου είχαν άρκετα βελτιωθί ώστε να διαθέσουν τις 20 χιλιάδες χρυσές λίρες πού χρειάστηκαν για τή διαμόρφωσι τού τόπου και τού χτίσιμο της αγοράς.

Με τόν καινούργιο αιώνα άρχισε ή κατασκευή και τέλειωσε μέσα σ' ένα χρόνο περίπου. Τού συγκρότημα της λαχαναγοράς, έπάνω σε σχέδιο τού μηχανικού τού Δήμου Ι. Καλλιωνιάτη, θεωρήθηκε έπιτυχημένο και από αρχιτεκτονικής και από πρακτικής άπόψως. Έκτος από τις μακρές και πλατύτατες στοές, ή λαχαναγορά είχε τού ξενοδοχείο της, τού καφενείο της, φυλάκιο για τόν έπιστάτη και έξασφάλιζε κάθε άνεσι για τούς συναλλασσόμενους.

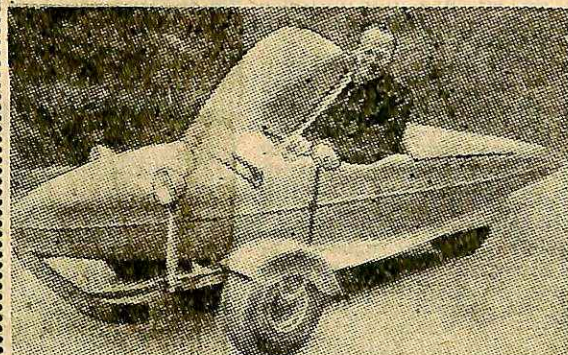
Στις 10 Μαρτίου 1902 έγιναν με πρωτοφανή λαϊκή συγκέντρωσι τα εγκαίνια της Λαχαναγοράς. Παρέστησαν τα μέλη της κυβέρνησεως, όλόκληρη ή βασιλική οικογένεια και οι άλλοι έπίσημοι και άνεπίσημοι της έποχής εκείνης. Ο βασιλιάς μάλιστα ζήτησε να μη γίνη καμία παράταξις και να ξεχασθί για λίγο ή έθνιοτυπία. Θέλησε να δώση καθαρώς λαϊκό χαρακτήρα στα εγκαίνια. Έτσι, ο Γεώργιος ο Α' άναμειχθηκε με τού πλήθος, πειράζοντας τούς λαχανοπαραγωγούς, οι όποιοι — καθώς έλεγε — τούκταναν... άντίπραξι στα προϊόντα τού Τατοίου!

Ο τότε Δήμαρχος Σπύρος Μερκούρης προσφώνησε τού βασιλιά και άνέφερε μεταξύ άλλων ότι «... ή Δημοτική άρχη λογίζει έαυτην ευτυχισμένη διότι κατάρθρωσεν άνευ δανείου τίνος ή άλλου έπιπροσθέτου βάρους να άνεγειρή τού οικόδομημα τούτο υπό την στέγην τού όποιου εκατοντάδες όλοι συμπολιτίν ημών θα συνέρχωνται έκάστην νύκτα, οι μόν όπως έκποιώσι τα προϊόντα τών κήπων και τών άγρών αυτών οι δε όπως προμηθεύονται και μεταπωλώσι ταύτα δια τας ανάγκας της πόλεως. Και ούτω πληροϋται άνάγκη άπαραίτητος και από πολλού έπιδεδημένη. Οι έν ώρα νυκτός κομίζοντες από μακράς άποστάσεως τα προϊόντα τών ίδιων κήπων, κεκοπιώκοτες και έκ τού ψυχούς ύποφέροντες δεν θα είνε πλέον άναγκασμένοι να μένουν μέχρι πρωίας έν ύπαιθρο, έκτεθειμένοι εις τας κακοκαιρίας τού χειμώνας, εις τας βροχές, τόν παγετόν και εις τας καυστικές κατά τού θέρος ακτίνας τού ήλιου...».

Εκτός όμως από την έμπορικη σημασία, τού χτίσιμο της Λαχαναγοράς συντέλεσε, ώστε ο χώρος εκείνος πού έχρησιμοποιείτο ως τότε για τα χώματα πού βγάζαν από τις άνασκαφές τού Κεραμεικού και για τα σκουπίδια τών γύρω συνοικιών, να πάρη μία όψη πολιτισμένη.

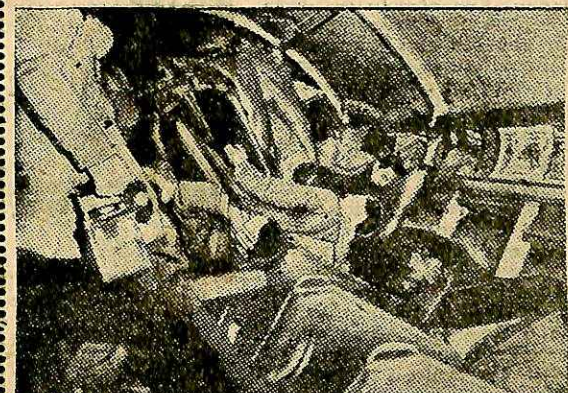
Αλλά σήμερα με την ραγδαία εξέλιξη τών Αθηνών και με την καταπληκτική αύξησι και συγκέντρωσι τού πληθυσμού και ή Λαχαναγορά αυτή είνε άνεπαρκής, πρό πάντων μετά την καταστροφή πού υπέστη, όπως άνεπαρκής είναι και ή Κεντρική Αγορά της όδου Αθηνάς. Θα μπορούσε να δημιουργηθώ και δυό άλλες ακόμα Λαχαναγορές σε ζωτικά σημεία της πόλεως για να ίκανοποιήσουν τόν αύξημένο αριθμό τού πληθυσμού.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

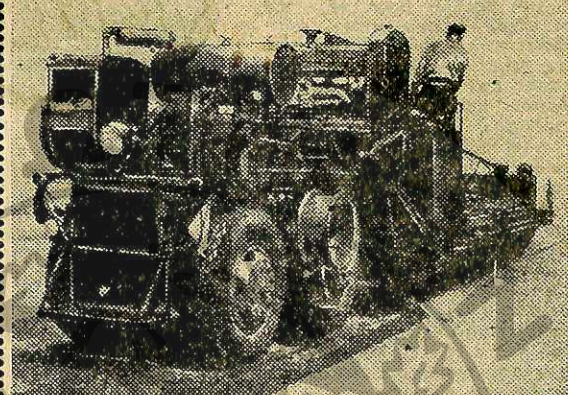
ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ο «Κορμός» τού παρέβον αυτοκινήτου, κατασκευάστηκε από τού «Κρέζοβου» της Βενζίνης ένος βομβαρδιστικού αεροπλάνου! Ολόκληρο τού αυτοκίνητο ζυγίζει λιγώτερο από 180 όκάδες. Κόστισε δε στον κατασκευαστή του, περίπου 400 δολάρια.

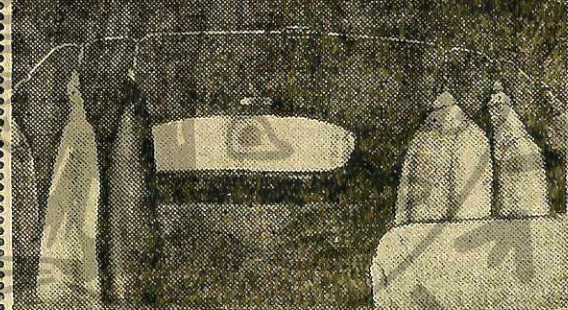
ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ίδου μία τραγική εικόνα τών συντριμμάτων και τών νεκρών απ' την τρομερή σύγκρουσι τών δυό άεροστατικών της Νέας Υόρκης πού συνέβη εδώ και μερικές βδομάδες (τραυματισμένοι 100, νεκροί 24).

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Στην Αμερική για την έπισκευή ένος δρόμου χρησιμοποιούν τού πολύπλοκο αυτό τροχοφόρο μηχανήμα, πού από τη μία μεριά στρώνει την πίσσα και την άμμο κι' απ' την άλλη την θερμαίνει χωρίς σε μία σειρά από καμινέτα πού βρίσκονται στο κάτω μέρος τού. Τού μηχανήμα αυτό μπορεί να έπισκεύη 1000 μέτρα κατεστραμμένης άσφάλτου την ημέρα.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ...

Μπορούν να μεταφέρουν τα κοστούμια τους χωρίς να τσαλακώθουν κρεμώντας τα με τις κρεμάστρες σ' ένα τεντωμένο σύρμα.

Α με κάμετε, μεγαλειότα-
τε, να μην σας αγαπάω
πιά. Και, τότε, θα πεθάνω α-
πό τη λύπη μου...

Πόσες φορές αυτά τα λόγια
δεν είχαν ηρεμήσει τον τρελλό
Κάρολο 6ο, στις στιγμές των
πιο μεγάλων παροξυσμών του,
που έκαναν τους αυλικούς του
να γυρίζουν άλλοι το πρόσω-
πο, με φρίκη κι αποτροπια-
σμό, για να μην βλέπουν το
κατάντημά του;

Εκείνη που τα πρόσφερε ή-
ταν μια νέα δέκα όχτω χρόνων,
με μεγάλα φωτεινά μάτια κι
αγγελικό πρόσωπο. Λεγόταν
Οδέττη. Ο πατέρας της Γκυ-
γιώμ, άρχων του Σαντιέβερ, την
είχε παρουσιάσει μία μέρα στη
Βασίλισσα, για να την παρα-
καλέσει να την πάρη ως δε-
σποινίδα της ακολουθίας της.
Λίγον καιρό αργότερα, εκδή-
λώθηκε η τρέλλα του Καρόλου
του 6ου. Και τότε η φιλοδοξη
κι ακόλαστη βασίλισσα 'Ιζα-
μπώ, που δεν είχε καιρό ν' α-
σχοληθεί με τον άντρα της, α-
νέβησε στη μικρή αυτή νέα να
συντροφεύη τον τρελλό βασι-
λιά και να προσπαθή να τον
διασκεδάσει. Ο θρύλος λέει,
μόλις, πώς βρόντας να την
διευκολύνει στην προσπάθειά
της, παρήγγειλε σ' ένα ζωγρά-
φο της εποχής να φτιάξει μία
σειρά από χρωματιστές εικό-
νες, όμοιες με κείνες που κυ-
κλοφορούσαν σε διάφορα μέρη
της Ανατολής, για να διασκε-
δάσει ο Κάρολος. Αυτές οι φι-
γούρες έγιναν με τον καιρό τα
χαρτιά της σημερινής τραπου-
λας.

Η συντροφιά της Οδέττης
έγινε με τον καιρό απαραίτητη
στον Κάρολο 6ο. Κι' η νέα, α-
πό τ' άλλο μέρος, αγάπησε μ'
όλη την αγνότητα της ψυχής
της τον τρελλό βασιλιά, που
όλοι είχαν εγκαταλείψει, α-
κολουθώντας το παράδειγμα της
ίδιας της γυναίκας 'Ιζαμπώ.
Λίγον καιρό αργότερα, ο
Κάρολος 6ος έπαθε τύφο
και, για πολλές βδομάδες, πά-
λεψε ανάμεσα στη ζωή και στο
θάνατο. Σ' όλο αυτό το διάστη-
μα, η Οδέττη δεν έφυγε ούτε
στιγμή από το προσκεφάλι
του. Οι περποιήσεις κι' η α-
φοσίωσής της έφεραν, στο τέ-
λος, το αποτέλεσμα τους. Ο
Βασιλιάς έγινε καλά. Μαζί με
την σωματική υγεία του είχε έλ-
θεσει και η λογική του. Μία
μέρα, γονάτισε μπροστά
στη νέα και της είπε:

— Σου χρωστάω τα πάντα,
Οδέττη. Δεν θα το ξεχάσω
ποτέ. Θα ήθελα να μπορούσα
να σωριάσω όλους τους θησαυ-
ρούς της γης στα πόδια σου,
για να σου δείξω πόσο μεγάλη
είνε η ευγνωμοσύνη μου. 'Αλλ'
άλλοιμονο! Είμαι πιο φτωχός
κι' από τον φτωχότερο ανάμεσα
στους υπηκόους μου. Το μόνο
πράγμα που ξεουσιάζω ως προ-
χτές ακόμη ήταν η φτωχή καρ-
διά μου. 'Αλλά κι' αυτή την έ-
χω χάσει πιά. Μου την πήραν...

Η Οδέττη ακούγοντας τα
τελευταία λόγια φοβήθηκε και
καινούργια κρίση. Και κύττα-
ξε το βασιλιά μ' αγωνία. 'Αλλ'
ο Κάρολος κατάλαβε τη σκέψη
της.

— Όχι, καλή μου Οδέττη,
συνέχισε, δεν είμαι πιά τρε-
λός. Η αρρώστειά του κορμιού
θεράπευσε την αβυσσότητα του
μυαλού... Αμφιβάλλεις, λοι-
πόν, ότι μου κλέψαν την καρ-
διά μου;

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

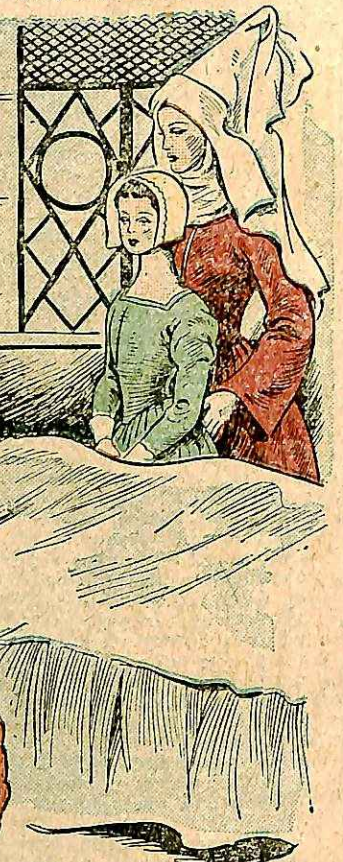
Μεγαλειότατε, είπε η Οδέττη στον
Κάρολο σ' έφερα το παιδί σας.

— Ποιός σ' έκανε την έκκλη-
ση, μεγαλειότατε; ρώτησε η νέα.
— Ποιός άλλος από σένα,
αγαπημένη μου; απάντησε ο
Βασιλιάς. Το σκοτάδι μου δεν μ'
τρέλλα μισό δεν μ' έφτιαξε
πια. Ούτε και η καρδιά μου χτυπού-
σε μόνο για σένα. 'Ήσαν η
φωτεινή αχτίδα που έλαμπε
μέσα στα σκοτάδια της θλίβε-
ρης ζωής μου. Οδέττη, ο Βασι-
λιάς Κάρολος δεν υπάκουε πιά.
Στη θέσι του, βρίσκεται ένας
δυστυχισμένος άνθρωπος, που
σέρνεται στα πόδια σου, για
να σου φωνάξει πως σ' αγα-
πάει μ' όλη τη δύναμη της ψυ-
χής του. Τί έχεις να του απαν-
τήσεις;

— Ότι τον αγαπούσα προ-
τού ακόμα μάθω τη δική του
αγάπη κι' ότι η λατρεία που
νοιώθω για αυτόν θα φύγει μό-
νο με τη ζωή μου, είπες η νέα.
Σήκωσε κατόπιν το βασιλιά
και τον έβαλε να καθήσει πλάι
της. Δάκρυα σιωπηλά κυλούσαν
από τα μάτια και των δυο τους.
Κι' ήταν δάκρυα χαράς κι' α-
γάπης...

Από την ημέρα αυτή άρχι-
σε το ειδύλλιο τους.
'Αλλ' άλλοιμονο! Η καλυτέ-
ρευσις που παρουσίαζε η υγεία
του βασιλιά ήταν προσωρινή.
'Επειτα από μερικούς μήνες, η
τρέλλα άρχισε να δερνεί και
πάλι το φτωχό μυαλό του...
Κάπου-κάπου, ξανάβρισκε.

ωστόσο, το λογικό του κι' η
καρδιά του φτερούγιζε τότε
από αγάπη για την Οδέττη,
που είχε γίνει πια η πιστή κι'
αφοσιωμένη σύντροφός της ζω-
ής του. Στο μεταξύ, η νέα είχε
φέρει στον κόσμο ένα κοριτσά-
κι, κι' ο βασιλιάς κι' αυτή το
ώνομασαν Μαργαρίτα.

Μεγαλειότατε, είπε η Οδέττη στον
Κάρολο σ' έφερα το παιδί σας.

Η Οδέττη δεν επιθυμούσε
τίποτε περισσότερο στον κό-
σμο. Ήταν ευτυχισμένη. 'Αλλ'
οι δικοί της την ενοχλούσαν α-
κατάπαυστα. Ζητούσαν να έ-
παφελθουν από την ξεχωριστή
θέσι της, για να κερδίσουν τί-
λους, προνόμια και πλούτη.
Στο τέλος, ο πατέρας της, βλέ-
ποντας την επίμονη αρνησί-
στης, της δήλωσε καθαρά ότι θα
την αποκήρυξε αν δεν συμ-
μορφωνόταν με τις επιθυμίες
του και δεν ικανοποιούσε τις
αξιώσεις της οικογενείας της.

Η Οδέττη ήταν ανένδοτη.
Ο άρχων του Σαντιέβερ έ-
φυγε έξω φρενών από τα ανά-
κτορα κι' έπειτα από μερικές
μέρες, αποκήρυξε με μία επί-
σημη συμβολαιογραφική πράξη
την κόρη του.

Τα χρόνια περνούσαν και
χειρότερου ολοένα και πιο πα-
λι η κατάσταση του Καρόλου
6ου. Οι αναλαμπές της φρονή-
σεως γίνονταν πολύ σπάνιες
πια και δεν κρατούσαν περισ-
σότερο από μερικές ώρες. Ο
Βασιλιάς ξαναβυθιζόταν έπει-
τα στο πέλαγος των παραλο-
γισμών και της ασυναρτησίας.
'Αλλ' η αγάπη της Οδέττης
δεν λιγοστεύε ποτέ. Είχε δώ-
σει στον Κάρολο την καρδιά
της χωρίς επιφύλαξεις, χωρίς
υπεροβολία, χωρίς υπολογι-
σμούς. Κι' έμεινε πάντα στο
πλευρό του, πιστή κι' αφοσιω-
μένη, όπως τον πρώτο καιρό
της συντόμης ευτυχίας τους.
Μία μέρα, ο τρελλός βασι-

λιάς σωριάστηκε κάτω από την
πολυθρόνα του. Η Οδέττη και
δυο άλλες γυναίκες, που τον
περιποιούνταν, τον μετέφεραν
μεσώς στο κρεβάτι του και
κάλεσαν τους γιατρούς του.
'Αλλά δεν μπορούσε πια να γί-
νη τίποτε. Ο Κάρολος 6ος
ψυχορραγούσε...

Η Οδέττη έτρεξε τότε σ'
ένα διπλανό δωμάτιο, πήρε τη
μικρή Μαργαρίτα και την πήγε
κοντά στον ετοιμόανατο.

— Μεγαλειότατε, του είπε,
σ' έφερα το παιδί σας...

Ο Κάρολος άπλωσε το χέρι
του κι' έπιασε το χέρι της μι-
κρής.

— Κόρη μου, είπε με κόπο,
σου δίνω...

Αλλά σταμάτησε ξαφνικά
και το πρόσωπό του πήρε μία
έκφραση απέραντης λύπης.

— Ήθελα να... σου δώσω,
συνέχισε σε λίγο, ήθελα... να...
σου... δώσω... αλλ' ο βασιλιάς
της Γαλλίας... δεν έχει τίποτε
πια... τίποτε... Σου δίνω... την
ευχή μου...

Ο βασιλιάς ψιθύρισε κατό-
πιν μερικές λέξεις, που κανείς
δεν μπόρεσε ν' ακούσει. 'Υστε-
ρα φώναξε κάπως δυνατότερα:

— Οδέττη... πολυαγαπημέ-
νη μου Οδέττη...

Και ξεψύχησε.

Η βασίλισσα που τον είχε
περιφρονήσει ζωντανό, τον
περιφρόνησε και νεκρό. Ούτε
αυτή, ούτε οι αλικοί της πή-
γαν στην κηδεία του. Οι μόνες
που τον συνόδευαν στην τελευ-
ταία του κατοικία ήταν η Ο-
δέττη κι' η μικρή Μαργαρίτα.

Πίσω τους ακολουθούσαν μερι-
κοί παλαιοί υπηρέτες.

Την άλλη μέρα, η Οδέττη
κι' η κόρη της έφυγαν από τα
ανάκτορα. Η μοναδική τους
περιουσία ήταν μερικά κοσμή-
ματα, που ο Κάρολος 6ος
είχε χαρίσει άλλοτε στην αγα-
πημένη του. 'Ενας 'Εβραίος
αγόρασε στην τιμή των εξακο-
σίων φράγκων...

Όταν εξαντλήθηκαν αυτά τα
χρήματα, η Οδέττη ζήτησε ύ-
ποληψη από τον πατέρα της.
'Αλλ' αυτός της απάντησε ότι
αγνοούσε ποιά ήταν και τι
σύστημα ν' απευθυνθεί στον οί-
κονόμο του για να της δώσει
κάποια ελεημοσύνη, όπως και
στους ζητιάνους που χτυπούσαν
την πόρτα του πύργου του.

Η Οδέττη κατέφυγε τότε
στη Λυών, όπου βρήκε κατα-
φύγιο στο σπίτι ενός συγγε-
νούς της μητέρας της. 'Αλλά
νύχτα, μία μέρα, ότι οι
κεί έμαθε, μία μέρα, ότι οι
πρόγονοί της πόλεως συνω-
μοτούσαν και σχεδίαζαν να την
παραδώσουν στους 'Αγγλους
έχθρους των Γάλλων.

Η Οδέττη έφυγε τότε κρυ-
φά κι' έτρεξε στη Μπούρ, για
να ειδοποιήσει το νεαρό Κάρο-
λο 7ο, το γιό του Καρόλου
6ου, για τον κίνδυνο που
του βού, για τον κίνδυνο που
διέτρεχε να ιδι τους 'Αγγλους
στα νώτα του.

Ο Κάρολος 6ος ξεκίνησε
αμέσως με το στρατό του για
το νότιο Γαλλία και ματαίωσε
τη νότιο Γαλλία με τον τρόπο
αυτό. 'Αυτό τον τρόπο το σχέδι-
ο μ' αυτό τον τρόπο...

Όταν άργα-
τών συναμωτών. Όταν άργα-
τών συναμωτών. Όταν άργα-
τών συναμωτών...

Τότε η Οδέττη για να
αναζητήσει την ευγνωμοσύνη
της έκφρασε την ευγνωμοσύνη
της έκφρασε την ευγνωμοσύνη...

Αλλά δεν την βρήκε στη
του. 'Αλλ' η αγαπημένη του τρε-
λλού βασιλιά είχε πεθάνει λί-
λου καιρό προηγουμένως, έπειτα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα
από ένα ευλαδικό προσκύνημα...

Η ταινία είναι ένας στενόμα-
κρος σκώλης, που ζή μέσα
στον εντερικό σωλήνα του ανθρώ-
που και που φθάνει σε μήκος 4-10
μέτρων. Περιλαμβάνει τρία μέρη:

1) Το κεφάλι, είδος μικρής τριγων-
ικής πυραμίδας, μήκους 1-2 χι-
λιοστών, που φέρει τέσσερις στρο-
γυλές βεντούζες. Μ' αυτές, η ται-
νία προσκολλάται πάνω στο έντε-
ρο και κατά προτίμηση στο δω-
δεκαδάκτυλο.

2) Το λαιμό, που α-
ποτελείται από μία έμβρυακή ού-
σια και που αυξάνει σε μήκος,
σχηματίζοντας διαρκώς νέους δα-
κτυλίου, σε τρόπο που κείνοι που
βρίσκονται πιο μακριά από το κε-
φάλι είναι οι παλαιότεροι.

3) Το σώμα που αποτελείται επίσης α-
πό μία σειρά δακτυλίων. Ο αριθ-
μός τους κυμαίνεται γύρω στις
2.000. Οι δακτύλιοι αυτοί είναι
προικισμένοι με ισχυρές μυϊκές ί-
νες και έχουν τη δύναμη να παρα-
δίσουν τον σφιγκτήρα του πρω-
κτού. Για το λόγο αυτό, οι άνθρω-
ποι που υποφέρουν από ταινία
βρίσκουν συχνά παροξυσμούς δακτυ-
λίου στα εσώρουχά των. Στο
200 περίπου δακτύλιο βρισκονται
τα αναπαραγωγικά όργανα της
ταινίας.

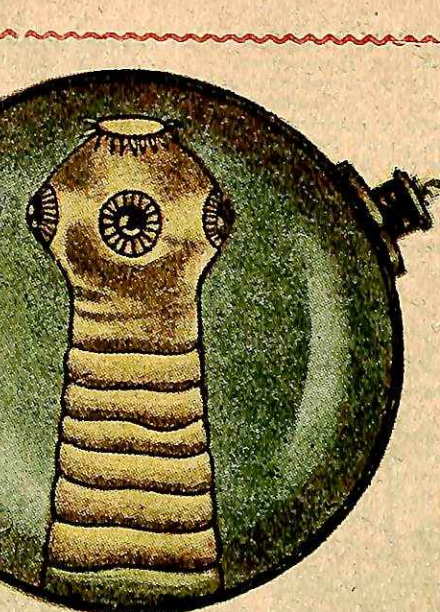
Ός γνωστόν, η ταινία υ-
πάγεται στην τάξη των έρμαφο-
δίων. Δεν έχει, όμως, την ικανό-
τητα της αυτογονιμοποίησης. Για
την αναπαραγωγή της απαιτείται,
συνεπώς, η συνεργασία δύο όντων,
που θα παίξουν το ένα το ρόλο
του αρρενωπού και το άλλο το ρόλο
του θήλεος.

Η ταινία, όπως είπαμε, είναι έ-
νας σκώλης, που αναπτύσσεται και
ζή μέσα στον εντερικό σωλήνα
του ανθρώπου. 'Αλλ' η μετάδοσής
της από τον έναν άνθρωπο στον
άλλον γίνεται κυρίως χωρίς στη
μεσολάβηση τριών ζώων: του βω-
δίου, του χοίρου και των ποταμο-
ψαρών. Συμβαίνει, δηλαδή το έ-
ξος: Ο άνθρωπος που είναι φορέας
ταινίας αποβάλλει διαρκώς δα-
κτυλίου είτε μόνους, είτε μαζί με τα
περιττώματα. Πολλοί
αυτούς, όμως, περιέχουν γονιμοποιημένα αυγά, που έπι-
κάθονται πάνω στα χόρτα ή μεταφέρονται από τον άνεμο στην
έπιφάνεια των λιμνών, των ποταμών κτλ. 'Ας υποθέσουμε τώρα
ότι ένας άλλος άνθρωπος τρώει χόρτα, ό-
που έχουν έπικαθίσει αυγά ταινίας. Ο
παρασιτικός αυτός σκώλης δεν θ' αναπτύ-
χθι στον εντερικό του σωλήνα. Για να
γίνει αυτό, πρέπει, όταν μεταφερθή εκεί,
να βρίσκεται σε ώριμο στάδιο της α-
ναπτύξεώς του. Τα πρώτα στάδια πρέ-
πει να τα περάσει μέσα στο σώμα ενός
άλλου ζώου και κατά προτίμηση του
βωδίου, του χοίρου ή των ψαριών, που
ζούν στους ποταμούς και τις λίμνες. Να
γιατί χρειάζεται η μεσολάβηση αυτών
των ζώων, για να μεταδοθή η ασθένεια
από τον έναν άνθρωπο στον άλλον. Για
το λόγο αυτό, το βωδινό ή χοιρινό κρέας
που τρώμε πρέπει να είναι πολύ ψημένο.
'Ετσι μόνον καταστρέφονται οι «κυστέ-
κερκοί» σκώληκες, που τυχόν περιέχονται
σ' αυτά και που, όταν εισαχθούν στον
ανθρώπινο εντερικό σωλήνα, θα έξελι-
χθούν σε ταινίες.

Ποιά είναι τα συμπτώματα που φανε-
ρώνουν την παρουσία ταινίας στον όργα-
νισμό;

Αυτά τα συμπτώματα ποικίλλουν κατά
τα άτομα. Τα συνθέστερα είναι η άπι-
σχανοις, ή βουλιμία, οι πόνοι στην πε-
ριοχή του στομάχου, οι κωλικοί κτλ. Κά-
ποτε επίσης το άτομο παθαίνει κρίσεις
που μοιάζουν με κείνες της σκωληκιδί-
τιδος. 'Αλλά, σε πολλές περιπτώσεις, η
παρασιτική ταινία δεν έδηλώνει με κα-
νένα έμφανές σύμπτωμα.

Ο γιατρός, αν υποπτεύεται την πα-
ρουσία ταινίας, έφείλει να διατάξει αμέ-
σως την εξέταση των κοπράνων του α-
σθενούς με το μικροσκόπιο, που έπι-
στει την τυχόν παρουσία ώων ταινίας
σ' αυτά.

Κεφάλι ταινίας, σχήματος πυραμίδας όπως διακρίνεται στο μι-
κροσκόπιο. Στην εικόνα ξεχωρίζουν οι τέσσερες βεντούζες που
βρίσκονται στις κορυφές της πυραμίδας.

Ο «τουφεκισμός» του σκώληκος
μέσα στο δωδεκαδάκτυλο

σου, δηλαδή, του σωλήνα,
ληξ κεραυνοβολείται μ' αυτό τον τρόπο και αποβάλλεται έ-
πειτα από μερικά λεπτά.

Η χρήση του εκχυλίσματος φτέρης αντεδίδκνται στα έ-
ξησθημένα άτομα, τις έγκυες γυναίκες
κτλ.

Σπόροι κολοκύθας 50-60 γραμ.
για τους ενήλ.
» » » 30-40 γραμ.
για τα παιδιά

Νερό από άνθη πορτοκα-
λίας 5 γραμμάρια
Ζάχαρη 40 »

Όσο χρειάζε-
ται να γίνει το
διάλυμα 8% παρασκευάσμα
λίγο ύδατος.

Ένα τέταρτο μετά τη χορήγηση αυτού
του παρασκευάσματος δίδεται στον α-
σθενή ένα καθαρτικό. Σχεδόν πάντοτε η
ταινία αποβάλλεται νεκρή.

Είναι βέβαια μία άπ' τις πάρα πολύ
ένοχλητικές ασθένειες, αλλά η θεραπεία
της δεν είναι δύσκολη, αρκεί να τη διαπι-
στώση ο γιατρός με το μικροσκόπιο.
Ο ανθρώπινος οργανισμός αναπτύσσει
μέσα στα έντερα πολλά σαπροφύτα και
άλλους οργανισμούς. 'Αλλά και η έπιστή-
μη συνεχώς τα καταστρέφει.

Η θεραπεία της ταινίας συνί-
σταται στην αποβολή της από τον
οργανισμό. Για το σκοπό αυτό
χρησιμοποιούνται διάφορα μέσα:

α) Η κλασική μέθοδος συνί-
σταται στη θανάτωση του σκώλη-
κος και την αποβολή του κατόπιν
με τη βοήθεια ενός καθαρτικού.

Τα τοξικά προϊόντα που θα
χρησιμοποιηθούν για τη θανάτωση
του σκώληκος πρέπει να μην είναι
τοξικά για τον άνθρωπο ή τουλά-
χιστον να χορηγηθούν σε τέτοιες
δόσεις ώστε να μην έχουν καμμία
δυσάρεστη επίδραση στον όργανι-
σμό του.

Τα συνθέστερα από τα προϊό-
να που χρησιμοποιούνται γι' αυτό
το σκοπό είναι: το εκχύλισμα από
ρίζα ροδιάς, ένα εκχύλισμα από το
φλοιό ροδιάς, η καλούμενη πελε-
τιερίνη, ή θυμόλη, το τετραχλωραι-
θυλενιον, ή κιν ακρίνη και ιδίως το
εκχύλισμα της αρσενικής φτέρης
(φτέρης), που είναι γνωστή επίσης
ως απέταλος ή ως πολυπόδιον.

Το καθαρτικό που θα χορηγηθή
κατόπιν θα είναι ανάλογο με το
φάρμακο που δώσαμε στον α-
σθενή για τη θανάτωση του σκώληκος.
Τα έλαιώδη καθαρτικά αντεδεί-
κνυνται π.χ. στην περίπτωση που
δώσαμε στον ασθενή εκχύλισμα
φτέρης κτλ.

β) Η δεύτερη μέθοδος, που εί-
νε πολύ νεώτερη, συνίσταται στον
«τουφεκισμό» της ταινίας. Στην
περίπτωσή αυτή εισάγεται στο δω-
δεκαδάκτυλο έντερο ένας σωλήνα
που έχει στο άκρον του μία μεταλ-
λήνη σύριγγα. Όταν ο γιατρός έ-
ξακριώση ότι ο σωλήνας έφθασε στο
δωδεκαδάκτυλο, έκτοτε έναντίον
της ταινίας, που, όπως είπαμε,
προσκολλάται κατά προτίμηση σ'
αυτό το έντερο, το τοξικό περιεχό-
μενο της σύριγγας. (Για το σκοπό
αυτό χρησιμοποιείται συνήθως το
εκχύλισμα αρσενικής φτέρης). 'Α-
μέσως έπειτα χορηγείται στον α-
σθενή από την ίδια δόδο, δια μέ-
σου έστιας, ένα δραστικό καθαρτικό.
Η χρήση του εκχυλίσματος φτέρης αντεδίδκνται στα έ-
ξησθημένα άτομα, τις έγκυες γυναίκες
κτλ.

Στα άτομα που για έναν όποιονδήπο-
τε λόγο δεν μπορούν να υποβληθούν στις
θεραπείες που αναφέραμε — εξέντλησις,
έγκυμοσύνη, πτώσις ή μετατόπισις του
στομάχου κτλ. — ο Γάλλος γιατρός δό-
κτωρ Λατούρ συνιστά την χρησιμοποίη-
ση ενός παρασκευάσματος από σπόρους κολο-
κύθας. (Το παρασκεύασμα αυτό χρη-
σιμοποιήθηκε σε μεγάλη κλίμακα, με ά-
ριστα αποτελέσματα, κατά την περίοδο
της κατοχής, λόγω της έλλείψεως φαρμά-
κων κατά την εποχή εκείνη). Οι σπόροι
πρέπει να είναι νεαροί. Οι αναλογίες του
παρασκευάσματος είναι οι ακόλουθες:

Σπόροι κολοκύθας 50-60 γραμ.
για τους ενήλ.
» » » 30-40 γραμ.
για τα παιδιά

Νερό από άνθη πορτοκα-
λίας 5 γραμμάρια
Ζάχαρη 40 »

Όσο χρειάζε-
ται να γίνει το
διάλυμα 8% παρασκευάσμα
λίγο ύδατος.

Ένα τέταρτο μετά τη χορήγηση αυτού
του παρασκευάσματος δίδεται στον α-
σθενή ένα καθαρτικό. Σχεδόν πάντοτε η
ταινία αποβάλλεται νεκρή.

Είναι βέβαια μία άπ' τις πάρα πολύ
ένοχλητικές ασθένειες, αλλά η θεραπεία
της δεν είναι δύσκολη, αρκεί να τη διαπι-
στώση ο γιατρός με το μικροσκόπιο.
Ο ανθρώπινος οργανισμός αναπτύσσει
μέσα στα έντερα πολλά σαπροφύτα και
άλλους οργανισμούς. 'Αλλά και η έπιστή-
μη συνεχώς τα καταστρέφει.

Ο Χένρυ Ξαβιέ ντ'ε Σαίν Τζών, μόλις τέλειωσε τη «δουλειά» του, εξέτασε προσεχτικά τα γάντια που φορούσε στα χέρια του. Δεν είχαν πάθει το παραμικρό, λες και δεν είχε έγγισσε τίποτε μ' αυτά. Κι' ωστόσο, μια στιγμή πρωτύτερα, είχε σφίξει δυνατά με τα δαχτυλά του το λαιμό της θείας του 'Ελισάβετ, που είχε περάσει πιά τα εβδομήντα και δεν έννοοσε να πεθάνη!

Ο Χένρυ την αγαπούσε, όσο μπορεί ν' αγαπάει μια πλούσια θεία ένας άνηψός της, που είναι και ο μοναδικός κληρονόμος της. Κι' ούτε ήθελε το κακό της. Μά'ελα πάλι που η θεία 'Ελισάβετ άργούσε να πεθάνη! Κι' αυτός βέβαια, δεν μπορούσε να περιμένη να την κληρονομήσει όταν θα γερνούσε κι' ο ίδιος.

Έτσι ο Χένρυ κατέληξε στην απόφαση του έγκληματος. Αυτό το έγκλημα το μελέτησε προσεχτικά και, μόνον όταν βεβαιώθηκε πως το σχέδιό του ήταν άριστουρηματικό, αποφάσισε να το εκτελέσει.

Η θεία του είχε μια μανία:

Το ηλεκτρικό ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΟ

τα ρολόγια. 'Αντί να ξεδεύει τα λεπτά της για ν' αγοράσει κοσμήματα ή να μαζεύει πολύχρωμες πεταλούδες, όπως έκαναν πολλές άλλες γυναίκες της ηλικίας της, είχε γεμίσει το σπίτι της με ρολόγια, από τα παλαιά ως τα πιο μοντέρνα.

Αλλά το ρολόγι που της χάρισε ο άνηψός της τα ξεπερνούσε όλα. Λειτουργούσε με ηλεκτρισμό, ενώ όλα τα άλλα ήταν μηχανικά. Αυτή η πρωτοτυπία του ένθουσιαζε τη γερντίτισσα.

Ο Χένρυ, κάνοντάς της αυτό το δώρο, είχε το σκοπό του. Γιατί στο ηλεκτρικό αυτό ρολόι βασίζε όλες τις ελπίδες του.

Μόλις, λοιπόν, τέλειωσε την επιθεώρηση των γαντιών του, πήρε το ρολόγι στα χέρια του και γύρισε τους δείκτες του μια ώρα πίσω. 'Ετσι, αντί για έντεκα, τους έβαλε να δείχνουν δέκα. 'Επειτα έβγαλε την πρίζα, πράγμα που έκανε το ρολόγι να σταματήσει αιέντως αυτή την ώρα. Μ' αυτό τον τρόπο, οι άστυνομικοί θα έβγαζαν το συμπέρασμα ότι το έγκλημα έγινε στις δέκα κι' ότι στην πόλη μεταξύ θύματος και δολοφόνου, η πρίζα βγήκε από τη θέσι της.

'Επειτα απ' αυτή την σκηνοθεσία, ο Χένρυ σκέφτηκε πως δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο και πήγε στο δωμάτιό του, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του σπιτιού, για να κοιμηθ.

Το άλλο πρωί, ο Χένρυ Ξαβιέ ντ'ε Σαίν - Τζών... πληροφορήθηκε το θάνατο της θείας του από τις φωνές της γυναίκας που πήγαινε κάθε πρωί για να κάνει τις δουλειές στο σπίτι. 'Ερριξε τότε μια ματιά στο δωμάτιο της νεκρής κι' άφου είδε πως όλα ήταν όπως τα είχε αφήσει το προηγούμενο βράδυ, πήρε το τηλέφωνο και είδοποίησε την άστυνομία.

Ο επιθεωρητής Μπράουν κ

φτάσε σε λίγο μαζί με μερικούς άλλους άστυνομικούς.

Ο Χένρυ φαινόταν πολύ λυπημένος. Αφηγήθηκε στο Μπράουν ότι είχε γυρίσει το προηγούμενο βράδυ κατά τις έντεκα και ότι είχε πάει κατ' ευθείαν στο δωμάτιό του. Δεν μπορούσε να υποπτευθ ότι η θεία του είχε πέσει λίγη ώρα προτύτερα θύμα ενός ανατριχιαστικού εγκλήματος...

— Τί σας κάνει να υποθέτετε ότι η θεία σας ήταν νεκρή όταν γυρίσατε στο σπίτι; ρώτησε ο επιθεωρητής.

Ο Χένρυ έδειξε το ηλεκτρικό ρολόι.

— Νομίζω ότι το πράγμα είναι φανερό, απάντησε. Φαίνεται ότι, στην πόλη μεταξύ του δολοφόνου και της θείας μου,

ή πρίζα έφυγε από τη θέσι της και, όπως ήταν φυσικό, το ρολόι σταμάτησε. 'Ετσι μπορούμε να προσδιορίσουμε μ' απόλυτη ακρίβεια την ώρα του εγκλήματος.

— Πότε ανακαλύψατε το έγκλημα; ρώτησε.

— Νομίζω κατά τις οχτώ, απάντησε ο Χένρυ. Δεν το ανακάλυψα, εγώ, αλλά η Ντόρις Μόνθ, η γυναίκα που έρχεται κάθε πρωί για να κάνει τις δουλειές τού σπιτιού. 'Εγώ δεν είχα ξυπνήσει ακόμη.

— Η Ντόρις Μόνθ δεν μένει εδώ τη νύχτα;

— Όχι. Φεύγει άφου σερβίρει το βραδυό φαγητό στη θεία μου.

— Ευχαριστώ, είπε ο επιθεωρητής Μπράουν. Για τη στιγμή, δεν σας χρειάζομαι τίποτε άλλο. Σας παρακαλώ, όμως, να μην φύγετε από το σπίτι, γιατί είναι πιθανόν να σας ξαναφωνάσω.

Ο Χένρυ πήγε στο δωμάτιό του. 'Ηταν ολόγελα ήρεμος. Και γιατί, άλλωστε, θάπρεπε ν' άνησυχή; Πώς θα μπορούσαν να τον υποπτευθούν; Το τέχνασμα της πρίζας ήταν μια άριστουρηματική επινοήσις. Γιατί αποδείκνυε πως το έγκλημα είχε γίνει στις δέκα. 'Ενώ αυτές μπορούσε ν' αποδείξει πως δεν είχε γυρίσει στο σπίτι πριν από τις έντεκα.

'Επειτα από δυο περίπου ώρες ένας άστυνομικός χτύπησε στην πόρτα του.

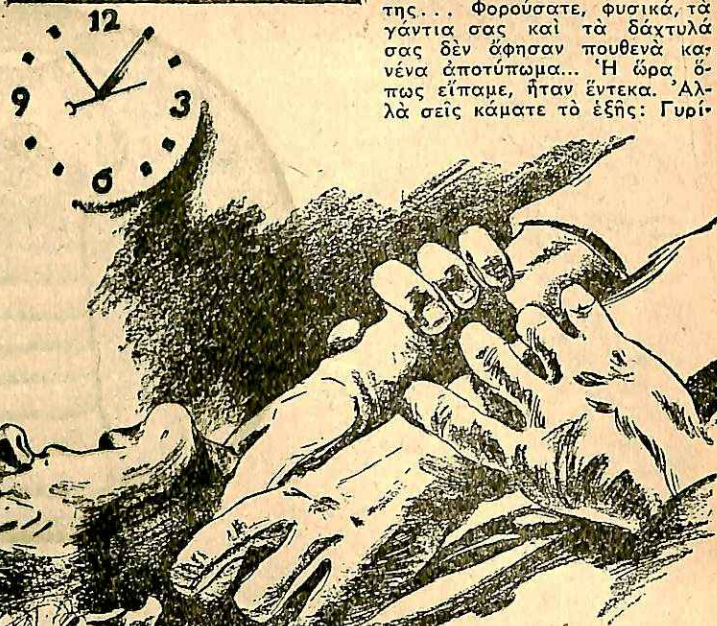
— Ο κύριος επιθεωρητής, είπε, σας παρακαλεί να έρθετε στο δωμάτιο της θείας σας.

Ο Χένρυ τον άκολουθησε με σταθερό βήμα.

— Άς ξαναπάρω με τα πράγματα από την άρχη, του είπε ο Μπράουν. Γυρίσατε χθες το βράδυ κατά τις έντεκα και πήγατε άμέσως στο δωμάτιό σας. 'Ετσι δεν είναι;

— Άκριβώς, απάντησε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Χένρυ έσφίξε δυνατά το λαιμό της θείας του 'Ελισάβετ!

σατε μια ώρα πίσω τους δείκτες του ηλεκτρικού ρολογιού και κατόπιν βγάλατε την πρίζα από τη θέσι της, για να πιστευθ ότι είχε ξεφύγει κατά την πόλη μεταξύ του δολοφόνου και του θύματος... 'Επειτα, πήγατε ήσυχος στο δωμάτιό σας, για να κοιμηθ.

— Ψέμματα! φώναξε ο Χένρυ. 'Όλα όσα είπατε είναι ψέμματα! Δεν έχετε το μέσον να τα αποδείξετε...

— Η θεία σας, προτού πεθάνη, φρόντισε να μου δώσει τις απαραίτητες αποδείξεις για να συλλάβω το δολοφόνο της, απάντησε ο επιθεωρητής. 'Η απόδειξις που ζητάτε θρίσκειται μέσα στο ημερολόγι της... 'Η θεία σας φαίνεται πως είχε τη συνήθεια να σημειώνει τα μικρά περιστατικά της ζωής της. Διαβάστε...

Λέγοντας αυτά, έβαλε μπροστά στα μάτια του το μικρό ημερολόγι της θείας 'Ελισάβετ, που βρισκόταν πλάι στο ηλεκτρικό ρολόι.

«Είμαι πολύ ευχαριστημένη από τον άνεμοί μου, έγραφε η θεία 'Ελισάβετ στην τελευταία σελίδα του. Κι' είναι τόσο σάν μητέρα μου. Πήρα την άποψή να του δώσω από τώρα την περιουσία μου. Θα συνεννοηθώ αύριο με το συμβολαιογράφο μου... Φαντάζομαι τη χαρά του Χένρυ... 'Αλλά, Θεέ μου, πόσο γρήγορα πέρασε απόψε η ώρα!... 'Εντεκα παρά πέντε... Κάποιος άνοιγει την εξώπορτα... 'Ακούω τα βήματα του Χένρυ, που ανεβαίνει τις σκάλες... Οά μη σιγά στο δωμάτιό μου, θα κυτάξω αν όλα είναι στη θέσι τους και κατόπιν θα με φιλήσει στο μέτωπο, όπως κάθε βράδυ... Μόλις έχω τον καιρό να τυλιχτώ με τα σκεπάσματά μου και να κάμω πως κοιμάμαι... Νάτος έρχεται!...»

Ο Χένρυ έσκυψε το κεφάλι.

— Άν είχατε λίγη ύπομονή, του είπε ο επιθεωρητής Μπράουν, θα ήσαστε σήμερα κύριος της περιουσίας της. 'Αλλά προτιμήσατε το έγκλημα...

ΡΟΝΑΛΤ ΜΠΗ

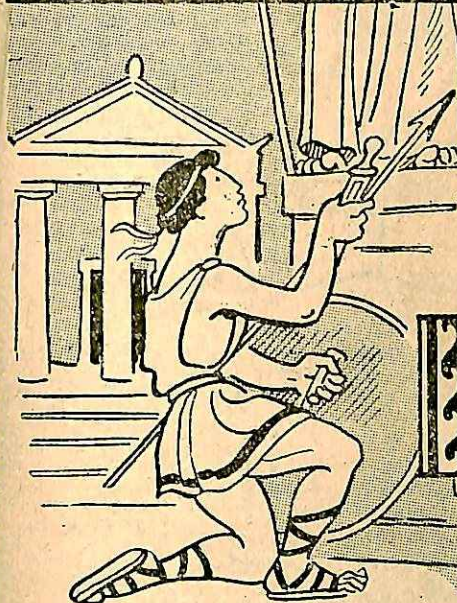
Χένρυ. 'Αν θέλετε μπορώ να σας το αποδείξω. 'Ημουν με τον Ρίτσαρντ Νέυ και τον 'Ολίβερ Μουρρι... Πήγαμε στο ματς πυγμαχίας μεταξύ του Ρόκυ και του Σόλλο και το παρακολούθησαμε ως το τέλος. Χωρίσαμε στη Μάντισον Σκουέαρ κατά τις έντεκα παρά τέταρτο. Από κεί, πήρα το λεωφορείο...

— Και φτάσατε εδώ στις έντεκα η μερικά λεπτά προτύτερα, συμπλήρωσε ο Μπράουν. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία για όσα μου είπατε. Μπορώ, μάλιστα, να σας πω με απόλυτη ακρίβεια τι κάματε κατόπιν. Μήκατε στο δωμάτιο της θείας σας, πατώντας στις άκρες των ποδιών...

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ. Δεν μήκα στο δωμάτιο της θείας μου...

— Σας παρακαλώ να μην με διακόψετε, του είπε ο άστυνός τόνος ο Μπράουν. Συνεχίστε, λοιπόν... Αυτή την επίσκεψι στο δωμάτιο της θείας σας συνήθιζατε να την κάνετε κάθε βράδυ. Πηγαίνατε κοντά στο κρεβάτι της, σκούδατε και την φιλούσατε στο μέτωπο... Μ' αυτό τον τρόπο, της δείχνατε τη στοργή και την άφοσίω σας. Μπορώ να σας πληροφορήσω, μάλιστα, ότι η θεία σας ήταν πολλές φορές ξύπνια, αλλά προσποιόταν ότι κοιμόταν, για να έχη την ευχαρίστησι να νοιώση τα χείλη του αγαπημένου της άνεμοί, πάνω στο μέτωπό της. Χθες το βράδυ, όμως, κάματε μια μικρή τροποποίησι στο καθημερινό πρόγραμμά σας. 'Αντί να την φιλήσατε στο μέτωπο, προτιμήσατε να της έκδηλώσατε

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Ο νικητής αφιέρωνε τα δώρα πουπαίρνε ως βραβείο στην 'Αθηνά.

'Αγώνες όμορφιάς βρεφών, κοριτσιών, εφήβων, γυναικών, άντρών και γερόντων

Οι αρχαίοι 'Ελληνες είχαν σε μεγάλο βαθμό αναπτυγμένο το αίσθημα του καλού. Άντρες και γυναίκες αγαπούσαν νόχουν ωραίο σώμα, γραμμές άρμονικές, κινήσεις χαριτωμένες, βάδισμα αίσθητικό.

Η όμορφοιά, το κάλλος, κυριολεκτικά λατρεύτηκε στα Ιστορικά χρόνια της 'Ελλάδος. Ο 'Αθηναίος αναφέρει πως στη Λέσβο έτελούντο προς τιμήν της 'Ηρας αγώνες γυναικείου κάλλους, τα 'Καλλιστεία'. Η ωραιότερη από τις γυναίκες έπαίρνε το βραβείο.

Ο Κύβελος ίδρυσε παρόμοιο αγώνα γυναικείας καλλονής. Αποτελούσε μέρος έορτής προς τιμήν της Δήμητρας της 'Ελευσινείας. 'Ετελείτο από τους Παρρασίους στην 'Αρκαδία. Οι γυναίκες, που αγωνίζονταν για το βραβείο, λέγονταν «Χρυσοφόροι».

Προς τιμήν της 'Αθηνάς γινόταν και αγών άντρικού κάλλους. Διοργανωνάι ήσαν οι 'Ηλαιοί. Μονάχα άντρες λάβαιναν μέρος στον αγώνα. Ο νικητής έπαίρνε για βραβείο όπλα, που τα αφιέρωνε στην 'Αθηνά, στο ναό της οποίας πήγαινε με πομπή, στεφανωμένος με μυρσίνη.

Καλλιστεία έτελούντο και στην Τένεδο. Λάτρεις οι 'Ελληνες του ωραίου συχαίνονταν στην άσχημα. Οι Θηβαίοι λ. χ. είχαν νόμο που απαγόρευε τη γελοιογραφία και παράγγελλε στους καλλιτέχνες να σμιλεύουν τ' αγάλματά τους ωραιότερα απ' το πρότυπο.

Οι 'Εγεσάτιοι έτίμησαν μετά θάνατον με ήρώων και τον λάτρευαν για το κάλλος του, το Φίλιππο τον Κρωταίνι, ο 'Ολυμπιονίκης του 520 π. Χ.

Στην Τανάγρα της Βοιωτίας, στην έορτή του 'Ερμή του Κριοφόρου, διάλεγαν τον ωραιότερον εφήβο για να φέρη ένα κριάρι στους ώμους του γύρω απ' τα τείχη της πόλεως.

Στο Αίγιον της 'Αχαΐας εξέλεγαν το ωραιότερο παιδί για να γίνη ιερέας του Δία.

Οι Σπαρτιάτες τιμώρησαν κάποτε με πρόστιμο το βασιλιά 'Αρχίδαμο, γιατί παντρεύτηκε μικρόσωμη γυναίκα, με τη δικαιολογία πως «θα γεννούσε βασιλίσκου και όχι βασιλείς».

Στα Παναθήναια οι ωραιότεροι από τους γέροντες κρατούσαν κλαδί έληας ως έπαθλο των θαλαρών γηραιών τους. Και τις τέσσερις ημέρες που διαρκούσε η μεγάλη πομπή των Παναθηναίων δεν γινό

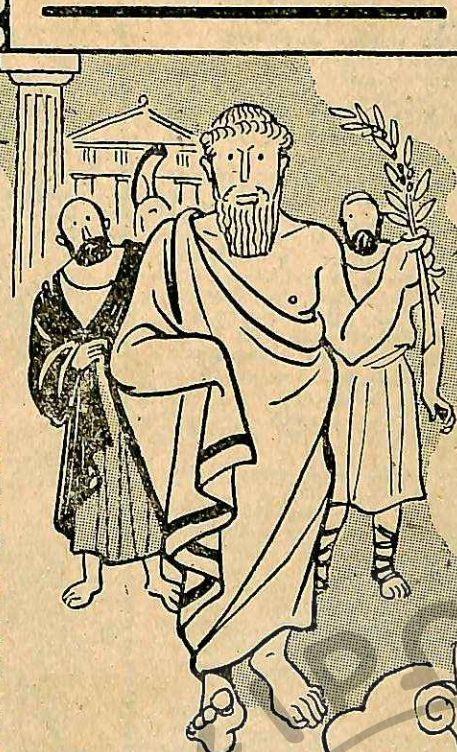
ταν παρά αγώνες άντρικού κάλλους, ο «εύανδριος αγών».

Περίφημος για την άντρική καλλονή του ήταν ο Σπαρτιάτης Καλλικράτης, ο ωραιότερος των 'Ελλήνων.

★

Την όμορφοιά λάτρευαν και οι 'Ελληνες των ήρωικών χρόνων (1200—700 π.Χ.). Ο 'Οδυσσέας λ. χ. ήταν στο σώμα όμοιος με τους άθανάτους θεούς, λέει ο 'Ομηρος. Η όμορφοιά του προκάλεσε στην Κέρκυρα την προσοχή της βασίλισσας 'Αρήτης που ρώτησε τους Φαίακες: «Τί φρονείτε για το κάλλος του, για το μεγαλόπρεπο ανάστημά του και για το άκλόνητο πνεύμα του;»

ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Οι ωραιότεροι απ' τους γέροντες κρατούσαν ως έπαθλο κλαδί έληας.

Θαυμάστης της όμορφιάς της βασιλοπούλας Ναυσίκας ήταν πάλι ο ίδιος ο 'Οδυσσέας: «'Αν είσαι, της λέει, καμμία θεά, απ' όσες κατοικούν στον εύρυχωρο ούρανο λέω πως μοιάζεις απαράλλακτα με την 'Αρτεμι την κόρη του κραταιού Δία και στην όμορφοιά και στο ανάστημά και στη μεγαλοπρέπεια.

»Εάν πάλιν είσαι θνητή, από κείνες που κατοικούν στη γή, τρισευχισμένοι νάναι οι γονείς σου και τ' αδελφία σου.

»Θ' αναγαλλιάζω άσφαλώς η ψυχή τους σάν σε βλέπουν να σέρνης το χορό.

»Ευτυχισμένος πάλι, ο ευτυχέστερος απ' όλους θα είναι όποιος νικητής στα δώρα, (στην προίκα) θα σ' οδηγήση σύζυγό του στο σπίτι του.

»Τέτοιο ύπεροχο πλάσμα δεν είδαν τα μάτια μου. Στη θέα σου νοιώθω θαυμασμό».

Η γυναίκα του 'Οδυσσέα, η Πηνελόπη, υπέριχε και αυτή στην καλλονή, το άναστημα, τη σύνεσι, το σώμα και τις χάριτες. Από τέτοιους γονείς δεν μπορούσε παρά να γεννηθ ωραίο παιδί, ο Τηλέμαχος. Πραγματικά, στο άθος της ηλικίας που ήταν τόσο ώρας και είχε τέτοιο ανάστημα, που κάθε ξένος που τον έβλεπε έλεγε πως ήταν γόνος ευτυχισμένου άν

Το ιδεώδες της αρχαίας όμορφιάς ενσάρκωνε η θεά 'Αφροδίτη. 'Ηταν η εικόνα της υπέρτατης χάριτος, της θριαμβευτικής καλλονής. 'Ηταν ο ούρανιος τύπος, που τον συνέκριναν με τις ωραιότερες παρθένες και τις ωραιότερες γυναίκες της γής, την 'Ελένη, την Πηνελόπη. Η λάμψις της, το γλυκό μειδιάμά της, τ' άκτινοβόλα μάτια της, το κεφάλι της, το λευκό στήθος της, όλο το θείο σώμα της προκαλούσαν το θαυμασμό των θεών και ανθρώπων.

Η κεντητή ζώνη της 'Αφροδίτης είχε τη δύναμη να γοητεύη.

★

Η 'Αφροδίτη, ωραία θεά, δεν μπορούσε παρά να έχη φιλικές σχέσεις με νέους θελκτικής καλλονής, όπως τον 'Αχιλλή, τον Φαέθοντα και τον Κινύρα.

★

Στη Σπάρτη έρριχναν στον Καϊάδα τα άσχημα και καχεκτικά παιδιά. Οι Σπαρτιάτισσες, κατά τους μήνες της εγκυμοσύνης των, φρόντιζαν να βλέπουν ωραία και ευχάριστα αντικείμενα. Γι' αυτό και κοσμούσαν τα σπώτια τους με ωραία αγάλματα και καλλιτεχνικές εικόνες. 'Ετσι, πίστευαν πως οι ωραίες έντυπώσεις θα επίδρουν στην όμορφοιά του παιδιού.

Οι 'Αθηναίοι στην τελευταία ημέρα της έορτής των Θεσμοφορίων διοργάνωναν καλλιστεία για τα ωραιότερα βρέφη. Στα Παναθήναια τα Μεγάλα άκολουθούσαν σε

Ο 'Ομηρος άποκαλούσε τους 'Αχαιούς «Ευκνήμιδας» (με όμορφες κνήμες) και «έλικωπας» (με τοίμυρα μάτια), την 'Αχάστια, τη Σπάρτη και την 'Ελλάδα «καλλιγύναικας» (που είχαν δηλαδή όμορφες γυναίκες), τον Αϊάντα και τον Νηρέα «καλλιστόους», απ' όλους τους άλλους 'Ελληνες μετά το γιοιό του Πηλέα, τον 'Αχιλλέα.

★

Το ιδεώδες της αρχαίας όμορφιάς ενσάρκωνε η θεά 'Αφροδίτη. 'Ηταν η εικόνα της υπέρτατης χάριτος, της θριαμβευτικής καλλονής. 'Ηταν ο ούρανιος τύπος, που τον συνέκριναν με τις ωραιότερες παρθένες και τις ωραιότερες γυναίκες της γής, την 'Ελένη, την Πηνελόπη. Η λάμψις της, το γλυκό μειδιάμά της, τ' άκτινοβόλα μάτια της, το κεφάλι της, το λευκό στήθος της, όλο το θείο σώμα της προκαλούσαν το θαυμασμό των θεών και ανθρώπων.

Η κεντητή ζώνη της 'Αφροδίτης είχε τη δύναμη να γοητεύη. Δάμαζε και αυτών ακόμη το Δία, τον άσχοινα των θεών. Η 'Ηρα δαείστηκε κάποτε από την 'Αφροδίτη το φυλακτό αυτό, την κεντητή ζώνη της, για να προσελκύση τον άντρα της, με τον όποιο είχε δυσανεστηθ.

Η 'Αφροδίτη, ωραία θεά, δεν μπορούσε παρά να έχη φιλικές σχέσεις με νέους θελκτικής καλλονής, όπως τον 'Αχιλλή, τον Φαέθοντα και τον Κινύρα.

★

Στη Σπάρτη έρριχναν στον Καϊάδα τα άσχημα και καχεκτικά παιδιά. Οι Σπαρτιάτισσες, κατά τους μήνες της εγκυμοσύνης των, φρόντιζαν να βλέπουν ωραία και ευχάριστα αντικείμενα. Γι' αυτό και κοσμούσαν τα σπώτια τους με ωραία αγάλματα και καλλιτεχνικές εικόνες. 'Ετσι, πίστευαν πως οι ωραίες έντυπώσεις θα επίδρουν στην όμορφοιά του παιδιού.

Οι 'Αθηναίοι στην τελευταία ημέρα της έορτής των Θεσμοφορίων διοργάνωναν καλλιστεία για τα ωραιότερα βρέφη. Στα Παναθήναια τα Μεγάλα άκολουθούσαν σε

Η κεντητή ζώνη της 'Αφροδίτης είχε τη δύναμη να γοητεύη.

Ιδιαίτερη θέσι, τα ωραιότερα «μειράκια», Αυτός ο ίδιος ο άρχοντας των 'Αθηνών επέβλεπε και άπένευμε ιδιοχείρως τα έπαθλα, στους άριστευόντας νέους και νεανίδες στα Καλλιστεία των 'Αθηνών.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Ρομπέρτο Ροσελίνι και η Ίνγκριντ Μπέργκμαν

ΕΙΔΥΛΛΙΟ δίπλα στο ήφαιστειο

Πώς γυρίζει τὰ φίλμ του ο Ροσελίνι

Ελάχιστοι έρωτικοί ρομάντσα άνθισαν μέσα σε τόσο συγκλονιστικό και άγριο περιβάλλον, σαν το είδύλλιο της Ίνγκριντ Μπέργκμαν και του Ρομπέρτο Ροσελίνι, στις πλαγιές του ήφαιστείου Στρόμπολι.

Δίπλα στο διπλό κρατήρα του, που ξερνάει δηλητηριώδεις καπνούς και διασπύρη λάβα, με τη μουσική υπόκρουση των έκρηξεων που επαναλαμβάνονται κάθε 2 λεπτά της ώρας περίπου, ή ωραία Σουηδή ηθοποιός του Χόλλυγουντ κι' ο μεσοκοπος Ιταλός σκηνοθέτης δημιούργησαν το φίλμ «Στρόμπολι» και συγχρόνως ενώθηκαν με τὰ δεσμά του έρωτος.

Ο Ροσελίνι όφειλε τη φήμη του στο ρεαλισμό των φίλμ που έχει γυρίσει. Και σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση δεν θέλησε να μεταχειρισθί κανένα «τρίκ». Ο θίασός του έμεινε επί πολλές βδομάδες στα μισοερείπωμένα και έρημα σπείτια ενός εγκαταλειμμένου χωριού, κοντά στο ήφαιστειο, κινδυνεύοντας συνεχώς απ' τις αναθυμιάσεις κι' απ' τους όγκους της λάβας που πεφταν από ψηλά. Στερήθηκαν επί μήνες όλοκληρους τις άνέσεις του πολιτισμού, το καθαρό νερό, τους δρόμους, τις έφημερίδες, τους κινηματογράφους, τ' αυτοκίνητα...

Για να επιτύχ η ρεαλισμό που επιζητούσε, ο Ροσελίνι φρόντισαν σκληρά και άλύγιστα σε όλους, άκμή και στη Μπέργκμαν. Κάποτε, την υπέχρεωσε να έπαναλάβη πολλές φορές μια σκηνή, περπατώντας ευλόγητη πάνω στα κοφτερά κομμάτια της λάβας, ως ότου κρίνει ότι το πρόσωπό της είχε πάρει την απαιτούμενη έκφραση... Άλλοτε, πάλι, την έβαλε να σταθί σ' ένα στενό και γλυστερό βράχο, 100 μέτρα μακριά απ' τον κρατήρα. Ένα παραπάτημά της θάταν αρκετό για να κυλήσει μέσα στην κόλαση της φωτιάς...

Ευτυχώς, ή Μπέργκμαν δεν έπαθε τίποτε. Ένας όμως απ' τους τεχνικούς του Ροσελίνι δηλητηριάστηκε απ' τους καπνούς του ήφαιστείου και πέθανε.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ή πρωταγωνίστρια κι' ο σκηνοθέτης απέφευγαν τους δημοσιογράφους... όπως ο διάβολος το λιβάδι! Την ίδια έλλωστε τακτική ακολούθησαν κι' άφου τελείωσε το γύρισμα του φίλμ. Μια άπ' τις ελάχιστες δηλώσεις που κατάφεραν ν' άποσπάσουν οι ρεπόρτερ απ' το Ροσελίνι, ήταν ή έξης:

«Τό μόνο βέβαιο στη σημερινή

Ευρώπη είναι ότι δεν πιστεύει κανείς σε κάτι τό σταθερό. Χρειάζεται λοιπόν ένα φίλμ μεγάλης πνοής, που θά ξαναδώσει στον άνθρωπο την αυτοπεποίθησή και τό φόβο του Θεού».

Ο Ρομπέρτο Ροσελίνι δεν έχει καμμία σχέση με τους συνηθισμένους τύπους γυναικοκατακτητών της οθόνης. Είναι 43 έτών, μετρίου άναστήματος, με άρχη φαλάκρας. Τά μαύρα άμως μάτια του λάμπουν από έξυπνάδα και καλωσύνη.

Η οικογένειά του τόν βοηθεί στη δουλειά του. Η άδελφή του Μαρτσέλλα είναι «σκριπτ γκέρλ», παρακολουθεί δηλαδή την πιστή έκτέλεση των όσων γράφει τό σενάριο. Ο μικρότερος άδελφός του, ένας άπ' τους καλύτες Ιταλούς μουσικοσυνθέτες, γράφει τη μουσική για τὰ φίλμ του.

Μόνον ο έάδελφός του Ρέντζο Άβαντζο τόν έγκατέλειψε, για να γίνη καλλιτεχνικός διευθυντής του θιάσου της Άννας Μανιάνι, που γύριζε συγχρόνως ένα άλλο φίλμ στο Ιταλικό νησάκι Βουλκάνο.

Η Μανιάνι ήταν ή πρωταγωνίστρια της γνωστής ταινίας του Ροσελίνι «Ρώμη, άνοχύρωτος πόλις». Ψιθυρίζοντάς δέ από τότε ότι είχε έρωτικό σύνδεσμο με τό σκηνοθέτη της.

Στό τελευταίο φίλμ της παίζει τό ρόλο μιας γυναίκας που την έγκαταλείπει ένας άντης. Πολλοί παραλληλίζουν αυτή την ύποθεση με τόν ξαφνικό χωρισμό της Μανιάνι και του Ροσελίνι, γιατί κι' ο Ροσελίνι έχει τό πάθος να βουτάει στη θάλασσα για να κυνηγήσει φάρια κάτω από τό νερό. Τό σπάρ αυτό τόν ξετρελλαίνει. Φορώντας μία ειδική περικεφαλαία, κατεβαίνει σε βάθος 10 μέτρων και καρφώνει τὰ φάρια μ' ένα άκόντιο, που έκσφενδονίζεται από ένα ειδικό όπλο.

Νά πώς περιέγραψε κάποτε τις συνήθειες των χταποδιών: «Τό χταπόδι περιμένει μέσα στην τρύπα του, όπως ένας άνδρας στο παράθυρο, με τους δυό πλοκάμους του σταυρωμένους μπροστά του και τό κεφάλι του άκουμπισμένο πάνω τους. Οί άλλοι πλόκαμοί του είναι έτοιμοι ν' άρπάξουν τη λεία του, με τόση ταχύτητα ώστε δεν μπορεί να τους παρακολουθήσει τό μάτι».

Σε μία σκηνή του τελευταίου φίλμ του, έπρεπε να παρουσιάσει ένα χωριό όπου το κρατάει στα χέρια του ένα μεγάλο χταπόδι. Έπιασε λοιπόν ο ίδιος τό ζώο κι' έδειξε στο παιδί πώς να τό κρατήσει μπροστά στο φακό.

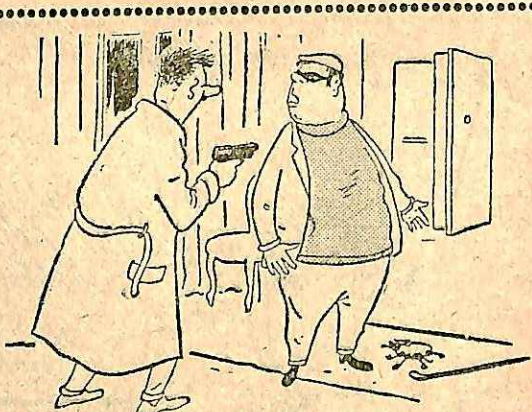
Ο μικρός φοβήθηκε, βλέποντας τις αλλαγές των χρωμάτων του χταποδιού και τὰ κόκκινα σημάδια που άφηναν οι βεντούζες του πάνω στο γυμνό μπράτσο του σκηνοθέτου. Άλλά ο Ροσελίνι τούδωσε θάρρος, κι' έτσι έπαιξε περίφημα τό ρόλο του.

Όταν, λίγα λεπτά άργότερα, φόφησε τό χταπόδι, ο Ροσελίνι έίπε στους ήθοποιούς του:

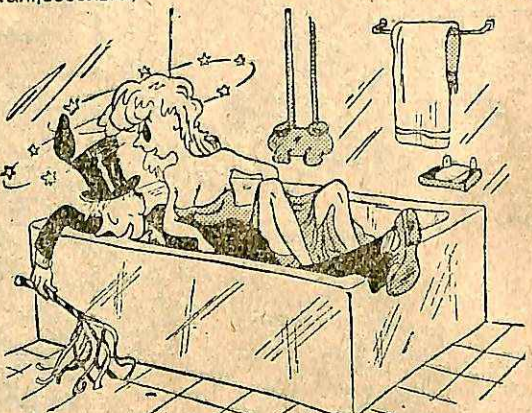
— Στην Ιταλία συνηθίζουμε να διακόπτουμε την παράσταση, άμα πεθάνη κάποιος άπ' τό θίασο. Τό ίδιο θά γίνη και τώρα.

Κι' εκείνοι ύπήκουσαν και σταμάτησαν τό γύρισμα για την ήμερα εκείνη — μολονότι δεν ήξεραν καλά-καλά άν ο Ροσελίνι μιλούσε σοβαρά ή άστεϊευόταν...

Τό φίλμ «Στρόμπολι» στοίχισε περίπου 1.000.000 δολάρια, δηλαδή τὰ διπλάσια περίπου απ' τόν προϋπολογισμό που είχε γίνει στην άρχή. Έξ άλλου, τό γύρισμα του διηρκεσε πολύ περισσότερο άπ' όσο είχε προβλεφθί. Μερικοί κουτσομπόληδες είπαν ότι ήταν κόλπο του Ροσελίνι, για να κρατήσει περισσότερο καιρό κοντά του την Ίνγκριντ Μπέργκμαν και να μπόρέσει έτσι να την κερδίσει...

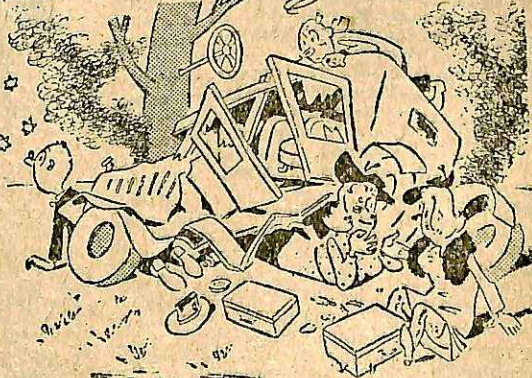

— Νομίζετε, αγαπητέ μου κύριε, πώς άν δεν είχα άπόλυτη άνάγκη χρημάτων θά κατέφευγα σ' αυτή τη παληοδουλειά; (Άπό τό «France-Dimanche»)

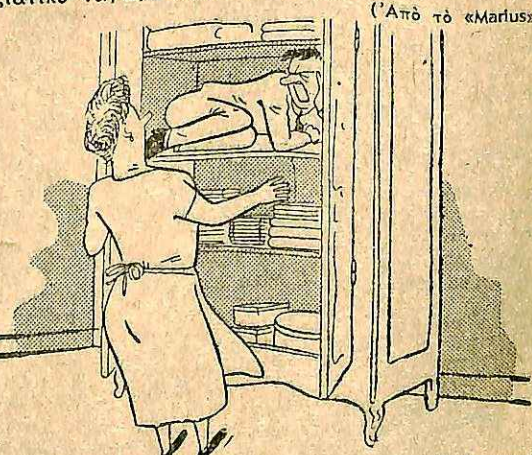

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

— Ψίτ, έσύ άναϊδέστατε!... Τί γυρεύεις στο κρεβάτι μου; (Άπό τό «Marius»)

— Λοιπόν, όπως σου έλεγα, έτοιμάζω ένα άνοιξιότικο ταγιέρ, σωστό θαύμα!... (Άπό τό «Marius»)

— Μά δεν καταλαβαίνεις, επί τέλους, βρέ γυναίκα, πώς χρειάζομαι λίγη μοναξιά; (Άπό τό «France-Dimanche»)

ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ και πριγκήπισσες ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Πιλότοι, πλασιέ, ξενοδόχοι, κλπ.

Ο δούξ του Ουίνδσвор, φεύγοντας πριν από λίγο καιρό από τό Παρίσι μαζί με τη γυναίκα του, έκμυστηρεύθηκε σε μερικούς στενούς φίλους του τὰ έξης:

«Η δούκισσα κι' εγώ πηγαίνουμε στις Ήνωμένες Πολιτείες για να δουλέψουμε. Σήμερα, όλοι πρέπει να δουλεύουν».

Είναι άγνωστο τί δουλειά πρόκειται να κάμ η τέως βασιλεύς της Άγγλιας, που φαίνεται, άλλωστε, ότι κερδίζει άρκετά από τη δημοσίευση των «Άπομνημονευμάτων» του. Ψιθυρίζεται, όμως, ότι στη δούκισσα του Ουίνδσвор, πού, ως γνωστόν, περιελήφθη πριν από λίγο καιρό στον κατάλογο των 10 κομψότερων γυναικών του κόσμου, για τό τρέχον έτος, προσφέρθη από κάποιον όικομодας του Ντάλλας (Τέξας) ή θέσις της τεχνικής συμβούλου.

Πόσο έχουν αλλάξει οι καιροί! Είναι πολλοί σήμερα οι πριγκήπες κι' οι δούκες, που εργάζονται και κάποτε μάλιστα πολύ σκληρά για να κερδίσουν τη ζωή τους. Κι' όχι μόνο οι άντρες, αλλά κι' οι γυναίκες.

Ο αρχιδούξ Ροβέρτος της Αυστρίας, δευτερότοκος γιός του τελευταίου αυτοκράτορος, ζητάει από κάμποσο καιρό — χωρίς άποτέλεσμα ως τη στιγμή — να βρή μία θέσι πιλότου σε ιδιωτική αεροπορική εταιρία. Τό δίπλωμα του πιλότου άποτελεί, άλλωστε, τό μοναδικό έφόδιό του στη ζωή. Προηγούμενως, έκάμε τόν περιοδεύοντα αντιπρόσωπο, τό διαφημιστή, κλπ.

Ένας άλλος πριγκήπης που εργάζεται είναι ο Άλέξανδρος της Γιουγκοσλαβίας. Υπηρετεί για ένα διάστημα ως πιλότος σε μία αεροπορική εταιρία. Διευθύνει σήμερα ένα κατάστημα που πουλάει μηχανές πλυσίματος.

Ένας από τους διεκδικητές του θρόνου των Τσάρων, έξ άλλου, ο πριγκήπης Σέβελον, εργάζεται ως περιοδεύων αντιπρόσωπος για λογαριασμό μιας άγγλικής εταιρίας οινόπνευματων ποτών.

Ο κόμης των Παρισίων, διεκδικητής του γαλλικού θρόνου προτίμησε τις άγροτικές ασχολίες. Πριν από λίγο καιρό, άγόρασε ένα μεγάλο άγρόκτημα στο Λαρς του ισπανικού Μαρόκου και τό διευθύνει ο ίδιος με μεγάλη επιτηδειότητα. Συμφώνω με ώρισμένες πληροφορίες τὰ έσοδήματά του άνέρχονται έτήσιως σε 400% επί του αρχικού κεφαλαίου που διέθεσε για...

SOLID

Προνομίους διακία βαφής ύφασμάτων

ΓΕΝ/ΚΟΙ ΑΝΤ/ΠΟΣ Ι ΚΟΡΔΩΝΗΣ ΕΡΕΤΙΚΟΚΛΕΙΟΥΣ 27 ΤΗΛ 23-801

την άγορά και την έκμετάλλευσή του κτηματος.

Πολλοί πριγκήπες και δούκες έξ άλλου, Γερμανοί ιδίως, Ρώσοι, Γάλλοι, Αυστριακοί, κλπ. ύπηρετούν στη Γαλλική Λεγεόνα των Ξένων σαν άπλοι στρατιώται.

Οί έπιστήμες, οι τέχνες κι' ή φιλολογία προσεγκύουν επίσης πολλούς από τους σημερινούς απένταρους πριγκήπες. Ένας πριγκήπης των Βουρβόνων εργάζεται σήμερα ως σχεδιαστής σ' ένα σκατοσέλιω έργοστάσιο αεροπλάνων. Ο Ιταλός πριγκήπης Έρρίκος, δευτερότοκος γιός της πριγκητιάσης Μαφάλντας, κερδίζει τη ζωή του από τη ζωγραφική. Εργάζεται επίσης και ως διακοσμητής. Πολλοί Γερμανοί πριγκήπες εργάζονται, έξ άλλου, με ψευδώνυμα σε διάφορα έπιστημονικά ίνστιτούτα, εργοστάσια αεροπλάνων, αυτοκινήτων κλπ. Ένας Σουηδός πριγκήπης, ο Κάρολος Μπερναντόντε, περιοδεύει σήμερα στο Κογκό ως αντιπρόσωπος διαφόρων σουηδικών εργοστασίων και έμπορικών οίκων.

Άλλά τό καταπληκτικότερο έπάγγελμα πριγκήπες είναι κείνο που διάλεξε ο Έινβαρτ της Σουηδίας. Άφου παρατηρήθηκε από τόν τίτλο του, για να παντρευτή τη νέα που άγαπούσε, πήγε κατόπιν στην Έλβετία όπου άνοιξε ένα ξενοδοχείο σε μία μικρή πόλι, κοντά στη Λουκέρνη.

Μεταξύ των πριγκηπισσών, πρέπει ν' άναφέρουμε την Καρολίνα — Μαθίλδη του Σαξονικού Κοδούργου — Γκότα, που άνοιξε πριν από κάμποσο καιρό ένα εργοστάσιο κατασκευής υποδημάτων. Δεν τὰ σχεδιάζει μόνο, αλλά φτιάχνει κι' ή ίδια παπούτσι.

Μία άλλη πριγκήπισσα, ή Έλισάβετ της Αυστρίας, διαεγγονή του αυτοκράτορος Φραγκίσκου Ίωσήφ εργάζεται στην Άμερική ως τιμονιέρισσα ενός φέρρυ — μπότα (μεγάλης μασούνας που μεταφέρει αυτοκίνητα, τρέινα, κλπ. από τη μία όχθη ενός ποταμού στην άλλη).

Τὰ κύματα «έθτα»

Δυό Άγγλοι έπιστήμονες, που έχουν ειδικηθή στα εγκληματολογικά ζητήματα, οι δόκτορες Φρέντ Τάιηλαρ, αρχίατρος της φυλακής του Μπρίξτον και Ντάβιντ Στάφορντ — Κλάρκ, ψυχίατρος του νοσοκομείου Μάντσεστερ, παρέτηρησαν ότι τὰ κύματα που εκπέμπονται από τόν εγκέφαλο των μη εκ προμελέτης εγκληματιών, διαφέρουν ουσιαστικά από κείνα που εκπέμπονται από τόν εγκέφαλο υγιών ατόμων, καθώς και από τόν εγκέφαλο δολοφόνων, ανθρώπων δηλαδή, που σκοτώνουν ψυχραίμα και εκ προμελέτης. Σε μία έκθεσι που υπέβαλαν στην έγγλική Ιατρική Άκαδημία αναφέρουν ότι περισσότεροι από 70% μεταξύ των μη εκ προμελέτης δολοφόνων παρουσίασαν έγκεφαλικά κύματα τελείως άνωμαλα, που τὰ άποκάλεσαν κύματα «έθτα». Τά ίδια κύματα παρατηρούνται στά κάτω των τσεσάρων έτών παιδιά όταν δεν στέργωμε να ικανοποιησμε τὰ καπρίτσια τους.

Στά όμαλά άτομα, σούτ τὰ κύματα εξαφανίζονται με την πάροδο της ηλικίας. Τά κύματα «έθτα» φανερώνουν έλλειψι αυτοέλέγχου, που κάνει τόν άνθρωπο έρμαιο των παθών του και μπορεί, σε ώρισμένη στιγμή, να τόν σπρώξουν στο εγκλημα.

Οί εκ προμελέτης δολοφόνοι δεν παρουσιάζουν παρόμοια κύματα, Γι' αυτούς, τό εγκλημα δεν έχει τίποτε το αυθόρμητο. Είναι μία πράξι που εκτελούν έπειτα από ώριμη σκεψι και υπό συνθήκες άπόλυτης ψυχραιμίας και αυτοέλέγχου.

Κακός ύπολογισμός!

Είχε τό μαγαζί του — μαγαζί καλό τό κέντρο των Άθηνών — την ιδιόκτητη πολυκατοικία του, τις λιρίτσες του στο συρτάρι, την ήσυχία του, την όμορφη γυναίκα του, και τὰ συχνά του οικογενειακά γλεντάκια.

Λεγόταν Ίωάννης Ίωαννιδόπουλος και ή ωραία σύζυγος Καίτη. Ήταν εύτυχς υπό τό άστικό καθεστώς και ουδέποτε τόν είχαν άπασχολήσει κοινωνικά θέματα και σοσιαλιστικές άντησεις. Με τόν κ. Χέλμη τάδεσε κάποτε, λόγω των φόρων, αλλά κι' αυτός' ο μόνος πολιτικός θυμός του ήταν παροδικός και χωρίς φανατισμό.

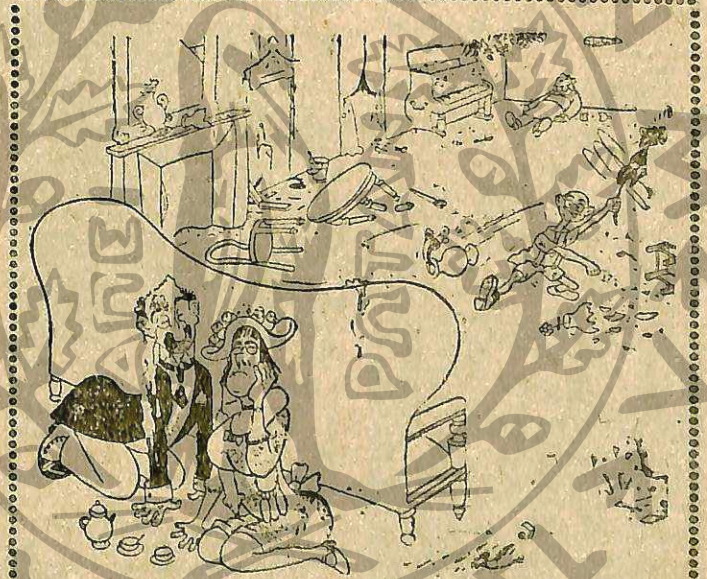
Άλλά μία μέρα σ' ένα σπίτι που τους είχαν καλέσει, για «πινάκλ» γνώρισε τόν κ. Άριστέιδη. Άριστέιδοπουλο, ιδιαίτερο γραμματέα του Άρχηγού του Χριστιανορίζοσπαστικού κόμματος.

Τί ιδέα έχετε για τόν Πρέεδρο; τόν ρώτησε εκείνος. Ο κ. Ίωαννιδόπουλος ήταν άνθρωπος εύγενής: — Λαμπρή! άπάντησε. Άποτελεί άναμφισβητήτως έθνικόν κεφάλαιο του τόπου.

— Νάρθαιτε να τόν γνωρίσετε! — Μεγάλη μου τιμή. Έβγαλε τό «καρνέ» του ο Ίωαννιδόπουλος.

— Τήν Παρασκευή στις 6 μπορείτε. — Ευχαρίστας. Καί την Παρασκευή στις 6, φρεσκοδυρισμένος, και με τό σκούρο του κοστούμι ο κ. Ίωαννιδόπουλος...

— Σε θέλει ο Άρχηγός. Κόλλησε τις φωτογραφίες του Άρχηγού στο μαγαζί. Τά γέμισε όλοκληρο. Και κάθε μερα πήγαινε και τόν έβλεπε και τόν άκούγε και τόν θαύμαζε. Όσπου ένα πρωί δέχτηκε ή τηλεφώνημα του Ίωαννιδόπουλου: — Σε θέλει ο Άρχηγός.

— Δεσπονίς Άμαλία, να μου επιτρέψετε να σας πώ ότι ο άδελφούλης σας είναι λίγο άτακτος!...

(Άπό τό «Le Paris»)

Η ΘΕΛΙΣ της Τριανταίας

Κουβεντούλες

Στον πατέρα που μου γράφει για την αποκατάστασή της κόρης του άπαντα:

Δεν περιμένατε βέβαια να σας πω ότι έγκρινω το φερσίμο σας. Έχετε ακριβώς το ελάττωμα που έχουν μερικοί γονείς να νομίζουν ότι η μονη ευτυχία που μπορούν να δώσουν στα παιδιά τους είναι ένας πλούσιος γάμος. Άκουσαν πως κάποιος νέος έχει περιουσία και καλή κοινωνική θέση, Έξαπλούν άμεσως γνωστούς και αγνώστους, στήνουν πολιορκία στο νέο και όταν κατορθώσουν να τον πείσουν, νομίζουν ότι εξετέλεσαν το καθήκον τους απέναντι της κόρης τους. Έτσι και σεις, αγαπητέ κύριε. Χωρίς να λοβείτε υπ' όψιν τις βλῆψεις και τα όνειρα της κόρης σας θέλετε να την αναγκάσετε να δεχτεί το γάμο που σεις αποφασίσατε ότι δεν φορείτε για τα λεγόμενα της ψυχής. Έχει δηλαδή καμμία απόλυτη ψυχική έποψη, καμμία πνευματική σχέση με αυτό το πρόσωπο. Νομίζετε πως θα μπορέσουν να ζήσουν ευτυχισμένοι χωρίς την ψυχική αρμονία; Επειτα αφού δώσατε μια τέτοια ανώτερη μορφή στην κόρη σας πως θέλετε τώρα να την καταδικάσετε να συνδεθεί με τη ζωή της με έναν άνθρωπο τόσο κατώτερος μορφωτικά; Δεν καταλαβαίνετε πως θα είναι αδύνατον να συνεννοηθεί μαζί του, και πως γρήγορα θα αρχίσει να αισθάνεται για τον αυτόν περιφρόνηση; Όσο πιο πολύ σπουδάζει ένας άνθρωπος, τόσο πιο πολύ εξελίσσεται, αποκτά οντότητα και αρχίζει να έχει μεγαλύτερες απαιτήσεις στη ζωή. Μην αποφασίζετε παιτιάσεις στη ζωή. Μην αποφασίζετε λοιπόν με τόσο επιπολαιότητα για το μέλλον της κόρης σας, γιατί ενώ θέλετε την ευτυχία της θυσιάζετε τη ζωή της. Θα προκαλέσετε τη δυστυχία της. Αφ' όσον προκαλέσετε τη δυστυχία της, θα πάψει την να έχει και αυτή τη γνώμη της αφού προκύψει, για ζήτημα μη της αφού τόσο μεγάλο ρόλο στη ζωή της. Τα παιδιά κάποτε να τ' ακούμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Μαζί με τα πρώτα ανοιξιάτικα χαμόγελα θα κάμουν και την εμφάνισή τους τα ανοιξιάτικα μοντέλα για να βαλουν σε χίλιους περισμούς τις κοκέτες.

Θ' αρχίσουν οι ατέλειωτες επισκέψεις στα μαγαζιά, τα πηγάινε έλα στις ράφτες, στις καπέλλοιες και οι αγωνίες των συζύγων που θα πληρώσουν τους λογαριασμούς!

Μια μικρή περιουσία χρειάζεται για την άναυσή της γυναικείας γκροτανιέρας. Το πρώτο φόρεμα, το άπογευματινό, το βαδιστικό, τα καπέλλα, τα ανάλογα υποδήματα, οι τσάντες, οι κάλτσες και έπειτα συνέχεια. Μια ματιά στα Παριζιάνικα φιγουρίνια μας κάνει να καταλάβουμε

Μπλουζα λευκή με άμυγδα από κοπέτη νεή γαρνιρισμένη με Βαλανσίνε δαντέλλες.

τις μεγάλες αντιθέσεις που παρουσιάζει η τελευταία μόδα.

Ντραπέ και ίσια γραμμή. Φουσκωτά κορσάκι και εφαρμοστά. Μανίκια ραγκλάν, ένωμένα πολλές φορές με τον νωμίτη και άλλοτε ανεξάρτητα. Φούστες πλισσέντες και φούστες στενές. Μπλουζές σε κλασικό στυλ σεμιζέ και μπλουζές φανταζι. Ζακέτες ριχτές και ταγιέρ - ρεδιγκότες. Φορέματα πολύ εφαρμοστά εμπρός και στα πλάγια τσέπες χανιά που προσδίδουν εάρδος. Φουρώ με κορσάκι κιονό και κομμάτι πίσω. Κορσάκι κιονό που φοριούνται άλλα τρώς τα πίσω που καλυπνόντες ολόκληρο το μέτωπο και άλλα με κλίση προς τα εμπρός σε τρόπο που ν' αφήνουν να φαίνονται, πίσω τα μαλλιά και ο λαιμός. Υποδήματα σπορτίβ που αμηνιγέ, έσάρτες μεταξόντες που αλάνουν ανάλογα με το φόρεμα που συνοδεύουν. Γάντια δερμάτινα και πλεκτά δίχρωμα.

Άς δούμε τώρα και περισσότερες λεπτομέρειες:

Για το πρώτο. Μια πτ - ρόμπ από ανοιχτόχρωμο λαϊνάς είναι ό,τι χρειάζεται και μπορεί να γίνει με διάφορα σχέδια. Με άρπια όπου είναι ένωμένα τα ραγκλάν μανίκια και η φούστα είναι μονταρισμένη σε μια ντεκολτέ που σχηματίζει δύο τσέπες.

Με φούστα σταυρωτή και δύο κουφοπιέτες πίσω. Μανίκια ραγκλάν, γιάκας με ρεδέρ κομψωμένα στο κορσάκι. Για πτ - ρόμπ μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε επίσης ζερά που με τη μαλακότητα που τ' διακρίνει μας βοηθεί να κάνουμε πολλές συνάρσεις από κορσάκι να στη φούστα. Μια ράσα τοποθετημένη στους ώμους σχηματίζει άμπεισμάν πίσω.

Να και μια έλα η πτ - ρόμπ από λαϊνάς αντιρπ - ρόμπ που κομψώνει εμπρός και έχει στα δύο πλάγια πανω κομμένα λοζά που πέφτουν σαν πτερές στη φούστα. Μια φηλή και λεπτή θα διαλέξη ένα άλλο σχέδιο με κορσάκι μπλουζών πίσω και φούστα άνδρην. Τα μανίκια είναι ραγκλάν και ένωνονται με ένα ίσιο άμπεισμάν. Η γίνεται το αντίθετο: κάνουμε το κορσάκι εφαρμοστό και τη φούστα πλισσέ με μεγάλες τσέπες ραφές.

Άλλο σχέδιο πολύ της μόδας είναι μπουστός εφαρμοστός, στενά μανίκια και φούστα που σχηματίζεται με δύο φύλλα που κομψώνουν πίσω με 2 ή 3 κομψία τοποθετημένα κι από τα δύο μέρη λοζά. Το έμπορος δίνει την εντύπωση μιας φούστας άνδρην, αλλά το πίσω δείχνει σαν διπλή φούστα.

Όσο για χρώματα συνήθιζονται πολύ τα ανοιχτά και καπως χτυπητά: το κόκκινο, το βερυκοκί, το πορτοκαλλί, το πράσινο λευδαίου, τα χτυπητά μπλέ, το ζαντ, το έμερβαν.

Το ταγιέρ επίσης είναι πρώτο ένδυμα και γίνεται από πολύ μαλακό λαϊνάς μονόχρωμο ή ριγέ ή διαγωνάλο. Προτιμούμε και γι' αυτά ζαχαρά χρώματα και σχέδια κλασικά. Η μπουτονιέρα και η έσάρπα είναι τα απαραίτητα συμπληρώματα.

Και για να τελειώνουμε με την πρώην εμφάνισή ως μη παραλείψουμε να αναφέρουμε τα υποδήματα που είναι σπορτίβ με χαμηλά τακούνια και

τα γάντια που είναι δερμάτινα από κάτω και από πάνω πλεκτά.

Για το άπογευμα. — Γ' άπογευματινά φορέματα είναι πλάν πολυπλάκα. Έχουν λοζά κομψωμένα στα κορσάκι και ίσια στις φούστες, άλλα κομψώνουν πίσω, άλλα στο πλάι και τα περισσότερα έχουν μανίκια ραγκλάν με ριχτούς ώμους.

Τα υφάσματα που θα χρησιμοποιήσουμε είναι ή ντυβέτιν, διάφορα λαϊνάς πολύ σουπλ σαν μεταξά, το κρέμ μούσ, πολλά ζερά, το σαντούν και άλλα.

Συχνά σε φόρεμα με ίσια φούστα και κορσάκι κιονό βλέπουμε μια υπάσκα πολύ ανοιχτή εμπρός που συγκρατείται από μια δερματίνη ζώνη. Τα μανίκια καταλήγουν σε ρεδέρ και μια χτυπητή έσάρπα αποτελεί το συμπλήρωμα. Οι έσάρπες είναι πολύ της μόδας και τις διαλέγουμε σε ζαχαρά χρώματα.

Ένα άλλο επίσης ωραίο άπογευματινό μοντέλο συνίσταται σε σουστά πλισσέ σολέιγ και κορσάκι κιονό με όρθιο μικρό γιάκ και κομψωμένα πίσω.

Για το βράδυ. — Άλλες αντίθετες χαρακτηρίζουν τις βραδυνές εμφανίσεις: Βλέπουμε άφ' ενός μαύρα ταγιέρ με σμόκιν και γιάκας, έλα με μπάσκες και μπλουζών στην πλάτη με φούστες στενές και πολύ κοντές και βλέπουμε συγχρόνως άκοντες και βλέπουμε δαντέλλες, βελούδα, ταφτάδες.

Τα ντραπέρισματά δίνουν και παίρνουν, οι σουρές τα βαλάν, τα μεγάλα ντεκολτέ στην πλάτη, οι γυμνοί ώμοι, ή παντελής έλλειψις μανίκιων.

Συνήθιζονται πολύ και τα μαύρα δελουδά και ή οργαντζά, το φαίγ, οι μεγάλες κάπες από μουλίνη.

Τα καπέλλα

Οι φόρμες των καπέλλων είναι διάφορες και κάθε κυρία μπορεί να διαλέξη σύμφωνα με τον τύπο της: Καπέλλα σπορ ή πο τύπον κανονικό με τετραγωνικές λαλότες και μπρότσια, κλός χαστά με μαλακά μπρό, μικρές καλότες στρογγυλές με γυριστά μπρό σαν τα «μελόν».

Τόκες νεανικές που κατεβαίνουν στο μέτωπο θυμίζοντας πορτραίτα Βαττώ. Μπρετόν παιδιαστικά κατάλληλα για πολύ νεανικά πρόσωπα. Μεγάλες

Νυχτικά και κομπινιζόν από κοπέ ζαφρέτ γαρνιρισμένες με πιετίτες και δαντέλλα. καπλίν στολισμένες με λουλούδια. Η Ρος Βαλουά, μια από τις εφημιμένες Παριζιάνικες λαυσορέι.

Κανονική με κοντά μπρό πίσω και μακρύτερα εμπρός, στα δε πλάγια άνυπακτα. Άλλα με τρίγωνο μπρό και μπετά εμπρός. Πολλά βέλα με σουρές και τόκες μεταξόντες. Η Ζαν Μπλανσά δεν παρουσιάζει παρά μερικά κανονικά, άλλα είναι όλα τόσο ιδιόρρυθμα και τα γαρνίρει με διάφορους τρόπους, με φτερά, με κορδέλλες σε δύο χρώματα, με λουλούδια.

Γενικά τα σχήματα των καπέλων που θα φορεθούν σε λίγο είναι απειρά. Πλεονάζουν βέβαια τα μικρά, αλλά δεν θα έμποδισή όμως να ιδούμε και μεγάλα κανονικά και καμλίνες.

Τα υλικά που θα χρησιμοποιηθούν είναι φάρδες όλων των ειδών, γκραν κερβίλ, λεπτά πολύ μαλακά καστόρια, σατέν και πολλές άκαμψιες ψάβας και καστόριου ή φάρδας και σατέν.

Τα χρώματα προσαρμόζονται προς τις έσάρπες, αλλά το μαύρο κρατεί πάντοτε τα σκίτηρα.

Μπλουζές

Η έποχή που μας έρχεται καθίστα απαραίτητες τις μπλουζές που θα τις φορούμε είτε μέσα από το ταγιέρ μας είτε με φούστα μόνον και μια ριχτή ζακέττα. Άναλόγως

Καπέλλο με γυριστό μπρό γαρνιρισμένο με κορδέλλα.

το πως θα την φορούμε πρέπει φυσικά να διαλέξουμε και το υφάσμα από το οποίο θα την κάμνουμε.

Αν ή μπλουζά έχει προορισμό να φοριέται με φούστα χωρίς ζακέττα, τότε πρέπει απαραίτητα να γίνει από φανέλλα ή ντυβέτιν ή άλλο μάλινο υφάσμα.

Τα σχέδια για μια τέτοια μπλουζά είναι πολλά. Έκείνο πάντως που είναι το χαρακτηριστικό όλων των σχεδίων είναι ότι δίνουν την εντύπωση πολύ ευρύχωρου που θυμίζει λίγο τις στρατιωτικές μπλουζές.

Οι περισσότερες φοριούνται πάνω από τη φούστα, έχουν μπλουζέ το πίσω μέρος και μπροστά είναι ίσιας με ζώνη στη μέση. Τα μανίκια είναι ως επί το πλείστον ραγκλάν κολλημένα στο νωμίτη ή ξεκινάνε από μια φάσα στον ώμο.

Οι γιάκας είναι μικροί γυριστοί ή με πολύ μεγάλη ρεδέρ σμόκιν ή έρβια. Υπάρχουν όμως και σχέδια που δεν έχουν διόλου γιάκα.

Μερικοί νωμίτες είναι στρογγυλοί, άλλοι τετράγωνοι, άλλοι μπετό και μερικοί σχηματίζουν πιετίτες νερού.

Τα περισσότερα μανίκια είναι μακρά και πλατιά με ρεδέρ, αλλά θα ιδούμε και μανίκια τρούα κάρ.

Οι πιο άμηνιγέ μπλουζές γίνονται από διάφορα μεταξά υφάσματα, ρεγιόν, ταφτάδες, σατέν, φαίγ, σουρά και διαλέγουμε γι' αυτές σχέδια που να φεύγουν από το σεμινέ.

Μεγάλο ρόλο παίζουν σ' αυτές τα άμπεισμάν και οι γιάκας. Οι άμηνιγέ μπλουζές φοριούνται πάντα με μεταξόντες φούστες σκούρες που αποτελούν μια αρμονική αντίθεση με το χτυπητό χρώμα της μπλουζας. Για συμπλήρωμα φορούμε κόπα, ριχτή ζακέττα, ή επαναφοράκι έλφα από λαϊνάς μεταξόντες.

Όταν προχωρήσει λίγο περισσότερο ή έποχή θα εμφανισθούν οι λευκοί μπλουζές που θα είναι είτε από λιν ή βατίστα, είτε από κρέμ ντε σιν και θα έχουν γαρνιρίσματα από δαντέλλες Βαλανσίν ή Γκυτνρ με συνδυασμό από μικρά πιετιάκια.

Η άλληλογραφία μου

Πάντα γελαστή: Μόνιμα πρέπει να βρήτε ποιά κρέμα ταιριάζει στην επιδερμίδα σας, γιατί όπως έχω γράψει πολλές φορές, κάθε έρμα έχει τις ιδιοτητές του. Όσο για τις πρόωρες ρυτίδες θα τις προλάβετε με συστηματικό μασάζ. Στον τύπο σας πηγαίνει κραγιόν χειλιών μετριο και ρουζ προσώπου ανοιχτό.

Α. Ν. Κ. Σ. Φ. Αίγιον: Τα σπυράκια θα περάσουν με την ηλικία. Όσο για την άδενοςία είναι κούρα που σας διώρισε ο γάτρος σας. Για τα ματιά δεν μπορώ να σας συστήσω άλλο παρά πλύνει με χλιαρή μολαχάνη.

Ι. Τ. Α.: Γράφτε μου τη διεύθυνσή σας να σας απαντήσω ιδιαίτερα, θυμίζετε μου όμως την περίπτωση σας.

Μόνιμα: Αφού πάσχετε από το σκότι σας γιατί δεν ζητάτε τη γνώμη ενός παθολόγου; Αύτος θα σας πει τι πρέπει να αποφύγετε ανάλογα με το είδος της παθολογίας σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

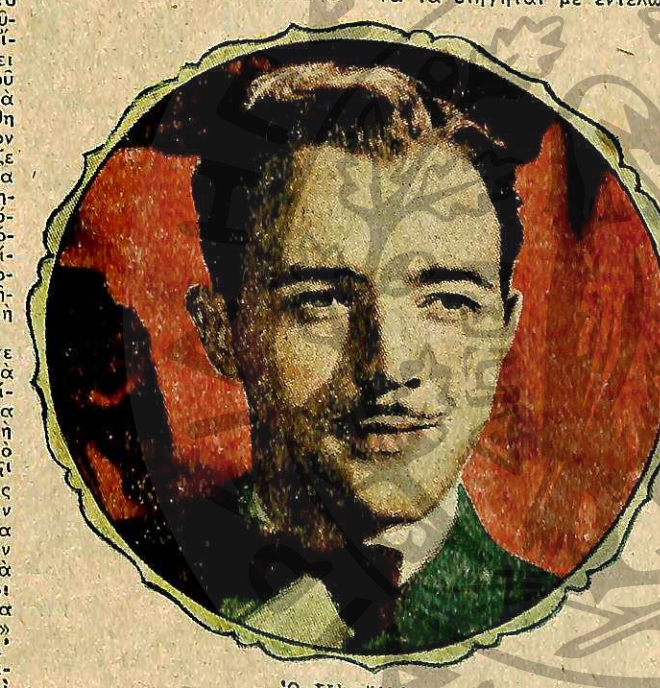
Ένας νέος γόνος της οδόνης

Εννήθηκε στο Σικάγο της Αμερικής στις 24 Φεβρουαρίου του 1917 από γονείς αρκετά ευκατάστατους. Ο πατέρας του ήταν χειρουργός του αμερικανικού στρατού. Η πρώτη φιλοδοξία του Τζών ήταν να ακολουθήσει το στάδιο του πατέρα του και να γίνει στρατιωτικός γιατρός. Έτσι, μόλις τελείωσε το σχολείο, μπήκε στη Στρατιωτική Ακαδημία Μόργκαν Παρκ. Ήταν μεταξύ των καλλίτερων μαθητών της Ακαδημίας και λάβαινε μέρος σ' όλα τα σπορ και τ' αγωνίσματα. Διακρινόταν ιδιαίτερα για τις επιδόσεις του στην ξιφασκία, το μπάσκετ-μπάλλ, την ίππασία, το ποδόσφαιρο και το τένις.

Πριν όμως τελειώσει το πρώτο έτος των σπουδών του κάποιος του «γύρισε τα μυαλά» και τα παράτησε εαφνικά όλα για να στραφή προς το θέατρο. Οι παραστάσεις που είχαν δώσει στο γυμνάσιο τον έκαναν να σκεφτεί σοβαρά, αν έπρεπε ή όχι, να γίνει τελικά ήθοποιος. Παντως ποτέ δεν σκεφτόταν τον κινηματογράφο, γιατί τότε τον απασχολούσε μόνο το θέατρο.

Στις σχολικές παραστάσεις είχε σημειώσει ιδιαίτερη επιτυχία στο ρόλο του ποιητή Φρανσουά Βιγιόν στο έργο «Αν ήμουν βασιλιάς». Στο ρόλο αυτό, ο Τζών τραγουδούσε κιόλας, παρ' όλο που ο ίδιος ισχυρίζεται ότι δεν έχει φωνή. Σε λίγο καιρό, αφού πήρε την οριστική απόφαση να γίνει ήθοποιος, προσελήφθη από το θέατρο «Ηθαστον Πλέιερς Γκίλντ» όπου έπαιζε τα βράδια, ενώ την ημέρα δούλευε άλλο για να συμπληρώσει τα έσοδά του. Τέλος, όταν διαπίστωσε ότι με τον τρόπο αυτό δεν θα κατάφερε τίποτα, με τη βοήθεια της ήθοποιου Μελίτα Χάμιλτον μπήκε στην περίφημη Δραματική σχολή «Πασσαντένα».

Την άνοιξη του 1939 πήγε στην Καλιφόρνια όπου, για να κερδίσει το ψωμί του, δεν δίστασε να καθαρίσει τα τζάκια των μεγάλων ξενοδοχείων. Στη σχολή «Πασσαντένα» έμεινε δύο χρόνια, άποχτησε πολύτιμη πείρα και μπήκε στα μυστικά της ήθοποιίας. «Αν και βρισκόταν πολύ κοντά στην προτείνουσα του κινηματογράφου, ποτέ δεν σκέφτηκε να πάει ως εκεί για να ζητήσει ένα ρόλο. Το καλοκαίρι του δεύτερου χρόνου μιά διόξα μαθητών της «Πασσαντένα» σχημάτισε ένα μικρό θέατρο κι άνοιξε τουρνέ σ' όλη την Καλιφόρνια. Δούλεψαν σκληρά και

Ο Τζών Άλβιν.

από τα κέρδη του θέατρο κατάφεραν να χτίσουν δικό τους θεατράκι, μ' όλες τις μεγάλες δυσκολίες που συνάντησαν. Ο Άλβιν, αφού διδάχτηκε πολλά από το θέατρο αυτό, ξαναγύρισε στη σχολή για να πάρει δίπλωμα. Υστερα από ένα χρόνο άποφοίτησε και άμέσως βρήκε δουλειά στο ραδιοφωνικό σταθμό του Σικάγου. Συγχρόνως προσελήφθη σ' ένα μεγάλο θέατρο και επί δυο χρόνια περνούσε μια πολυσύχολη ζωή μεταξύ ραδιοφωνικού σταθμού την ημέρα και θεάτρου τα βράδια. Στο θέατρο ο Άλβιν έπαιζε κυρίως ρόλους καρατεπίστα, αλλά, σιγά σιγά, καθώς άποχτούσε τη συμπάθεια του κοινού, του έδιναν όλο και πιο σημαντικούς ρόλους. Σ' αυτό τον έφησε και ή γλωσσολογία του. Ήξερε στην

έντελεια πολλές ξένες γλώσσες. Ής άειωμάτικός των Ναζι έπαιζε ρόλο πρωταγωνιστού στο έργο «Πήσις από τη Δύση». Ακολούθησε μια σειρά από ρόλους Ναζιδών, που ο καλλιτέρας του ήταν στο δράμα του Τζών Στάιμπεκ «Κρέμα σ' τους».

Σ' έναν άπ' αύτους τους ρόλους, τον πρόσεξε ο σκηνοθέτης Χένρυ Ρίκα που γυρνε έναν ήθοποιό για να παίξει ως πρωταγωνιστής σε μια σειρά από σκετς στο ραδιο-

φωνικό σταθμό του Σικάγου. Μεταξύ πολλών άλλων υποψηφίων, διάλεξαν τελικά το Τζών και του άναβαν το ρόλο. Στο μεταξύ δεν έπαψε να παίξει και στο θέατρο. Ένα βράδυ τον παρακολούθησε στη σκηνή μια καθηγήτρια της δραματικής των στούντιο της Γουώρνερ Μπρος και ένθουσιασθηκε με το παίξιμό του. Τον κάλεσε άμέσως στα στούντιο, τον έβαλε να παίξει σε μερικές δοκιμαστικές σκηνές και σε λίγο ο Άλβιν υπέγραψε το πρώτο του κινηματογραφικό συμβόλαιο με πολύ καλούς όρους.

Από τότε ο Άλβιν δεν έπαψε να γυρίζει ταινίες και να προδούη διαρκώς. Έλαβε μέρος σε πολλές μεταξύ των οποίων και στις «Τόκιο», με τον Κάρν Κράντ, «Αυλαφ στη Μπουρμα», και «Σαν Αντώνιο», με το Φλύν.

Νεότερες ταινίες του είναι οι «Δόν Ζουάν», όπου έχει ένα μικρό ρόλο, «Ματωμένο βράχο», με τη Βιρτζίνια Μαγιο, «Διά πυρός και σιδήρου», με τον Τζέιμς Κάγκνι και μερικές άλλες που του χάρισαν τον τίτλο του στέρ.

Υψηλός, λεπτός, με συμπρόστατο πρόσωπο, που το στολίζει ένα περιποιημένο μουστάκι, ο Τζών είναι περιήγητος στις συντροφίες των άστέρων για την καλή του εμφάνισή, αλλά περισσότερο για τα έξυπνα άνεκδοτα, που ξέρει να τα διηγείται με έντελως δικό του τρόπο. Να ένα άπ' τα πιο χαριτωμένα:

«Κάποτε με σύστησαν σ' ένα πολύ πλούσιο Αμερικάνο, διηγείται ο Τζών, με περιουσία που ξεπερνούσε το ένα εκατομμύριο δολάρια. Αφού είπαμε διάφορα πράματα τον ρώτησα:

—Και πως συγκεντρώσατε μια τόσο μεγάλη περιουσία, κύριε;

—Το πράγμα είναι πολύ απλό, μου άπαντησε γελώντας. Τα πρώτα έφτα χρόνια μάζευα δολάρια και είχα πάψει να είμαι άνθρωπος, είχα γίνει... γαϊδούρι! Δεν πίστευα κανένα και δεν έδινά τίποτα σε κανένα.

—Και ύστερα; Ξανρώτησα γεμάτος περιέργεια.

—Υστερα έμεινα γαϊδούρι, μου άπάντησε γελώντας. Μονο έφτα διατήρησα την περιουσία μου».

Μιά άλλη μέρα μιά κυρία του έδειξε έναν άνθρωπο που καθόταν σ' ένα μπαρ.

—Τον γνωρίζετε; Είναι άσχημος, σαν Κουασιμόδος.

—Μά κυρία, είναι ο άδελφός μου.

—Με συγχωρείτε, άπάντησε ή κυρία, δεν πρόσεξα την όμοιότητά...

ΤΖ. ΣΜΙΘ